SAS

PACT CU MOARTEA LA BELGRAD

Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 152

Pact cu moartea la Belgrad

În româneşte de MARIA MĂCIUCĂ

Editura TINERAMA, 2004

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–186–0

Gérard de Villiers
Pacte avec le diable
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V2.0]: martie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicaţiile au fost mai lungi şi ar fi rupt cursivitatea lecturii, cuvântul a fost marcat cu asterisc şi explicaţia a fost trecută în paragraf nou, imediat după sfârşitul paragrafului care conţinea cuvântul de explicat.

CUPRINS

Capitolul I 5
Capitolul II 14
Capitolul III 22
Capitolul IV 36
Capitolul V 44
Capitolul VI 52
Capitolul VII 59
Capitolul VIII 66
Capitolul IX 72
Capitolul X 81
Capitolul XI 88
Capitolul XII 98
Capitolul XIII 106
Capitolul XIV 115
Capitolul XV 125
Capitolul XVI 134
Capitolul XVII 140
Capitolul XVIII 149
Capitolul XIX 157
Capitolul XX 163

Capitolul I

— Opreşte acolo! îi porunci Momcilo Pantelici Nataliei, care se afla la volanul Mercedesului său.

Natalia Dragosavaci călcă pedala de frână, iar automobilului încetă să se mai hurduce prin gropile ce presărau drumul care pleca din Novi Sad pentru a ajunge la o uzină părăsită. Farurile luminau atât grilajul din jurul clădirii, cât şi terenul viran ce se întindea până la marginea drumului.

Acest drum desfundat părea complet nefolosit. Întreaga Serbie era plină de fosile industriale, rămase în totală paragină. Natalia stinse farurile şi opri motorul. Îi plăcea la nebunie să şofeze automobilul amantului ei şi avea mare grijă să facă totul ca la carte. La lumina primelor raze ale soarelui, locul părea de-a dreptul sinistru. Faţă-n faţă cu terenul viran, de cealaltă parte a drumului, se afla şcoala veterinară din Zemun, ale cărei terenuri se întindeau până la ţărmul Dunării.

— Ce facem aici? întrebă Natalia încercând să-şi înăbuşe un căscat.

Era abia ora cinci şi jumătate dimineaţa, iar Momcilo Pantelici nu-i spusese nimic în legătură cu acea întâlnire atât de matinală. De altfel, acesta nu obişnuia să-i dea explicaţii legate de numeroasele sale activităţi. Nataliei puţin îi păsa.

Înainte de a se întâlni cu el, înţepenea câte opt ore pe zi în spatele ghişeului agenţiei Societăţii generale din Zemun, pentru un salariu de mizerie – 15.000 dinari – şi locuia împreună cu mama sa într-un apartament cu două cămăruţe, aflat într-unul din cartierele de blocuri, moştenire lăsată de Tito, în Bezamija, Novi Beograd.

Însă acum, avea parte de un apartament de lux pe bulevardul Pregerica, în Zemun, cu o vedere magnifică a Dunării. Frecventa cele mai scumpe restaurante şi-şi făcea cumpărăturile la Sava Center. Putea să conducă acest cupeu de lux, despre care înainte putea să ştie ceva doar din pliantele publicitare. Deşi amantul ei nu era deloc seducător, avea o altă calitate: buzunarele îi erau pline de bani.

— Am venit ceva mai devreme, făcu Momcilo Pantelici. Mă vei lăsa

aici şi te vei întoarce cu maşina acasă.

— Atunci cu ce ai să te întorci tu?

— Are cine să mă aducă, spuse bărbatul pe un ton misterios.

El se întinse, luptând cu somnul ce ameninţa să-l cuprindă. E drept că plecase cu noaptea-n cap, dar tensiunea nervoasă nu-l lăsase să închidă ochii toată noaptea. Stătuseră până târziu în cafeneaua *Monza*, un local de lux aflat pe un ponton de la ţărmul Dunării.

Momcilo scoase bricheta Zippo din centură, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul, încercând să-şi liniştească nervii, să risipească greutatea pe care o simţea în stomac. După un răstimp, el aruncă ţigara. Natalia îl observa intrigată.

— Ai cumva probleme? îl întrebă ea.

— Nu, mormăi Momcilo.

El o privi şi brusc simţi cum tensiunea i se risipeşte. Chiar şi fără a fi machiată, îmbrăcată cu o jachetă bej, fără sutien pe dedesubt, Natalia era afurisit de atrăgătoare. Bărbatul puse mâna pe piciorul ei. Un val fierbinte îi biciui trupul, înviorându-l.

— Nu ţi-ai pus slipul, făcu el după ce îi pipăi coapsa pe care se mula un pantalon subţire.

— Păi, nu am avut timp.

Momcilo simţi că nu mai rezistă impulsului. Cu mişcări febrile el îşi desfăcu fermoarul pantalonului şi-şi eliberă membrul din slipul înflorat.

— Haide! făcu el pe un ton imperativ.

Ascultătoare ca o şcolăriţă, Natalia se supuse imediat. Ştia că plăcerile simple erau şi cele mai bune. Cu conştiinciozitate, ea se puse pe treabă, până ce-l satisfăcu, smulgându-i gemete de plăcere. Ca printr-un miracol, angoasa îl părăsi sub mângâierile Nataliei. Uşurat, Momcilo îşi aranjă hainele şi îşi aprinse o altă ţigară.

— *Dobro. [Bine.]* Acum poţi pleca.

El coborî din Mercedes fără ca măcar să o îmbrăţişeze şi îşi luă geanta de piele. Afară era încă răcoare, dar în două ore, avea să fie o căldură sufocantă. El o ghidă ca să întoarcă maşina şi privi cum se îndepărtează pe drumul ce ducea la Novi Sad. Cuprins de un val de optimism, se gândi că numai peste câteva ore, va fi bogat şi va putea pleca fără probleme din acea ţară de mizerie. Nu mai suporta să ducă

viaţa asta de coţcar ce împuşcă banul din afaceri neînsemnate, ascultând de ordinele unor oameni care îl dispreţuiau. Urma să plece cu Natalia pe Coasta de Azur. Desigur, pentru a se putea bucura de această lună de miere, mai trebuia să îndeplinească o mică formalitate: să predea poliţiei sârbe pe bărbatul cel mai căutat din ţară. Era vorba de Milorad „Legija" Lukovici, fostul comandant al Beretelor Roşii, organizaţia paramilitară *JSO** care a comis cele mai cumplite atrocităţi în aşa numita „curăţenie etnică", bărbatul care organizase asasinarea primului ministru al Serbiei, Zoran Djinjici, în 12 martie, cu un an în urmă. Acesta fusese doborât cu două gloanţe, unul în piept şi altul în stomac, trase de un *sniper [lunetist]* dintr-o echipă a lui „Legija". Asasinul folosise un H&K 7,62 în momentul în care Zoran Djinjici cobora din maşină în faţa biroului său.

[JSO – Jednica za Specialne Okracipa.]*

Chiar într-o ţară ca fosta Iugoslavie, obişnuită cu violenţa, acest asasinat premeditat cu sânge rece provocase un şoc profund. În plus, era a patra tentativă de omor contra prim-ministrului…

Momcilo Pantelici participase la penultima. Aflat la volanul unui camion austriac, el se repezise în maşina ce-l ducea pe Djinjici la aeroport, forţând-o să oprească pe autostrada Zagreb, chiar la ieşirea din Belgrad. Zoran Djinjici fusese rănit în coliziune, dar atentatul eşuase din cauza unei neconcordanţe a timpului.

Ar fi trebuit, ca îndată ce maşina ministrului era oprită din drum, să fie prinsă la mijloc între două 4×4 şi ciuruită de armele automate. Era vorba de aşa-zisul *spanish collar [colierul spaniol]*. Dumnezeu ştie din ce cauză.

Desigur, Momcilo Pantelici fusese arestat, dar judecătorul Zivota Djincevici, înţelegător, îl eliberase după patruzeci şi opt de ore, considerând că fusese vorba de un simplu accident de circulaţie.

Aceasta, în ciuda legăturilor strânse dintre Pantelici şi „banda din Zemun", clanul ce îi reunea pe vechii soldaţi pierduţi de Miloşevici, pe oamenii epuraţi din *SDB*** şi pe vagabonzii autentici, dornici de aventură. Era ignorat faptul că judecătorul însuşi era plătit de către aceştia…

*[** SDB – Sluzba Drzavne Bezbednosti: Serviciu Sârb de Informaţii.]*

Momcilo Pantelici se întorsese liniştit la treburile sale şi ar fi avut o viaţă lipsită de notorietate dacă nu ar fi fost implicat în asasinarea prim-ministrului.

Succesorul acestuia, Zoran Zivcovici, proclamase imediat starea de urgenţă şi iniţiase în ţară o operaţiune de curăţire fără precedent. Arestase aproape două mii de persoane, derbedei, poliţişti şi magistraţi şi dizolvase Beretele Roşii. Judecătorul cel înţelegător, care-l lăsase în libertate pe Pantelici, dormea acum în închisoarea centrală din Belgrad, în compania procurorului general al Belgradului, a preşedintelui Curţii Supreme, a consilierului pentru securitate al fostului prim-ministru, Kostunica, şi a unui grup de fideli. Doi şefi de clan din Zemun fuseseră doborâţi de poliţie în cursul unei confruntări armate, iar asasinul lui Zoran Djinjici, arestat. Dintre şefii complotului nu mai rămăsese în libertate decât Milorad „Legija" Lukovici, despre care se spunea că a fugit în Croaţia sau în Muntenegru.

Prevenit din timp, Momcilo Pantelici trecuse în clandestinitate. El nu fusese niciodată mai mult decât un executor al ordinelor primite de la alţii. Pe vremea lui Miloşevici, era plătit să fure maşinile cetăţenilor iugoslavi vinovaţi că au criticat regimul. Vehiculele furate plecau imediat în Rusia sau în Orientul Mijlociu, fapt ce permitea clanului din Zemun să se bucure de protecţia SDB-ului şi să mai şi câştige nişte bani frumoşi. Mercedesul SLK dăinuia din acea epocă. Fiind unul dintre puţinii membri ai clanului din Zemun rămaşi în libertate, Momcilo acceptase să se facă util şi să fie agentul de legătură între „Legija" şi ceea ce mai rămăsese din clan. El ştia unde se ascundea fugarul cel mai căutat din Serbia. Când îl înştiinţase pe avocatul său că deţine această informaţie, domnul Veselin Djakik i-a dat un sfat de bun simţ: să-l denunţe pe „Legija" şi, în schimb, va primi bani şi nu va mai fi urmărit de poliţie. Conştiinţa lui Pantelici rezistase doar patruzeci şi opt de ore. Timpul necesar avocatului Djakik ca să negocieze cu unul din şefii *BIA [Bezbebnosti Informativ Agencije – serviciu secret sârb]*, organismul ce a înlocuit RDB, pentru obţinerea sumei de zece milioane de dinari şi a unui paşaport nou-nouţ cu un nume ales chiar de Momcilo Pantelici. Paşaportul avea viza Schengen.

Pantelici nu mai închisese ochii de două zile. Bineînţeles, Natalia

nu era la curent cu nimic. El privi la ceas: în mai puţin de o oră, avocatul lui, însoţit de şeful BIA pentru Belgrad, Goran Bacovici, vor veni să-l întâlnească, apoi vor merge la ascunzătoarea lui „Legija”. Imediat ce acesta va fi ucis sau arestat, Pantelici avea să primească arginţii vânzării. Cu ei în buzunar, va avea lumea toată la picioare.

Zgomotul unei maşini îl făcu să întoarcă capul. Dinspre Novi Sad venea un vehicul. Era un Audi cenuşiu.

Cele patru portiere ale maşinii se deschiseră în acelaşi timp şi apărură patru tineri îmbrăcaţi în blugi, bluze negre şi bascheţi.

Inima lui Momcilo Pantelici se opri îngheţată.

Cei patru erau nişte ticăloşi nenorociţi, plătiţi de banda din Zemun pentru a îndeplini cele mai abjecte sarcini. Ei se îndreptau acum spre el, păşind fără grabă şi tăindu-i orice cale de scăpare. Timp de câteva secunde, Pantelici rămase ca ţintuit locului. Privi în jurul său. În spate era grilajul unei uzine abandonate, iar la dreapta, un zid ce înconjura un teren viran. În faţă, veneau cei patru derbedei. În depărtare, se distingeau siluetele câtorva imobile din Zemun Polie. Dacă ar fi putut ajunge acolo, ar fi fost salvat. Aşa că o luă la fugă în acea direcţie.

*

* *

Momcilo alerga ca un iepure printre mărăcinii ce năpădeau terenul viran, când auzi vocea răguşită a lui Luka Simici, un vlăjgan brunet, unul dintre cei patru gealaţi:

— Momcilo, *brate [frate]*, de ce fugi?

El nu întoarse capul şi alerga cât îl ţineau picioarele. Se blestema în gând că nu-şi luase o armă. Se auziră trei detunături. Piciorul stâng îi fu săgetat de o durere cumplită. Se clătină şi se prăbuşi.

Încerca din răsputeri să se ridice, dar piciorul nu-l mai asculta. Fu imediat înconjurat de cei patru urmăritori, care-l ţintuiră cu privirile lor de vulturi flămânzi.

— Cred că nu pe noi ne aşteptai, Momcilo, făcu Luka Simici cu un zâmbet plin de cruzime.

Pantelici nu răspunse. La ce bun? Cei patru îl luară pe sus. Din piciorul stâng curgea sânge din belşug. Îi fusese secţionat tendonul lui Achile. Fu dus pe sus până la bordura şoselei şi aruncat grămadă. Apoi

fu izbit cu brutalitate în faţă când căută să se ridice.

— Nu mişca, drăguţule, făcu Luka Simici. Nu te omoară nimeni.

Pantelici nu crezu o iotă. Asta era placa lor. Brusc simţi un nod în gât. Jovan Peraj zis şi „Şobolanul” săpa o groapă cu o lopată, chiar lângă el. Doar nu aveau de gând să-l îngroape de viu! Nemernicii ăştia erau capabili de orice!

Din fericire „Şobolanul” se opri din săpat şi aduse din maşină un sac de pânză ce semăna cu un mic reşou cu butan, de culoare verde. Cu un zâmbet ironic, acesta i-l arătă.

— Ştii ce-i asta?

Momcilo ştia: era o mină antipersonal. Una dintre maşinăriile cele mai vicioase create pentru distrugerea omului. El însuşi pusese zeci de asemenea jucărioare ucigaşe pe timpul când era miliţian în *Tigrii lui Arkan [miliţie paramilitară sârbă]*.

El înghiţi în sec, înţelegând ce-l aştepta.

Cu precauţie, „Şobolanul” puse mina în groapă, apoi trase inelul de siguranţă. Tot corpul minei era îngropat, lăsând afară doar antenele rigide ca degetele răsfirate ale unei mâini.

Din nou, cei patru vlăjgani îl luară pe Momcilo pe sus şi îl purtară până ce ajunseră cu el deasupra minei. Acesta nu mai simţea durerea din picior… Cu atenţie, ei îl lăsară jos până ce antenele îl împunseră în şale. Se auzi un sunet aproape imperceptibil. Mina tocmai se armase. Cu toate astea, nimic nu se întâmpla. Cei patru vlăjgani îl lăsaseră acolo şi îl priveau râzând.

— Acum, noi o să cam plecăm, făcu Luka Simici. Prietenii tăi nu vor întârzia să apară. Ciao!

În Serbia nu se mai spunea „La revedere”. *Ciao* era mult mai modern. Momcilo îi văzu cum se urcă în Audi. Maşina se îndepărta către Novi Sad. El închise ochii, încercând să nu se gândească. Tijele din oţel îl împungeau în spate nemiloase. Vru să se mişte dar se opri îngrozit. Mina asta avea o particularitate: nu exploda decât în clipa în care antenele erau deblocate. Cât timp stătea acolo nemişcat, nu risca nimic.

*

* *

De astă dată era un Mercedes vehiculul ce se opri la câţiva metri de el. De la plecarea celor patru terorişti trecuseră deja vreo douăzeci de minute. Avocatul lui Momcilo veni în fugă către acesta.

— Momcilo? Ce s-a întâmplat? Eşti rănit?

Cum acesta încerca să se aplece deasupra lui, Pantelici scoase un urlet.

— Nu mă atinge! Îndepărtează-te!

Un al doilea personaj cobora acum din Mercedes. Avea un telefon portabil la brâu. Era Goran Bacovici, şeful BIA pentru Belgrad. Cel cu care negociase avocatul. După el mai coborâră doi poliţişti.

— Eşti rănit? repetă acesta din urmă.

Pantelici le povesti ce s-a întâmplat, forţându-se să nu-şi mişte spatele… Goran Bacovici apucă telefonul.

— Vă scăpăm noi de asta, făcu el. Sun la serviciul de genişti.

Pantelici asculta ordinele date de şeful BIA la telefon. Poliţistul termină convorbirea şi-i spuse cu un zâmbet încurajator:

— Vor fi aici într-o oră. Din cauza traficului nu au cum să vină mai repede. Până atunci spuneţi-ne unde se află ascuns Milorad Lukovici, dacă mai este încă timp să intervenim.

— *Jeba Tebe! [Afurisit să fie ăla care spune ceva!]* făcu Momcilo Pantelici. O să vorbesc numai atunci când mă veţi debarasa de porcăria asta! Vreau o ţigară!

Avocatul îi aprinse una cu bricheta lui, un Zippo, şi i-o puse între buze. Pantelici trase fumul cu sete, apoi îl apostrofă pe şeful BIA:

— Cine le-a spus ticăloşilor ălora că am întâlnire cu voi? Cine? Din cauza voastră mă aflu acum în situaţia asta catastrofală!

— Habar n-am, făcu Bacovici. Nu am vorbit cu nimeni!

Se aşternu tăcerea. Soarele apăruseră la răsărit şi începuse să se încălzească.

Cei patru bărbaţi stăteau în picioare în jurul lui Momcilo, care se încăpăţâna să tacă.

Goran Bacovici era frământat de grijă. Oare cine trădase?

*

* *

O furgonetă albastră a Miliţiei se opri în spatele Mercedesului lui

Bacovici, urmată de o ambulanţă cu vopseaua scorojită. Mai mulţi bărbaţi coborâră. În mijlocul lor, venea un bărbat echipat cu un costum ca de scafandru, care se apropie de Momcilo şi începu să-l interogheze.

Rănitul îi aruncă o uitătură întunecată:

— O afurisită de mină antipersonal! Este chiar sub şalele mele. Faceţi ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

Genistul se lungi pe pământ, perpendicular pe poziţia lui Pantelici şi începu să sape o minitranşee cu cuţitul său ca să poată să-şi strecoare braţul sub trupul rănitului.

Acesta putea vede sudoarea ce şiroia pe chipul încordat al militarului. Ştia că nu era din cauza căldurii…

După ce exploră cavitatea, genistul îşi retrase braţul şi spuse:

— Mina este chiar acolo unde ai spus.

— Atunci ce mai aştepţi?! explodă Momcilo.

Genistul se ridică în picioare şi spuse încurcat:

— Trebuie să aduc echipamentul.

El se îndepărtă către furgonetă, urmat de Goran Bacovici şi de avocat. Acesta din urmă îl întrebă imediat:

— Mai durează mult?

Genistul îi spuse evitându-i privirea:

— Aici nu este o chestiune de timp. Acest tip de mină nu mai poate fi dezamorsat odată ce a fost armată.

Interlocutorii săi avură nevoie de câteva secunde ca să realizeze sensul acestei declaraţii.

Goran Bacovici insistă:

— Totuşi, nu mai este nimic de făcut?

— Nu. Nimic. Am văzut o grămadă de mine de acest fel. Musulmanii le foloseau. Nu poţi şti niciodată cum sunt reglate. Pot exploda şi dacă li se ridică antena doar un milimetru. Ar trebui să strecurăm între ele şi spinarea acestui nefericit o placă de oţel foarte fină. Şi atunci ar fi doar o şansă de unu la sută ca să meargă… Oricum, eu unul am trei copii acasă, nu aş avea curajul să încerc…

Bacovici îşi aprinse o ţigară.

— Dar cum vă descurcaţi în timpul războiului?

Genistul zâmbi cu tristeţe.

— Depindea. Când era vorba de un turc sau de un croat, îl legau cu o funie de braţ şi trăgeau uşor de ea până exploda mina şi-l făcea fărâme… Când era vorba de un tovarăş de-al nostru, îi trăgeam un glonţ în cap. Cei mai mulţi ne cereau să facem asta… *Dobro*, acum voi pleca. Tot ce putem face e să-l acoperim cu un cort. Din cauza soarelui.

*

* *

Soarele era deja la zenit. Furgoneta plecase de multă vreme, lăsând acolo ambulanţa. Goran Bacovici se apropie de Momcilo şi-i zise cu o voce cât mai senină:

— Ascultă. Văd că este nevoie de mai mult timp decât am prevăzut. Omul nostru s-a dus după ajutoare. Până atunci, ai putea să ne spui unde…

Momcilo Pantelici întoarse încet capul spre el, fulgerându-l cu privirea, apoi spuse cu o voce fără inflexiuni:

— Ascultă bine, nenorocitule! Dacă mai continui să-mi torni minciuni, mă scol de aici şi te iau cu mine în infern?

Spunând asta, el schiţă o mişcare. Bacovici se făcu alb ca ceara.

— Stai nemişcat şi nu încerca să faci vreo nerozie! Te scoatem noi până la urmă de aici.

— *Dobro*, făcu Pantelici. Ia spune-mi, ai o armă?

— Da, de ce? făcu poliţistul după o scurtă ezitare.

— Dă-mi-o.

Goran Bacovici nu ezită mult. Tipul din faţa sa nu mai avea nimic de pierdut. În ochii lui lucea o undă de nebunie.

Scoase din teacă arma. Un Glock 28, şi i-o întinse lui Pantelici. Acesta o luă şi scoase un suspin de uşurare.

— Acum, poţi pleca, făcu el.

— Dar, ce vrei să spui? Doar nu…

Momcilo Pantelici îl privi ţintă.

— Ştii prea bine ce se va întâmpla. Aşa că, valea!

Goran Bacovici se ridică. Era neputincios. Situaţia îl depăşea. El schimbă o privire lungă cu bărbatul ce zăcea încremenit la picioarele sale.

— Vrei să transmit vreun mesaj cuiva?

Momcilo se gândi la Natalia. Dar apoi renunţă. La ce bun? Dorinţa i se risipise cu totul…

— *Ne, hvala [Nu, mulţumesc]*, făcu el. Ciao.

În clipa când şeful BIA din Belgrad se întorcea să plece, Pantelici spuse:

— „Legija” se afla la Tania Petrovici, dar sunt convins că a plecat deja de acolo. Dacă dai de el, te rog goleşte-ţi revolverul în boaşele lui, din partea mea.

— *Eto haraşo [E bine]*, murmură Bacovici.

Apoi plecă de-a binelea, ordonând unuia din oamenii săi:

— Stabiliţi un perimetru de securitate în jurul lui. Nimeni să nu se apropie mai mult de cincizeci de metri. Daţi-i să bea şi să mănânce dacă cere.

— Nu există pericolul să fugă? întrebă unul.

Bacovici îi aruncă o privire ciudată şi spuse:

— Ba da, cu siguranţă va fugi. Către cer. Sau către iad. Dacă nu vrei să mergi împreună cu el, să nu te apropii.

Capitolul II

După ce şi-a lăsat maşina închiriată pe trotuarul de pe strada Miloso Pocerco, Malko plecă pe jos până în strada Sarayewska şi urcă apoi pe Vojvodina Milenka, unde se afla intrarea pentru personal a Ambasadei Americane din Belgrad, cu mult mai discretă decât intrarea principală de pe bulevardul Kneza Miloza. Cancelaria, consulatul şi serviciile anexe ocupau un ansamblu de clădiri vechi între străzile Sarayewska şi Knezo Miloza. Imensele blocuri din beton ce se aliniau de-a lungul străzilor le protejau de eventuale atentate.

Cu toate acestea, în Serbia, ca şi în Irak, americanii erau la fel de puţin iubiţi, chiar dacă noul guvern se declarase de partea lor în mod oficial. Nu se produsese încă niciun fel de atentat antiamerican de la redeschiderea ambasadei, de la sfârşitul anului 1999. De altfel, sârbii, care aveau un trecut destul de rău famat, un prezent tulbure şi un viitor îndoielnic, aveau alte griji, cu mult mai mari. Erau sfâşiaţi de

vechii demoni naţionalişti şi de setea după o viaţă cât de cât normală, în timp ce ţara se prăbuşea în mod inexorabil într-o criză fără precedent şi fără ieşire…

Malko urcă pe strada Vojvodina Milenka. Era o căldură infernală. Asfaltul i se topea sub tălpi. În patru ani, Belgradul nu se schimbase deloc. Se puteau zări la tot pasul imobile bombardate de către forţele NATO, vestigii ale unor vremuri apuse. Nu fuseseră nici reparate, nici înlăturate. Pretutindeni domnea haosul şi distrugerea. Numai pe Kneza Miloza erau trei construcţii transformate în uriaşe grămezi de moloz. În sudul oraşului, cele două poduri de pe râul Sava stăteau şi acum pe jumătate scufundate în apă.

În ciuda poftei lor de viaţă, sârbii semănau cu nişte fantome, cu privirile rătăcite, cu gândurile la problemele ce îi depăşeau adesea. Preţurile se măreau neîncetat, iar ţara nu mai producea nimic. Guvernanţii nu mai aveau nicio putere şi, fără diasporă, Serbia ar fi putut fi comparată cu o ţară africană. Cu toate acestea, terasele nenumăratelor localuri erau pline, de parcă acolo s-ar fi concentrat totul. Clienţii stăteau cu orele în faţa unei beri sau a unei cafele, ca să admire femeile, una mai frumoasă decât alta, foarte lejer îmbrăcate. Politica era o altă temă predilectă pentru conversaţie. Erau singurele plăceri ce mai rămăseseră în acest oraş urât, devastat, negru şi sufocant.

Un ţigănuş apăru din spatele unei maşini şi tăbărî asupra lui Malko cerşind şi nu-l lăsă în pace până ce acesta nu-i dădu o monedă de zece dinari. Copilul avea deja trăsăturile dure şi viclene ale unui adult. Vechile tramvaie moştenite din epoca comunistă continuau să circule cu viteză de melc printre autobuzele verzi. Din când în când mai trecea şi câte un autobuz modern, în galben şi albastru, primit de la japonezi. De ce de la japonezi? Greu de răspuns. Era unul dintre misterele ce învăluiau ONU.

Malko avea cămaşa lipită de coaste din cauza transpiraţiei când ajunse în faţa numărului 8. Un gardian în uniformă întredeschise uşa şi-l atenţionă:

— Intrarea principală este pe Kneza Miloza, sir.

— Ştiu, spuse Malko, dar sunt aşteptat de domnul Mark Simpson.

Gardianul consultă o listă şi îl lăsă să intre. În interiorul clădirii era

răcoare, ca şi în hotelul *Hyatt* pe care îl găsise neschimbat de la ultimul său sejur. Doar că în faţa acestuia, în locul clădirii din faţa lui era un morman de ruine. Era tot ce mai rămăsese din sediul televiziunii lui Miloşevici.

— Urmaţi-mă, sir, spuse un tânăr ce apăru pe culoar. Domnul Simpson vă aşteaptă.

Ambasada SUA se întindea pe mai multe niveluri, din cauza înclinaţiei străzii Vojvodina Milenka, fiind compusă din mai multe corpuri de clădire.

Malko străbătu un culoar prăfuit şi prost iluminat. Un bărbat micuţ, cu părul negru pieptănat spre spate, cu costum deschis la culoare şi cravată discretă, îi ieşi în întâmpinare şi îi strânse mâna cu căldură.

— *Welcome back in Belgrad!* spuse el. Eu sunt Mark Simpson.

Îl pofti într-un birou ce dădea într-o curte interioară cu un aspect sinistru.

Pe un perete atârna o hartă cu Serbia şi Muntenegru, alături de portretul lui George W. Bush. Prin uşa întredeschisă, Malko putea zări o secretară îmbrăcată cu o rochie înflorată.

— Mary! o strigă Simpson. Vrei să ne aduci un ceai la gheaţă?

În acelaşi moment, bătu cineva la uşă. Imediat îşi făcu apariţia un negru cu trăsături regulate, îmbrăcat la patru ace, ca un prezentator de modă, care se scuză zâmbind.

— Sunt dezolat că vă deranjez, dar voiam să vă previn că voi prânzi cu ministrul Afacerilor Externe.

— Malko, vi-l prezint pe Richard Stanton, trimisul special al Departamentului de Stat, care încearcă să convingă guvernul de la Belgrad ca să-l predea pe generalul Ratko Mladici. Prinţul Malko Linge este unul dintre cei mai buni şefi de misiune

Richard Stanton şi Malko îşi strânseră mâna, iar Malko întrebă:

— Demersurile v-au fost încununate de succes?

Negrul ridică ochii spre cer.

— Nu. Toţi pretind că habar n-au unde se află Mladici, deşi noi ştim exact unde se ascunde. Doar suntem în Serbia. O.K… acum vă las.

— Vă urez succes, făcu şeful staţiei.

Mary aduse un termos. Malko îşi aminti atunci de sculpturala

Priscilla Clearwater, secretara unui alt şef de staţie din Belgrad, în 1996. Americanul îşi aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo având sigla CIA şi îi zâmbi.

— Sunt convins că puteţi să mă învăţaţi multe lucruri despre Belgrad. Am venit aici doar de trei luni.

— Aţi sosit chiar la momentul potrivit, aş zice, făcu Malko.

Într-adevăr, primul ministru Zoran Djinjici fusese asasinat pe Kneza Miloza în 12 martie, cu mai puţin de două luni în urmă, declanşând cea mai gravă criză de putere în Serbia de la sfârşitul erei Miloşevici.

— Cred că sunteţi destul de bun cunoscător al locurilor, continuă Stanton.

— Da, recunosc că am colindat destul ţara asta, admise Malko. Nu este o ţară prea uşoară. Deţin însă puţine date asupra asasinării lui Zoran Djinjici. Se spune că relaţiile voastre cu el lăsau de dorit în ultima vreme.

Mark Simpson zâmbi forţat.

— Văd că sunteţi bine informat. Este exact. O cam luase razna pe la începutul anului.

— A, da? Cum adică? se miră Malko.

Americanul clătină din cap.

— Nu ştiu ce l-a apucat! A început să ne piseze la cap cerându-ne să facem ca lucrurile să mişte în Kosovo!

— În ce sens?

— Insista ca diplomaţia americană să ia măsuri urgente şi să decidă asupra statutului definitiv al regiunii Kosovo. Fapt ce este o adevărată bombă cu explozie întârziată pentru că noi ne-am angajat în faţa kosovarilor de origine albaneză să le redăm independenţa, iar în faţa Naţiunilor Unite am promis că Kosovo va rămâne o provincie sârbă…

Într-adevăr, lucrurile erau destul de încurcate… Malko nu ignora faptul că acea provincie era un „cartof prea fierbinte”. Kosovarii albanezi practicaseră o epurare etnică în urma căreia rămăseseră doar 80.000 de sârbi din cei 300.000 ce locuiseră acolo.

— Noi i-am trimis lui Djinjici o groază de mesaje, continuă şeful staţiei CIA. Dar nu le-a dat nicio atenţie. Apoi…

El lăsă fraza în suspensie, iar Malko nu se putu abţine să facă o remarcă maliţioasă:

— Sper că nu voi l-aţi…

Mark Simpson avu un surâs crispat.

— Mi s-a spus că vă place umorul negru. Nu, n-am fost noi. A fost doar rezultatul unei lungi istorii ce a început din anul 2000. În acea vreme, Zoran Djinjici a făcut un pact cu diavolul.

— Există un proverb german care spune că pentru a cina cu diavolul, trebuie să ai o lingură cu coadă foarte lungă…

— Coada lingurii lui nu a fost deloc lungă, oftă Simpson. În septembrie 2000, regimul lui Miloşevici era într-o perioadă proastă. În 9 octombrie a avut loc o mare manifestaţie împotriva lui. Djinjici ştia că această manifestaţie putea fi înăbuşită de către forţele ISO, ale Beretelor Roşii, forţe ce dispuneau de blindate, artilerie şi elicoptere, şi mai ales, de către combatanţii fără scrupule care făcuseră epurarea etnică în Croaţia, Bosnia şi Kosovo, la comanda lui Miloşevici. Nici măcar armata nu voia să-i înfrunte pe aceştia. Atunci, Zoran Djinjici i-a făcut o propunere colonelului comandant al Beretelor Roşii, unul pe nume Milorad Lukovici, zis şi *„Legija” [Legionarul]* din cauza trecutului său în Legiunea străină franceză. Beretele Roşii nu mai trebuiau să înăbuşe manifestaţia anti-Miloşevici. În acele timpuri, membrii acesteia erau deja asociaţi cu derbedeii din clanul aflat în Zemun.

— De ce au acceptat acea propunere?

— Pentru că simţeau că era Miloşevici ajunsese la sfârşitul ei şi că puteau fi măturaţi odată cu el dacă nu ar fi trecut în tabăra cealaltă. Restul este deja istorie. În 9 octombrie mulţimea a ocupat sediile publice, iar Slobodan Miloşevici a fost reţinut în reşedinţa sa, vila din Dedinje. Aparent, Zoran Djinjici câştigase: Europa şi Statele Unite i-au aplaudat hotărârea luată şi în 2001, preşedintele George W. Bush l-a invitat oficial la Washington în calitate de campion al noii democraţii sârbe. Numai că mărul frumos era înăuntru găunos. În luna iulie 2001, când Miloşevici a fost transferat la Haga pentru a fi judecat, o parte din cei care trecuseră de partea noului regim s-au simţit trădaţi. Ei speraseră că problema Miloşevici se va rezolva la ei acasă, la Belgrad. Când Djinjici a vrut să-i trimită în faţa Tribunalului penal internaţional pe responsabilii militari, Beretele Roşii au ieşit din cazărmile lor cu blindatele şi au blocat timp de mai multe ore

podurile Belgradului. Atunci, Djinjici şi-a dat seama că nu avea nicio forţă ca să-i împiedice şi că lăsase să se dezvolte un stat în stat. În loc să aplice sancţiuni, a declarat că blocarea podurilor s-a produs din cauza ambuteiajelor… Nimeni însă nu s-a lăsat păcălit. Nostalgicii au prins aripi, mai ales că, după plecarea lui Miloşevici, mulţi membri ai RDB şi ai forţelor speciale ale poliţiei fuseseră scoşi din posturile lor. Imediat, aceştia s-au alăturat clanului din Zemun întărindu-l. Aveau nenumărate conexiuni în serviciile secrete… Totul a continuat să se înrăutăţească în anul 2002. Clanul din Zemun a devenit mai puternic decât guvernul. Zoran Djinjici, un adevărat democrat şi un bărbat curajos, a hotărât să dea marea lovitură şi să-i aresteze pe toţi şefii clanului din Zemun, inclusiv pe cei din Beretele Roşii. Greşeala sa a fost că nu şi-a dat seama că rămăsese singur. În realitate, se dezvoltase o ideologie „neo-Miloşevici” în sânul celorlalţi. Apariţia unuia de-ai lor în faţa tribunalului de la Haga era o insultă insuportabilă în ochii lor. Atunci au pregătit o adevărată lovitură de stat, convinşi că vor fi sprijiniţi de popor dacă îi vor suprima pe Djinjici şi pe prietenii săi.

— Mi se pare că au fost rupţi de realitate, observă Malko.

Americanul îl aprobă dând din cap.

— Chiar aşa! La fel ca OAS în Franţa, în anul 1962. Un grup de ofiţeri ataşaţi în Algeria franceză, au vrut să ia puterea, dar poporul francez nu i-a urmat. În Serbia, Milorad Lukovici şi oamenii săi au decis ca pe lângă Djinjici să mai fie asasinaţi şi trei miniştri: Slivanovici, Jevanovici şi Popovici. Operaţiunea se numea „Stop pentru Haga”. Afişele cu acest slogan trebuiau să împânzească Belgradul, mii de manifeste urmau să fie distribuite populaţiei, iar armata s-a angajat să nu facă nicio mişcare. Ideea conjuraţilor era să-l aducă pe Kostuniţa, fostul prim-ministru în locul lui Djinjici. Kostuniţa era considerat cu mult mai naţionalist. Trebuie de arătat că şeful de la Army Intelligence, Generalul Momir Stoianovici, este un criminal de război şi protectorul numărul unu al generalului Ratko Mladici, călăul din Bosnia… Până la urmă, un grăunte de nisip a făcut să deraieze lovitura de stat. Zoran Djinjici i-a cerut procurorului să facă patruzeci şi două de mandate de arestare pe numele principalilor membri ai clanului din Zemun. Partea proastă era că însuşi procurorul era în solda acestui clan, la fel ca mulţi alţi magistraţi şi poliţişti.

— Asta înseamnă că i-a prevenit! făcu Malko.

— Exact. Peste două zile, Djinjici a fost asasinat. El a refuzat mereu să poarte vestă antiglonţ, iar serviciul său de securitate era complet corupt… După moartea lui, primul ministru Zoran Zivcovici a luat puterea şi a schimbat lucrurile. Mai întâi, l-a arestat pe asasin, cel care a apăsat pe trăgaciul puştii de asalt H&K, numărul doi al Beretelor Roşii, apoi a dizolvat această grupare şi a arestat două mii de persoane, magistraţi şi poliţişti, instituind starea de urgenţă. Jandarmii i-au lichidat pe câţiva membri ai clanului din Zemun, dar nimeni nu a putut pune mâna pe Milorad Lukovici zis şi „Legija”.

— Djinjici a comis o gravă eroare de judecată, spuse Malko.

— Asta este concluzia. Nu a ştiut să măsoare raportul de forţe. Cei din clanul din Zemun îi cunoşteau orice mişcare şi amplasaseră microfoane chiar şi în biroul lui. Când şi-au dat seama că el se pregătea să încalce pactul semnat cu ei, au trecut la atac. Un camion a intrat în automobilul în care se afla Djinjici, accidentându-l. În mod normal, acest moment trebuia să fie urmat de mitralierea maşinii, însă nu s-a întâmplat nimic. Teroriştii din Zemun voiau să-i dea un ultim avertisment. De altfel, atunci când a fost asasinat, Djinjici folosea cârjele de care avea nevoie în urma acelui „accident”.

— Situaţia a fost până la urmă rezolvată? întrebă Malko

Mark Simpson avu o mică ezitare înainte de a-i răspunde:

— Nu. Acum câteva zile a fost ratată prinderea lui Milorad Lukovici. Unul dintre complicii lui, Momcilo Pantelici, implicat în falsul accident de pe autostrada Zagreb, s-a hotărât să schimbe tabăra. Prin intermediul avocatului său, el i-a contactat pe cei din BIA şi a făcut cu ei un *deal*. Numai că cineva a vorbit şi, când şeful BIA din Belgrad a sosit la întâlnire, şi-a dat seama că oamenii lui Milorad „Legija” trecuseră primii pe acolo.

Americanul îi povesti lui Malko despre cele întâmplate şi încheie:

— Aşa că în Serbia, totul este putred. Poate că Goran Bacovici însuşi i-a prevenit pe ticăloşi.

— Şi ce s-a întâmplat până la urmă cu Momcilo Pantelici? întrebă Malko.

— Şi-a tras un glonţ în cap, patru ore mai târziu, după ce a fumat un pachet de ţigări şi a băut o sticlă de Defender. După aceea au făcut

să explodeze mina. Din cadavrul său a rămas doar atât cât să umple o cutie de pantofi… De atunci, nu am mai avut nicio veste de la Milorad Lukovici.

— Credeţi că se ascunde în Belgrad?

— Aici este în cea mai mare siguranţă, remarcă americanul. Aici cunoaşte el pe toată lumea, are o reţea de ascunzători şi banii necesari, precum şi destui oameni care şi-ar da şi viaţa pentru el. Ce sens ar avea să plece în Croaţia sau Muntenegru?

Malko începea să piardă măsura exactă a situaţiei.

— Nu înţeleg ce anume doriţi să fac eu aici? întrebă el.

Mark Simpson îi adresă un zâmbet nevinovat.

— Păi, vrem să-l găsiţi pe Milorad Lukovici. Aceasta este una din priorităţile Casei Albe. Preşedintele a simţit asasinarea lui Djinjici ca pe o ofensă personală.

— De ce? făcu Malko sorbind o gură din ceaiul rece supraîndulcit.

— Pentru că Djinjici a fost primul şef al statului iugoslav care a fost primit la Casa Albă, îi explică Mark Simpson. Şi a fost primit de George W. Bush, care i-a prezis un viitor strălucit. Era *omul nostru* în Balcani.

Cu gâtul uscat, Malko bău jumătate din paharul cu ceai şi zâmbi.

— Cum credeţi că voi reuşi eu ceea ce nu au putut face serviciile sârbe? Faptul că le cunosc niţel ţara nu pare prea încurajator.

— Pentru că aveţi toate atuurile pe care sârbii nu le au. Mai întâi, este clar că nimeni *nu vrea* ca ticălosul să fie prins. Unii poate că l-ar vrea mort, ca să poată dormi liniştiţi, căci omul ştie prea multe. Mai mult decât atât, noi avem o armă secretă.

Americanul îi întinse o foaie de hârtie: era un articol din *VIP News* cu scrisoarea confidenţială, ce anunţa că doamna Carla Del Ponti, procurorul Tribunalului internaţional de la Haga, fusese contactată de către Milorad Lukovici, care îi promitea să dezvăluie locurile unde se ascundeau cei doi criminali de război, cei mai căutaţi din Serbia: Radovan Karadzici şi Ratko Mladici, cerând în schimb impunitate pentru el.

— Este adevărat? întrebă Malko reţinând documentul.

— Nu. Este doar o cursă pe care i-o întindem lui Lukovici. Cu două obiective. Mai întâi, să-i asmuţim pe prietenii celor doi criminali

împotriva lui. Dacă-i cunosc ascunzătoarea, s-ar putea să-l demaşte. În al doilea rând, la vederea acestui articol, furia l-ar putea determina să facă vreo imprudenţă, iar noi l-am putea lichida uşor.

În încăpere se aşternu o tăcere grea. Ceea ce-i propunea CIA era mai rău decât un pact cu diavolul. Era vorba de o manipulare cu mult mai primejdioasă decât pactul încheiat de Zoran Djinjici. Căci Milorad Lukovici nu era chiar atât de prost cum îl credeau americanii.

— Aţi uitat un detaliu, remarcă Malko. Pentru moment, Milorad Lukovici se ştie ameninţat şi *nimeni* nu ştie unde se află.

Americanul bău niţel ceai şi spuse zâmbind:

— Nu v-am spus încă urmarea poveştii cu Momcilo Pantelici. Înainte de a muri, a mărturisit numele persoanei care îl găzduia pe criminal. Este vorba de Tania Petrovici, o cântăreaţă extrem de cunoscută, îndrăgostită de „legionarul" ei. Ea îl ascundea într-o cameră secretă din subsolul casei sale, care fusese deja percheziţionat. Evident că după mărturisirea făcută de Pantelici, ea a fost arestată şi trimisă la închisoarea centrală din Belgrad, acuzată de complicitate. Ar fi putut rămâne acolo încă multă vreme, numai că eu am aranjat lucrurile altfel cu judecătorul care se ocupă de cazul ei.

— În ce sens?

— Aici poţi cumpăra orice dacă e vorba de mulţi bani. Pentru suma de 5000 de dolari, el o pune în libertate provizorie. Tania Petrovici este singura persoană care ne poate conduce la Milorad Lukovici. Ea trebuie să părăsească închisoarea chiar mâine. Sper să nu o rataţi.

Dacă CIA se hotărâse să-i cumpere pe magistraţi, mai erau ceva speranţe.

Capitolul III

Timp de câteva secunde Malko digeră această informaţie ce ridica o groază de semne de întrebare.

— Cine mai este la curent cu eliberarea ei? întrebă el.

— Nimeni, în afară de avocatul ei. Judecătorul l-a pus să jure că va păstra cea mai mare discreţie. În acest moment în care guvernul pune accentul pe lupta împotriva corupţiei, acest fapt ar putea crea o

anumită dezordine…

— Da, dar este vorba de o cauză bună, făcu Malko. Cum credeţi că mă va primi ea?

— Bine, dacă îi veţi da a înţelege că-l veţi ajuta pe amantul ei. Să nu menţionaţi numele Carlei Del Ponti. Este cel mai prost văzut în ţara asta.

— Problema este că eu cunosc rusa, dar asta nu-i totuna cu limba sârbă…

— Se rezolvă şi asta. V-am găsit o interpretă. Este vorba de o tânără de încredere, pe care o să v-o prezint imediat. Lucrează pentru agenţia noastră.

— Bine. Să admitem că această Tania Petrovici nu-mi va scoate ochii în clipa în care mă vede. Ce voi face mai departe?

— Va trebui să o convingeţi să nu se întoarcă la ea acasă. Am avut o idee. În sânul BIA, am un contact care mi-a oferit nenumărate informaţii. Este vorba de Goran Bacovici, şeful secţiei care se ocupă de problema noastră. Când s-a aflat în zona de frontieră cu Bosnia, el a fost extrem de eficace. Are la dispoziţia sa vechile sedii în care se reuneau cei din RDB şi poate să ne pună la dispoziţie unul din ele.

Malko tresări.

— Dar nu este vorba de Goran Bacovici, cel pe care-l bănuiţi că l-a trădat pe Momcilo Pantelici?

— Eu nu-l bănuiesc, se corectă imediat americanul. Nu este însă imposibil ca el s-o fi făcut… Să zicem că este fiabil 90%.

— Este ca şi cum aţi spune că o femeie este *un pic* însărcinată, exclamă Malko. Prefer să mă lipsesc de ajutorul lui.

— Ar fi bine totuşi să-l întâlniţi, insistă Mark Simpson. El a lucrat treizeci de ani în Serviciile speciale şi cunoaşte o mulţime de lucruri. Este un tip inteligent: ştie care-i este interesul. A fost anunţat că veţi lua prânzul cu el la ţară, în compania interpretei dumneavoastră, Tatiana Jokici.

Malko renunţă să-l mai contrazică. Acel univers era un adevărat cuib de vipere. Cunoştea toate capcanele Serbiei. Niciodată nu puteai şti cine pentru cine lucrează. Când aflai, era prea târziu.

— Vorbiţi-mi despre Tania Petrovici.

— Este o femeie superbă. Este înnebunită după oamenii de acţiune

şi a avut o legătură de lungă durată cu Arkan. Vă veţi da seama singur mâine după-amiază.

El aruncă o privire la ceasul său nou, un Breitling Navitimer din aur galben. Era dintr-o serie de doar 1000 de exemplare.

— Cred că Tatiana a venit deja. Începând din acest moment nu se va mai despărţi de dumneavoastră. Cunoaşte multă lume pentru că a fost ziaristă la *VIP News*.

Simpson apăsă butonul interfonului şi-i spuse secretarei sale:

— Cheamă, te rog, pe miss Jokici.

În încăpere intră o fată brunetă cu mersul sigur şi, brusc, atmosfera se schimbă. Tatiana Jokici avea un păr lung până la umeri, un chip senzual şi era îmbrăcată cu o rochie de un roşu sângeriu, asortată cu pantofi cu tocuri înalte.

Decolteul tăiat în formă pătrată descoperea jumătate din sânii ţanţoşi. Fata era o adevărată bombă sexuală. Ea se opri în faţa lui Malko şi îl fixă cu o privire directă. Apoi îi întinse mâna şi spuse cu o voce melodioasă:

— *Good afternoon. My name is Tatiana. Good afternoon, mister Simpson. [Bună ziua. Numele meu este Tatiana. Bună ziua, domnule Simpson.]*

Strângerea ei de mână era fermă şi învăluitoare. Când se aşează în fotoliu, rochia i se ridică pe coapsele perfect modelate.

Dădea dovadă de un sânge rece formidabil.

— Tatiana vă va însoţi la masă, spuse şeful staţiei CIA. Puteţi avea o încredere deplină în ea.

Malko nu vedea cum ar fi fost altfel, având în vedere că tânăra avea să-i servească drept interpretă. El se uită la ceas.

— Nu este prea târziu pentru prânz? Este deja ora trei şi jumătate.

Tatiana Jokici zâmbi cu indulgenţă.

— Nu, deloc. Avem întâlnire la ora patru.

Mark Simpson se ridică. Un surâs forţat îi flutura pe buze.

— Eu am o întâlnire cu ambasadorul Montgomery pentru un *brunch. Take care! [Aveţi grijă!]* Dacă doriţi să menţionaţi la telefon numele omului nostru nu folosiţi cuvântul „Legija”, ci „obiectul numărul 1”.

El îi conduse până la ascensor. Cei doi ieşiră pe poarta de pe strada

Vojvodina Milenka. Aerul era şi mai înăbuşitor. Tocurile ascuţite ale interpretei intrau cu totul în asfaltul moale. Ea aruncă o privire dezgustată către Opelul închiriat.

— Este aşa de mică şi amărâtă maşina asta…

— Vă plac maşinile mari? o întrebă Malko deschizându-i portiera.

— Am avut un prieten cu un Audi A8, decapotabil, spuse fata.

— Un tânăr foarte bogat, remarcă Malko. Eu unul nu sunt un om bogat.

— O nu, l-a cumpărat cu numai 10.000 de mărci germane. Era o maşină furată. Aici, toate maşinile frumoase sunt furate. Nimeni nu şi-ar permite să le cumpere la adevărata lor valoare

— Şi unde se află acum prietenul acela?

— În puşcărie, zise fata cu simplitate. Va ieşi însă în curând. Se ocupa cu traficul de ţigări.

CIA îşi recruta colaboratorii după criterii destul de elastice.

Malko se uită la picioarele Tatianei. Rochia i se ridicase aproape de talie!

— Unde vom merge acum?

— Coborâm pe Kneza Miloza până la autostrada de Nis. După aceea vă voi arăta drumul mai departe. Nu este prea mult de mers.

El îi urmă indicaţiile, trecând prin faţa vechilor sedii ale *MUP** şi RDB, reduse acum la uriaşe mormane de moloz de către bombele americane. Când se opriră la un stop, Tatiana scoase din poşetă un obiect strălucitor.

[MUP – Ministerul Afacerilor Interne.]*

— Apropo, Mr. Simpson mi-a dat asta pentru dumneavoastră, zise ea.

Era un revolver automat Zastava, copie exactă a unui Colt 45, însă nichelat. Malko îl luă şi-l puse pe podea, un pic mirat.

— Se pare că vom face ceva destul de periculos. Nu vă este teamă?

Tatiana Jokici izbucni în râs.

— Eu vreau să-mi cumpăr un scuter şi să plec în vacanţă în Muntenegru! Mister Simpson mi-a promis o primă grasă dacă vă însoţesc peste tot. Aici, în Serbia, am văzut atâtea lucruri! Eu locuiam aproape de Pristina. *Shiptarii* mi-au ars casa şi l-au ucis pe tata. Era

bine dacă aş fi avut un revolver pe atunci.

Tatiana scoase un pachet de ţigări, iar Malko reuşi să-i aprindă una cu bricheta Zippo cu blazonul său.

— Dacă Dumnezeu va binevoi ca să mă aflu într-o zi în faţa acelor *shiptari*, îi voi ucide cu mâna mea, zise fata. Anul trecut am fost în pelerinaj la Ostrok, iar *igumanul [stareţul mănăstirii]* mi-a spus că am dreptate dacă fac asta. Fiţi atent, o vom lua pe următoarea ieşire.

Malko ieşi din autostradă şi zări un indicator pe care scria *Bocec* cu litere chirilice. Era un sat banal, aflat la vreo zece kilometri de centrul Belgradului. Tatiana Jokici îi spuse să oprească în faţa urmei cabane de munte. În faţa ei, staţiona un Mercedes cenuşiu.

— Goran Bacovici a sosit deja, spuse ea. Sper că nu a venit cu nevasta. E o tipă oribilă.

*

* *

Goran Bacovici devora cepele crude, aşa cum un iepure ronţăie morcovii, una după alta. Venise împreună cu soţia sa, o femeie masivă, urâtă şi prost îmbrăcată, cu trăsături dure şi o privire vicleană. În afară de salatele de roşii cu castraveţi, nu li se servise încă nimic mai consistent. Pereţii localului erau lambrisaţi şi locul părea destul de retras. Malko îl observa pe şeful BIA din Belgrad. Avea un telefon celular prins la centură şi purta un pulover ponosit. Părul rar, chipul buhăit şi nasul turtit îi dădeau un aer destul de provincial. În faţa sa, trona o sticlă cu Defender.

Ochii îi fugeau în toate direcţiile, întorcându-se mereu la decolteul generos al Tatianei.

Aceasta i se adresă lui Malko:

— Ce aţi dori să aflaţi?

Între timp, chelnerul aduse la masă friptură de miel cu garnitură de cartofi prăjiţi. Toţi se repeziră la mâncare. Bacovici mesteca cu mişcări mecanice, turnându-şi pe gât pahar după pahar de vin alb, diluat cu apă gazoasă.

După ce se mai sătură, îşi împinse farfuria şi îi spuse Tatianei o frază scurtă.

— Vă urează bun venit la Belgrad. Spune că va încerca să vă ajute.

— Mulţumesc. Întreabă-l dacă este la curent cu eliberarea Taniei Petrovici, te rog.

— Da, este la curent. Mister Simpson l-a înştiinţat, traduse Tatiana. El poate să o urmărească dacă dorim, fără ca nimeni să ştie.

— Unde locuieşte ea de obicei? întrebă Malko.

— În faţa stadionului Cervena Svesda *[Steaua Roşie]*, într-o casă deosebit de frumoasă.

Sârbul continuă, iar Tatiana aşteptă să termine.

— Goran Bacovici vă recomandă să nu vorbiţi cu nimeni despre faptul că vă ajută. Este la ultimul său post înainte de pensionare. Îl respectă foarte mult pe mister Simpson, dar nu vrea să rişte ajutându-ne pe faţă. Milorad Lukovici are încă mulţi prieteni în oraş. El nu ştie încă cine a trădat în afacerea Momcilo Pantelici. Poate fi vorba de un om din anturajul său. Trebuie să se teamă de oricine şi să nu supere pe nimeni.

Într-adevăr, era o concepţie extrem de originală pentru un poliţist.

— Întreabă-l dacă Milorad Lukovici ar putea fi încă în Belgrad, spuse Malko.

— Da, este sigur de acest lucru.

— De ce?

— Nu poate spune. Ar fi prea riscant pentru el. Dar dacă îl veţi găsi, vă va ajuta.

— Mă va ajuta să-l arestez?

— Nu, ca să-l ucideţi. Arestarea lui Lukovici nu ar rezolva nimic. El este încă prea puternic şi poate să se răzbune pe cel care-l va denunţa.

Serbia era o ţară a lumii pe dos. Malko începea să înţeleagă de ce fusese el ales pentru asemenea misiune. Nu se înghesuiseră voluntarii…

Nevasta lui Bacovici mânca întruna, fără să spună nimic, înfulecând friptura de miel ca un lup flămând. În continuare, fură servite cafelele, iar şeful BIA se ridică de la masă.

— A spus că are treabă, traduse Tatiana. Putem să-l sunăm pe celular dacă avem nevoie de ceva.

Era vizibil faptul că Bacovici nu dorea să fie văzut în tovărăşia lui Malko.

*

* *

Era pentru prima dată când Malko vedea o închisoare înconjurată cu un zid sub un metru înălţime, ce ar fi putut fi escaladat şi de un copil. Închisoarea centrală din Belgrad, aflată într-un cartier popular, era o clădire imensă, cu şase etaje, într-o stare atât de jalnică, încât părea abandonată.

În afară de intrarea principală de pe Krajina Ostroje, zidurile de incintă nu depăşeau un metru înălţime. Poliţişti în ţinută de luptă, cu chipurile ascunse sub plasă de camuflaj ce le dădea un aer de marţieni, patrulau în jurul straniului edificiu, asudând sub razele fierbinţi ale soarelui sub greutatea puştilor Kalaşnikov atârnate pe umăr.

Tatiana Jokici îi arătă lui Malko un bistrou din capătul străzii şi îi spuse:

— Vom aştepta acolo.

Era aproape ora unsprezece şi jumătate.

Fata îşi schimbase rochia roşie cu un pantalon mulat, mai sexy, şi o bluză polo, ajustată şi ea. Ajunseră la cafeneaua *Coral*, de unde puteau observa strada în pantă, unde se afla intrarea în închisoare. În bar nu mai era decât un singur client, un uriaş cu craniul ras, cu umeri de docher, îmbrăcat în mod ciudat cu un costum cenuşiu, închis la trei nasturi, cămaşă neagră şi cravata în gri şi negru. Tatiana şi Malko se aşezară la o masă şi fata îi şopti la ureche:

— Ce straniu! Tipul de la bar este Vladimir Budala, un membru al clanului din Zemun. Este poreclit „Nebunul”.

— De ce?

— Pentru că acţionează ca un dement. Într-o zi, după o beţie, i-a aruncat pe toţi pasagerii unui vapor în Dunăre.

— Şi nu a fost arestat?

— Nu. Nu aveau nimic precis împotriva lui, dar se ştie că este cel mai periculos din clan. Este un ucigaş.

— Şi ce caută el aici?

— Nu ştiu, mărturisi fata. Poate că a venit să se întâlnească cu vreun prieten care trebuie să iasă din închisoare.

— Sau cu Tania Petrovici…

— Poate, făcu Tatiana. El îl cunoaşte bine pe „Legija”.

— Credeam că nimeni nu mai este la curent cu eliberarea ei, spuse Malko.

Tatiana făcu un gest evaziv.

— În Serbia, este greu să păstrezi un secret.

Lucrurile începeau bine…

Vladimir Budala se întorcea din când în când către uşă ca să poată vedea strada. Malko îi întâlni privirea. Era rece şi goală ca a unui şarpe. Prin faţa cafenelei trecu un 4 × 4, cu patru bărbaţi înăuntru.

— Sunt cei din MUP! Se pare că şi ei sunt la curent ca marele eveniment.

Malko îşi coborî privirea la ceas. Se făcuse douăsprezece.

— Cred că ar fi mai bine să mergem, o sfătui el pe Tatiana.

În clipa când ieşiră din cafenea, Vladimir Budala trecu prin faţa lor şi se îndreptă spre o maşină Audi cenuşie, parcată ceva mai departe. Malko se urcă în Opel şi coborî strada Krajina Ostroje. Erau la douăzeci de metri de închisoare. În urma lor venea Audi, când un imens Mercedes negru îi depăşi. După reflexele verzui ale ferestrelor, Malko îşi dădu seama că maşina era blindată. Mercedesul se opri chiar în faţa intrării închisorii, dar nimeni nu coborî din el. În oglinda retrovizoare, Malko zări maşina 4 × 4 a celor din MUP, ce se întorcea cu viteză maximă pentru a se opri lângă ridicolul zid de incintă.

În spatele lor, Malko simţi cum îl îneacă furia.

Pentru o ieşire discretă din închisoare, era perfect! Nu mai lipsea decât *un trubacic [o fanfară]* ca la nuntă! Malko opri în spatele Mercedesului. Tatiana Jokici nu părea deloc impresionată de această desfăşurare de forţă.

— În felul acesta, Tania nu riscă nimic, remarcă ea. Nimeni nu o va putea ataca. Unii o bănuiesc pe ea că l-ar fi trădat pe „Legija”.

Deodată, ea strigă:

— Uite, a apărut!

*

* *

Malko văzu o siluetă albă ce tocmai ieşea din închisoare şi străbătea fără grabă aleea ce ducea la poartă. Era o blondă zveltă, cu

păr bogat, în bluză şi fustă mini. Deşi avea mai mult de un metru optzeci înălţime, purta pantofi cu tocuri deosebit de înalte…

Înainta privind drept înainte, cu o ţinută trufaşă, ca un star care urcă scările celebrei clădiri a festivalurilor de la Cannes. Milorad Lukovici nu avea gusturi proaste.

Santinelele rămăseseră cu gura căscată la acea apariţie. Unul îndrăzni să se apropie de ea şi să-i ceară un autograf…

Tania ajunse la grilajul porţii. Portierele Mercedesului se deschiseră şi-şi făcu apariţia un bărbat cu părul alb. La încheietura unei mâini strălucea o brăţară demnă de un faraon şi două perechi de ochelari îi atârnau la gât prinse cu lanţuri de aur groase. Purta tricou, pantaloni sport şi sandale. Eleganţa sa lăsa mult de dorit.

El se repezi la Tania Petrovici şi o îmbrăţişă. Chipul îi dispăru între sânii cântăreţei. Din Mercedes mai apărură doi uriaşi. Ei o încadrară pe Tania şi o conduseră la Mercedes. Imediat, maşina demară în viteză.

Totul semăna mai degrabă cu o răpire.

Malko demară şi el luându-se după uriaşa maşină.

— Îi cunoaşteţi pe acei bărbaţi? o întrebă el pe Tatiana.

— Păi, cine nu-i cunoaşte? Cel cu părul alb este Zatko Tarzici, unul dintre oamenii cei mai bogaţi din Belgrad. A făcut avere din cafea în timpul embargoului, cu ajutorul generalului Mladici, care i-a fost martor la nuntă. Este şi el bosniac.

— Care este relaţia sa cu Tania Petrovici?

— Tipul a fost foarte legat de Beretele Roşii.

Audi cenuşiu condus de Vladimir Budala îi depăşi. Se părea că văzuse destul. Maşina 4×4 a celor din MUP renunţă şi ea la urmărire ceva mai târziu.

În momentul în care se angajau pe bulevardul Gospodara Vucica, Malko zări în oglinda retrovizoare un Mercedes alb decapotabil cu patru tineri în bluze întunecate. Aveau chipuri de duri, cu părul tuns scurt şi cu ochelari fumurii… Maşina lor rămase în spatele Opelului fără să încerce o depăşire.

— Pe aceştia din spate îi cunoaşteţi? întrebă Malko.

Tatiana se întoarse. De astă dată, glasul ei sună destul de nesigur.

— Cred că sunt tipii care l-au prins pe Momcilo Pantelici. Sunt nişte

criminali din clarul din Zemun. Se întâlnesc uneori la cafeneaua *Monza*.

— Nu au fost arestaţi?

— Încă sunt căutaţi…

Lui Malko i se părea că indivizii nu încercau să se ascundă.

Dimpotrivă..

— Ce fac oare aici?

— Habar n-am. Cred că poliţia i-a lăsat în libertate ca să le poată urmări mişcările, în speranţa că vor încerca să-l contacteze pe „Legija”.

Mercedesul 600 în care se afla Tania Petrovici urca acum pe fostul Bulevard al Revoluţiei, acum Krajna Alexandra. Un kilometru mai departe, el viră la dreapta, pe o străduţă ce escalada o colină.

În curând, zăriră Dunărea.

— În orice caz, Zatko nu o duce la ea acasă, remarcă Tatiana.

Mercedesul cu cei patru terorişti se menţinea încă în coada lor.

Ocupanţii lui erau probabil şi ei curioşi unde va fi dusă amanta lui Milorad Lukovici.

În cele din urmă maşina în care se afla aceasta se opri în faţa unei vile cochete. Poarta automată a acesteia se deschise imediat lăsând înăuntru Mercedesul ce dispăru într-un garaj.

— Asta este una din casele lui Zatko Tarzici, spuse Tatiana. El are mai multe case în cartierul acesta.

Cei doi zdrahoni ce o escortară pe cântăreaţă îşi făcură iar apariţia.

Totul semăna din ce în ce mai mult cu o răpire. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, fata spuse:

— Tarzici o fi citit în ziare că „Legija” voia să-i trădeze şi să-i trimită în faţa tribunalului de la Haga şi poate vrea să afle mai mult. Sau poate că vrea doar să se culce cu ea…

Malko nu-i răspunse. Minunatul plan al lui Mark Simpson era spulberat. Nu numai că nu erau doar ei cei ce aflaseră despre eliberarea Taniei Petrovici, dar femeia fusese practic răpită de sub ochii lui.

Nu se vedea luând cu asalt vila lui Zatko Tarzici ca să o recupereze pe amanta lui „Legija”.

— Unde mergem acum? întrebă fata.

Malko se uită la ceas şi înţelese de ce-i era deodată foame.

Era deja unu şi jumătate.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva? spuse el. La ora asta, Simpson e cu siguranţă şi el la masă. Cunoaşteţi vreun local mai simpatic?

— Să mergem la *Vuk*, lângă Kneza Mihaila. Are terasă şi serveşte mâncare bună.

Tatiana aruncă o privire în spate şi spuse:

— Ticăloşii aceia din Zemun sunt tot după noi. Mă întreb ce vor. Aveţi arma pe care v-a dat-o Simpson?

Revolverul automat Zastava era deja la brâul lui Malko.

— Da. De ce?

— Nu se ştie niciodată. E vorba de nişte tipi periculoşi.

— Ar îndrăzni să ne atace în plin oraş?

— Dar cu Djinjici cum s-a întâmplat? Dumneavoastră nu-i cunoaşteţi. Nu ştiţi de ce sunt capabili.

Era clar că în Iugoslavia lucrurile nu se schimbaseră. Frica domnea pretutindeni. Curând ei ajunseră în Kneza Mihaila, marea arteră pietonală din Stari Beograd. Era oraşul vechi. Malko se lăsă condus de Tatiana în labirintul de străduţe înguste şi umbrite. A parca acolo o maşină era aproape imposibil, trotuarele fiind apărate de triunghiuri metalice rabatabile, legate cu lanţuri. Maşinile MUP stăteau la pândă pentru a ridica maşinile, ce parcau neregulamentar, acestea putând fi recuperate numai contra sumei de 5000 de dinari.

Cu multă greutate, reuşiră să găsească un loc pe o străduţă prost pavată care se dovedi a fi o fundătură.

Când se dădu jos din maşină, Malko tresări. Mercedesul decapotabil se opri şi el ceva mai departe, iar ocupanţii lui îl observau impasibili. Tatiana Jokici îi văzu şi ea şi spuse încet:

— Prefaceţi-vă că nu-i observaţi.

Când trecură la pas pe lângă maşina lor, unul îi spuse ceva fetei în sârbeşte. Ea se opri, iar un altul o invită să li se alăture.

— Aşteptaţi! îi spuse Tatiana lui Malko. Mergeţi în restaurant şi aşezaţi-vă pe terasă. Vin şi eu numaidecât.

El deschise gura ca să spună ceva, apoi renunţă.

*

* *

Malko era instalat de zece minute pe terasa umbrită a restaurantului *Vuk*, când apăru Tatiana. Ea îl chemă pe chelner şi comandă un Defender „Success” pe care-l dădu imediat pe gât.

Părea complet schimbată.

— Cred că nu voi putea să mai lucrez cu dumneavoastră, zise ea.

— De ce? o întrebă stupefiat Malko.

Fata scoase un pachet de ţigări, iar Malko îi aprinse una.

— Golanii aceia te-au ameninţat, nu-i aşa?

Tatiana suflă fumul cu privirea în gol.

— S-ar putea spune şi aşa. Întâi m-au întrebat cine sunt. Sigur că nu le-am spus că lucrez pentru Ambasada Americană, ci doar că sunt interpreta şi că am fost angajată de dumneavoastră prin intermediul hotelului *Hyatt*. Atunci m-au întrebat cine sunteţi. Nu au uitat să râdă de maşina prăpădită pe care o conduceţi…

Asta mai lipsea acum…

— Dar nu v-au întrebat ce anume caut aici?

— Ba da. Le-am spus că sunteţi ziarist şi că pregătiţi un material despre „criminalii de război”. Atunci m-au insultat şi au spus că „Legija” era un erou al Serbiei, şi la fel şi Tania şi că trebuie să-i lăsăm în pace. Dacă nu-mi văd de treabă mă vor viola şi mă vor arunca în Dunăre. Am eu mare nevoie de un scuter, dar nu până la acest punct…

— Ai făcut bine când le-aţi spus că sunt ziarist. Şi altă dată am trecut drept un reporter al ziarului *Kurier* din Viena pentru că sunt cetăţean austriac.

Tatiana îi aruncă o privire întunecată.

— Nu. Pentru că nu sunteţi ziarist. Lucraţi pentru CIA şi sunteţi aici ca să-l găsiţi pe „Legija” ca să-l daţi pe mâna americanilor, pentru că în Belgrad nu îndrăzneşte nimeni. Aceşti ticăloşi vor descoperi curând ce faceţi *cu adevărat* aici, iar eu nu vreau să vă fiu în preajmă în acel moment.

Fata era sinceră.

— Din nefericire, nu pot să vă reţin, oftă Malko resemnat. Este păcat că nu veţi mai putea dobândi mult doritul scuter. Şi tocmai

începusem să mă înţeleg bine cu dumneavoastră.

Tatiana îl privi drept în ochi.

— Vreţi să spuneţi că v-ar plăcea să vă culcaţi cu mine?

În Europa de Est domnea aceeaşi brutalitate:

— Încă n-am avut timp să mă gândesc la asta. Chiar dacă eşti deosebit de sexy, o tutui el zâmbind.

Ea bău restul de Defender şi continuă:

— Eu una nu vreau să mor sau să fiu violată. Ei mi-au cerut numărul de celular şi nu am îndrăznit să-i refuz. În felul ăsta pot să mă găsească.

Situaţia era cum nu se poate mai bizară. În Iugoslavia fără Miloşevici, derbedeii făceau legea. Malko înţelegea cum de putuse fi asasinat Zoran Djinjici atât de uşor.

— *Too bad [Păcat]*, spuse el. Voi cere de la ambasadă altă interpretă. Putem însă să luăm masa împreună.

El începuse să consulte lista de bucate, când Tatiana îi puse mâna pe braţ.

— Aşteptaţi! Poate că mai găsim o cale de înţelegere.

— Care anume?

— Părerea mea este că un scuter nu este suficient ca să plătească riscul pe care mi-l asum rămânând cu dumneavoastră. Vreau să vă fac o propunere. Dacă îmi plătiţi contravaloarea unui Mercedes, voi continua să vă ajut. Cel puţin, dacă păţesc ceva, să nu mor proastă…

Malko abia se putea abţine să nu izbucnească în râs.

— Tatiana, chiar dacă eu aş fi de acord, ai idee cam cât costă un Mercedes? CIA nu ar accepta niciodată.

— Dumneavoastră cât credeţi că ar accepta să-mi dea? îl întrebă fata îngrijorată.

Cum nu-i dădu niciun răspuns din cauza uimirii, ea se aplecă spre el şi-i şopti:

— Zece mii de euro ar putea fi o sumă bună, nu?

Malko rămase încremenit.

— Zece mii de euro pentru un Mercedes! Dar asta este o aberaţie. Costă de zece ori mai mult! Chiar şi în Germania.

— Dar aici nu-i aşa, îl corectă imediat Tatiana. Ştiu eu un Mercedes pe care l-aş putea cumpăra la preţul ăsta. Este un cupeu SLK.

— La preţul acesta, trebuie să fie de furat.

— Normal, făcu ea enervată. La fel ca toate maşinile de lux care există la noi. O vreau pe numele meu şi să o conduc eu. Ei, ce ziceţi?

Malko îi aruncă o privire amuzată.

— După aceea, sper că nu-mi vei cere şi un avion…

Tatiana Jokici îl fulgeră cu privirea.

— Eu nu sunt o târfă. Tot ce vreau este să fiu retribuită proporţional cu riscul pe care mi-l asum. Puteţi face rost de banii ăştia?

— Cred că da, spuse Malko.

Avea în seif la hotel 50.000 de dolari cash. Pentru probleme neprevăzute.

Tatiana sări în sus de bucurie.

— Unde sunt banii?

— La hotel.

— Să mergem repede după ei. Vom prânzi după aceea.

Când se urcară în Opel, Tatiana făcu o mutră dezgustată.

— În felul acesta aţi putea renunţa la rabla asta jegoasă.

*

* *

Tatiana era înfrigurată de emoţie, ca un copil într-un magazin cu jucării. Pe genunchii ei, se afla sacoşa din hârtie ce conţinea 10.000 de dolari. De jumătate de oră erau pe drum către Novi Sad.

— Luaţi-o la stânga, ordonă brusc femeia.

Ei intrară pe un drum neasfaltat şi se opriră în faţa unui bloc cu multe apartamente. Privirea lui Malko întâlni un Mercedes SLK cenuşiu acoperit cu un strat gros de praf. Tatiana era în al nouălea cer

— Nu-i aşa că-i frumos? făcu ea.

Maşina avea placa de înmatriculare germană.

— Mă duc eu. Rămâneţi aici căci, dacă vă iau cu mine îmi vor cere un preţ dublu.

— A cui este maşina asta?

— Era a lui Momcilo Pantelici. Prietena lui mi-a spus că vrea să o vândă căci are mare nevoie de bani. Cere douăzeci de mii de euro. Sunt însă sigură că dacă vede banii, nu va putea rezista.

— Eşti sigură că o găseşti acolo?

— Bineînţeles. Am vorbit cu ea la telefon.

Tatiana intră în imobil. Trecu o jumătate de oră până îşi făcu apariţia. Avea un aer triumfător. Nici nu mai era nevoie s-o întrebe dacă făcuse târgul. Ea îi flutură în faţă o legătură de chei şi spuse:

— Luaţi-vă după mine. Mergem mai întâi la *Hyatt* să înapoiem Opelul şi abia apoi vom bea ceva la *Monza*.

Tatiana demară de parcă ar fi participat la raliul din Mans, iar Malko abia putea să se ţină după ea. După ce trecu peste vreo şase stopuri şi reuşi să nu calce cam tot atâţia pietonii, ea se opri în faţa hotelului. Malko scăpă de Opel.

Mândră de isprava ei, îl privi fericită când el se urcă în Mercedes.

— Niciodată nu am fost mai fericită! făcu ea demarând nebuneşte şi făcând un viraj strâns cu un scrâşnet de pneuri.

După o cursă de pomină, se opriră în faţa unui local instalat pe un vapor ancorat la ţărmul Dunării. Terasa plină cu umbrele verzi purta inscripţia *Monza Racing Cafe*.

Cu un mers de regină, Tatiana străbătu pasarela şi se aşeză la o masă. În acel moment, Malko simţi un şoc neplăcut. Cei patru tipi care îi urmăriseră la plecarea de la închisoare ocupau masa alăturată. Era o simplă coincidenţă? Ori un act deliberat din partea Tatianei? Aceasta se aplecă spre el.

— Aş putea comanda o sticlă de şampanie?

Malko nu avu curaj să o întristeze. Dacă navele se puteau boteza cu şampanie, de ce nu şi un Mercedes? El comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, medaliată în 1995. Tatiana era în culmea fericirii. Când ciocniră cupele, ea îi şopti la ureche:

— O să vă ajut să-l găsiţi pe „Legija”. Mai întâi însă trebuie să tragem un chef la *Panterele negre*. Apoi o să vedeţi cum ştie să iubească o sârboaică atunci când se simte bine.

Capitolul IV

Zatko Tarzici îşi mai puse o porţie de musaca în farfurie. Mânca fără să se uite la mâncare pentru că ochii săi porcini reuşeau cu greu

să se dezlipească de bustul Taniei Petrovici. Tot Belgradul ştia că frumuseţea cântăreţei nu era trucată cu silicoane. Însăşi Tatiana era un simbol al reuşitei perfecte în viaţă: era o vedetă, fusese tovarăşa lui Arkan, marele zeu al naţionaliştilor din întreaga Serbie, la a cărui înmormântare veniseră zece mii de oameni, iar acum, era amanta bărbatului care-l asasinase pe primul ministru.

Cei doi prânzeau la o elegantă masă din sticlă, produs de lux al atelierelor vestitului designer parizian Claude Dalie. Zatko Tarzici fusese flatat că decoratorul însuşi se deplasase la Belgrad.

— Este mai bine decât acolo, nu-i aşa? remarcă Tarzici referindu-se la puşcărie.

Cu toate astea, Tania nu se atinsese de mâncare.

— Da, făcu ea cu răceală în glas.

Deşi era obişnuită cu privirile pofticioase ale bărbaţilor, acesta o cam enerva prin insistenţa sa.

— Apropo, de ce erai aşa de grăbit să mă vezi? Poate vroiai să-mi înapoiezi cele cinci milioane de dolari?

Zatko Tarzici zâmbi încurcat. De două luni, Tania îi tot cerea acea sumă pe care el o reţinuse în cursul unor tranzacţii necurate. În universul în care trăiau, acest gen de problemă nu se rezolva cu ajutorul unui avocat. Zatko făcu un gest de liniştire.

— Eram îngrijorat să te ştiu singură. Ticăloşii ăia din BIA puteau să te supere. Aici, la mine, ai linişte. Nimeni nu va veni să te caute.

— Ce drăguţ din partea ta, făcu Tania, care nu credea niciun cuvânt.

Ca toţi ceilalţi, Zatko Tarzici era şi el la curent cu zvonul potrivit căruia Milorad Lukovici era gata să-şi toarne tovarăşii în schimbul libertăţii sale. Iar Mladici era chiar ruda şi asociatul lui. Tarzici voia să afle ce se ascundea de fapt sub toate acestea. Tania ştia că trebuie să nu-şi piardă sângele rece. În acea casă, era la dispoziţia lui. Abia aştepta să-şi recapete libertatea pentru a putea să-şi găsească amantul. Trebuia să se descurce prin viclenie.

— Adevărul este că nu mi-e deloc foame, zise ea. Cred că voi face un duş şi mă duc să mă odihnesc.

— Perfect, o aprobă Zatko. Voi da ordin să încălzească sauna. Te vei relaxa acolo. Mai înainte însă, mi-ar plăcea să mai vorbim niţel.

El se ridică de la masă şi deschise televizorul. Era o telenovelă mexicană dublată în sârbă. O metodă perfectă pentru a dejuca o eventuală încercare de ascultare. El se apropie apoi de Tania şi o întrebă cu voce joasă:

— Ai de gând să-l găseşti pe „Legija”, nu-i aşa? Doar este tipul tău. Şi încă ce tip bine.

Tania nu schiţă niciun gest. Schiţă doar o umbră de zâmbet.

— Adevărul este că habar n-am unde se află, pretinse ea. Nu ştiam că voi fi arestată tocmai când trebuia să mă contacteze la mine acasă. Acum, cred că e deja departe.

Tarzici dădu din cap înţelegător şi puse mâna grăsană pe coapsa fină a Taniei.

— Chiar dacă nu ştii unde este, eu te pot ajuta să-l găseşti. Am mulţi prieteni şi-l putem apăra. Ştii doar că m-am ocupat de multă vreme de Mladici şi de amicul său, poetul.

El înţelese că femeia nu-i va spune nimic. De altfel apropierea de acea femelă magnifică îl împiedica să reflecteze cu luciditate. Avea însă timp şi pentru asta.

Cei doi se ridicară în acelaşi timp. Brusc, Tarzici o cuprinse de mijloc şi o strânse la piept. Nu se putuse abţine. Femeia se scutură şi se eliberă cu o grimasă rece.

— Lasă-mă! Sunt obosită.

Zatko nu mai insistă.

— Totuşi voi pregăti sauna.

Tania se lăsă să cadă pe scaun, privind distrată la ecranul televizorului. Ştia acum de ce o aşteptase Tarzici la ieşirea din închisoare. Voise să afle ce intenţii avea Milorad Lukovici. De ani de zile trădarea era ceva obişnuit printre membrii bandei lui Miloşevici. Aşa că nu era de mirare ca „Legija” să-şi vândă tovarăşii celor de la Haga în schimbul impunităţii sale.

Karadzici şi Mladici erau cei mai căutaţi criminali de război din Serbia.

În realitate Tania Petrovici fusese sechestrată în scopul de a-l conduce pe Tarzici la amantul ei. Lucrurile puteau evolua în mod neaşteptat. Dacă Tarzici estima că Mladici este în pericol, era în stare să-l lichideze pe „Legija”, la fel cum fusese lichidat şi Arkan cu trei ani

mai devreme, pentru că se pregătea să depună mărturie în procesul de la Haga.

În ciuda superbului compleu alb, se simţea murdară. Desigur, în închisoare i se acordase toată atenţia potrivit rangului ei, dar tot o închisoare rămânea. Pătrunse în camera ce-i fusese pregătită, se dezbrăcă şi se grăbi să intre sub duş.

*

* *

Celularul Tatianei Jokici sună, smulgând-o din contemplarea noii sale achiziţii. Terasa cafenelei se umpluse între timp. Conversaţia fu scurtă, apoi fata îi spuse lui Malko:

— Era Luka Simici, unul dintre cei patru tipi de la masa alăturată. Vrea să-mi spună ceva, pot să mă duc?

— Desigur, făcu Malko.

Tatiana se îndreptă spre masa celor patru cu un mers ce se forţa nepăsător, ţinând în mână cheile Mercedesului. Malko văzu cum ia loc alături de ei şi începe să discute aprins cu tânărul brunet cu chipul înăsprit prematur, dar încă seducător.

Ea se întoarse după zece minute.

— Au vrut să-mi propună o afacere, făcu ea. Au înghiţit momeala din articolul publicat în *VIP News*. Vor să vă ceară să-l căutaţi pe Milorad Lukovici. Vă vor plăti bine. M-au rugat să vă conving. Vor să-mi dea şi mie o parte din bani.

— Ei îl cunosc?

— Păi sigur că da. Doar se mişcă în cercul bandei din Zemun. Nu ştiu însă unde se ascunde. Chiar dacă ar şti tot nu ar sufla o vorbă.

— Şi ce le-ai răspuns?

— Că ar trebui să facă o propunere precisă…

— Pentru moment, trebuie să o găsim pe Tania Petrovici. Ai vreo idee unde se află acum?

— Voi încerca să aflu numărul ei de celular. Trebuie să aibă unul.

*

* *

Zatko Tarzici stătea pe o banchetă de lemn în sauna sa, în faţa uşii

deschise. Sub un prosop, ascunsese un uriaş revolver Zastava de 9mm. Ştia că va fi greu să o convingă pe Tania să vorbească – era o femeie dură. Se temea de amantul ei, un asasin profesionist care masacrase sute de oameni în Bosnia, Croaţia şi Kosovo. El ucidea la fel cum respira, cu răceala unui zombi. Poate chiar din acest motiv era atrasă Tania de el… Tarzici se întreba cum ar putea-o convinge. Brusc, simţi cum îl inundă un val de fierbinţeală. În saună intrase Tania, desculţă, cu un prosop înfăşurat în jurul trupului.

— Vino. Îţi fac loc lângă mine! îi spuse fermecat Zatko.

Tânăra femeie scutură din cap.

— Nu. Voiam doar să-ţi spun că mă duc să mă odihnesc un pic. Ne vedem după aceea.

Spunând asta, ea se aplecă şi-i atinse cu mâna impozantul membru ce atârna flasc între picioarele bărbatului.

— Acum înţeleg de ce ţi se spune *saroc [calul]* făcu ea şi ieşi din încăpere.

Zatko Tarzici fu la un pas de infarct. Simplul contact al degetelor Taniei îl excitaseră pe loc. Începu să-şi facă tot felul de visuri nebuneşti. Dacă venise în saună, târfa voia să se convingă cu ochii ei de faima de care se bucura el în lumea femeilor. Deşi gras, avea o reputaţie neştirbită de armăsar. Putea să spere aşadar.

*

* *

Tania Petrovici intră în camera ei şi se îmbrăcă, apoi ieşi şi se opri. Gorilele lui Tarzici erau la subsol. Cu paşi de lup, ea se duse la uşa principală, scoase lanţul şi ieşi din casă, apoi ieşi în stradă. În acel cartier rezidenţial, nu era sigură că va găsi prea repede un taxi. Or, Tarzici avea să alerge după ea imediat ce-şi va da seama că a şters-o.

Continuă să meargă spre centru, uitându-se mereu înapoi. Un taxi apăru în spatele ei. Fără să ezite, ea îi făcu semn să oprească. Şoferul o va crede o prostituată…

— Du-mă pe Dogdana Ulitza, zise ea. În faţa stadionului Cervena Svesda.

Tania îşi simţea stomacul strâns de emoţie. Ştia că nu era căutată de poliţie, ci de indivizi cu mult mai periculoşi decât cei din BIA sau

MUP. Avea foarte puţin timp la dispoziţie. În cele din urmă, taxiul se opri lângă casa ei. Din fericire avea cheile. Îi dădu o sută de dinari şoferului şi alergă spre casă. Apartamentul său era la etajul al doilea. Odată ajunsă în interior, scoase o geantă de voiaj dintr-un dulap şi începu să îngrămădească în ea lenjerie, pantofi, obiecte personale. Apoi îşi schimbă hainele. În locul celor albe, îşi puse nişte blugi cu broderie şi un polo negru.

Îşi prinse părul la spate şi îşi ascunse chipul după o pereche de ochelari de soare. Era complet transformată. Cu respiraţia tăiată, ea se aşeză câteva momente pe marginea patului. Nu era nici vorbă să dea telefon, căci linia era cu siguranţă ascultată.

Când ieşise din închisoare îl reperase pe Vladimir Budala, un apropiat al lui Milorad Lukovici. Prezenţa lui acolo avea semnificaţia unui mesaj: fusese trimis de amantul ei. Tania ştia că „Legija” aprecia sângele rece a acestui ucigaş, utilizat adesea de el.

Puţini oameni ştiau că Budala era unul dintre „călăii” bandei din Zemun. Oficial, el era proprietarul unei agenţii de voiaj, care nu făcea zgomot în jurul său. Tania trebuia să-l găsească cu orice preţ.

Domiciliul acestuia era cu siguranţă supravegheat de poliţie, dar Tania cam ştia în ce localuri obişnuia să poposească: cafenele, cârciumi, restaurante. Cu geanta plină, ea deschise uşa unui seif încastrat în perete. Scoase de acolo câteva teancuri de bancnote şi le îndesă în geantă fără să le numere, apoi făcu la fel cu un revolver automat. Avea o mulţime în toată casa. Mai luă trei încărcătoare ce se aflau în seif.

Sunetul soneriei de la intrare o făcură să înţepenească. Ea se repezi la fereastră. În faţa casei, se aflau doi bărbaţi. Erau gorilele lui Zatko Tarzici. Nu mai avea nicio clipă de pierdut. Cu pulsul la 150, ea se gândi cu repeziciune. Cei doi nu se aşteptau ca ea să fie înarmată. Putea să-i împuşte uşor pe amândoi şi să fugă. Dar era abia ora patru după-amiaza şi era destulă lume pe străzi! Soluţia îi apăru fulgerător. Deschise fereastra şi, aplecându-se peste pervaz, strigă:

— Intraţi, este deschis! Am venit să-mi adun câteva lucruri.

*

* *

De pe palierul etajului întâi, Tania se uita la cele două gorile ce urcau spre ea. Erau doi zdrahoni cu umeri de docheri. Ea aştepta ca cei doi să urce până la mijlocul scării, ca să pună geanta jos şi să-i ia la ochi cu arma prinsă cu ambele mâini. Aşa cum o învăţase „Legija” ea trase cu mişcări precise, doborându-i imediat.

Detunăturile nu puteau fi auzite din exterior, căci pereţii erau groşi şi afară era zgomotul străzii. Ea trecu peste cele două cadavre şi alergă afară, oprindu-se fix în faţa BMW-ului celor doi ucigaşi. Sfântul Vasile o proteja în continuare: cei doi idioţi lăsaseră cheile în contact.

La volanul maşinii, îşi spuse că „Legija” ar putea fi mândru de ea. Ce bine ar fi să-l găsească cât mai repede. Trecuse mai mult de două luni de când nu mai făcuse dragoste.

*

* *

— *Djelem! Djelem!*

Membrii grupului de cântăreţi *Black Panthers* urlau în gura mare un vechi cântec ţigănesc alături de masa la care stăteau Malko şi Tatiana. Tânăra femeie arbora frumoasa ei rochie roşie şi pantofii asortaţi. Era radioasă, de o senzualitate extraordinară, cu ochii sclipind ca două stele. Băuseră deja o sticlă cu şampanie Taittinger la hotelul *Hyatt*, ca să intre în formă. Apoi, la cină, serviseră Vranac, roşu şi gros ca sângele, ca să încheie banchetul cu rachiu şi vin alb!

La *Black Panthers* era plin până în zori. Nu era un local luxos: era o cabană din lemn, cu scaune rustice, băuturi destul de ieftine, dar ambianţa era fenomenală.

Dezlănţuită, Tatiana începu să cânte cât o ţinea gura refrenul cântecului, declanşând urletele entuziasmate ale asistenţei.

După cinci minute, toţi erau pe mese! Tatiana întinse mâna după Malko şi se lipi de el ca o ventuză.

— Vreau să facem dragoste, îi spuse ea mirosind a alambic. Te iubesc enorm! Dacă nu erai tu, n-aş fi putut avea un Mercedes. E fantastic, nu-i aşa?

— Superb! afirmă Malko în timp ce Tatiana executa un dans din buric pe acordurile celebrului cântec „Ochii negri”.

Tânăra era într-o stare de excitare vecină cu orgasmul, în timp ce se

freca de Malko în ritmul muzicii.

— Să mergem! spuse ea când muzica se opri.

Abia avu Malko timp să lase un teanc de bani pe masă. Tatiana reuşi să treacă pasarela şi se căznea să escaladeze talazul în patru labe, râzând şi cântând de mama focului. Mercedesul era parcat ceva mai departe. În loc să urce la volan, ea se sprijini de capotă admirând stelele. Ziua fusese deosebit de caldă, iar acum temperatura era minunat de plăcută.

Malko o văzu că îşi vârî mâna pe sub rochia roşie şi îşi smulge slipul. Cu un gest victorios, ea îl aruncă în iarbă şi i se aruncă în braţe.

— Vreau să facem sex chiar aici, pe capota maşinii, îi porunci ea cu vocea spartă din cauza băuturii.

În ciuda alcoolului consumat, Malko simţi că i se deşteaptă dorinţa. Tatiana se şi lungise pe capotă într-o poziţie îmbietoare.

Lui Malko nu-i mai rămânea decât să se servească, ceea ce şi făcu. În doi timp şi trei mişcări, el o penetră până la rădăcină. Tatiana scoase un ţipăt răguşit şi începu să se mişte ca o nebună.

Ţipetele ei speriară toate păsările de noapte.

În curând, vacarmul se înteţi. Membrii formaţiei *Black Panthers* ieşiră din local şi se înfiinţară înconjurând maşina spre încântarea fetei. Ea se întoarse către ei şi ţipă:

— Toată ziua am visat momentul ăsta!

Malko ştia că ea se gândeşte la Mercedes, nu la el… Cei doi se desfăcură din încleştare. Tatiana ridică slipul din iarbă şi-l aruncă muzicanţilor.

— Dă-le nişte bani! îi spuse ea lui Malko. Au cântat al naibii de bine. Eu le-am spus să vină după noi. Voiam ca totul să fie perfect.

*

* *

— Nu vrei să conduc eu? o întrebă Malko.

— Nu. Nici vorbă! răspunse Tatiana şi se instală la volan.

Ca printr-o minune, maşina reuşi să se strecoare printre arbori, apoi se pierdu pe cărările insulei pentru a ajunge în cele din urmă în oraş. Tatiana conducea ca un automat, din fericire, cu o viteză mai redusă. Malko respiră uşurat când zări silueta hotelului *Hyatt*.

Când ajunseră în hotel, fata se apropie de urechea lui şi îi şopti:

— Mi-a venit o idee ca să-l găsim pe „Legija”.

Malko spera din toată inima ca asta să nu fie doar o simplă promisiune.

Capitolul V

Malko avea impresia că dacă cineva ar fi apropiat de el un chibrit aprins, ar fi luat imediat foc… Se întreba cum de fusese capabil să-i facă faţă incendiarei Tatiana după acea orgie monstruoasă.

Tânăra sârboaică se întoarse de la bufetul hotelului cu omletă cu şuncă. Avea cearcăne mari sub ochi, dar iradia încă de bucurie.

— Am făcut-o lată azi-noapte, oftă ea.

De cum au ajuns în cameră, cei doi s-au prăbuşit ca morţi. În zori, Malko putu să admire pentru prima oară corpul interpretei sale. Avea nişte sâni atât de pietroşi, încât nu i se clătinau nici când mergea. La douăzeci şi trei de ani, viaţa era încă un miracol. Crupa îi era la fel de minunată. Avea fesele rotunde, frumos cambrate.

După ce dădu gata omleta cu şuncă, Tatiana spuse căscând:

— Ne mai culcăm niţel, nu?

Malko aruncă o privire la ceasul Breitling. Era 11 şi 10. Afară, soarele dogorea deja, iar termometrul arăta 40°C. Îşi aminti că nu venise la Belgrad ca să se ţină doar de petreceri.

— Tatiana, mi-ai spus aseară că ai o idee în privinţa găsirii lui „Legija”. Este adevărat?

— Da, spuse ea după ce bău un pahar cu suc de portocale. Dar acum vreau să mai lenevesc un pic.

Cei doi se întoarseră în cameră, iar ea se lungi pe pat întinzându-se ca o pisică.

— Vrei, te rog, să mă scarpini pe spate? Asta mă ajută să gândesc mai bine.

Resemnat, Malko se lăsă convins. Tatiana scotea gemete de plăcere în timp ce degetele lui alunecau pe spatele arcuit, coborând spre fese. Fata se rostogoli cu faţa în sus cu o privire galeşă. Malko simţi un spasm în pântece. Fără să mai stea pe gânduri, o posedă fără niciun fel

de preambul. Ţipetele de plăcere ale Tatianei acompaniau ritmic asalturile sale. Cei doi explodară în acelaşi timp.

Tatiana o zbughi în sala de baie. Apoi, ca şi cum orgasmul i-ar fi reactivat celulele cenuşii, apucă telefonul celular şi se lansă într-o lungă conversaţie în limba ei. După ce termină, ea spuse cu un aer triumfător:

— Am vorbit cu o persoană care ne va ajuta.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre Natalia Dragosavaci, fata de la care am cumpărat maşina. Trebuie să-mi dea noile documente ale Mercedesului pus pe numele meu contra unui rest de bani pe care i-l datorez. Mă întâlnesc cu ea la prânz la *Cafe Monza*.

— Şi cum ne va ajuta ea?

— Păi, trăia cu Momcilo Pantelici de câteva luni. Acesta făcea parte din clanul din Zemun şi ştia unde se ascunde „Legija”. Sunt sigură că a auzit anumite lucruri.

— Crezi că ştie unde se ascunde acum?

— Asta nu-i sigur, dar poate are contact cu persoane care ştiu. Ca de pildă, Vladimir Budala, tipul din Audi, care a venit la ieşirea din închisoare a Taniei Petrovici. Acesta era chiar un apropiat al lui „Legija”. Nu a venit din întâmplare la închisoare. Cred că a venit să o întâmpine pe Tania ca să o conducă la amantul ei. Nu se aştepta să i-o ia Zatko Tarzici de sub nas. Iar Budala îl cunoştea bine pe Momcilo Pantelici, amantul Nataliei. Ea ar putea să-mi spună lucruri interesante despre acesta. Budala este unul dintre pionii principali ai clanului din Zemun. Mă întreb dacă nu a fost chiar el cel care l-a executat pe Momcilo.

— Bine, poate că merită efortul de a explora acest filon. Eu însă nu înţeleg ceva. Dacă poliţia ştie cine l-a omorât pe Momcilo, de ce nu-l arestează? Poate este unul din cei patru derbedei care ne-au urmărit pe noi.

Tatiana zâmbi.

— Toată lumea face mare tam-tam în legătură cu uciderea lui Momcilo, dar poliţia crede că dacă-i lasă în libertate, aceştia vor comite o imprudenţă conducându-i la „Legija”. Nimeni nu vrea să-şi asume vreun risc, pentru că tipul este cu mult mai periculos decât

Mladici şi Karadzici. Este un bărbat de acţiune, un combatant.

— Dar Tania Petrovici?

— Ţi-am mai spus: o să încerc să-i aflu numărul de la celular. Poate că Natalia îl ştie deja.

Tot ce dorea Malko era să-l contacteze pe fugar.

Malko se gândise la ceea ce avea să-i propună şi exista o mică şansă ca acesta să accepte întâlnirea cu el.

— Localul acela, *Monza*, nu mi se pare destul de discret, remarcă el. Este frecventat chiar şi de presupuşii asasini ai lui Pantelici.

Tatiana făcu un semn plin de dezinvoltură.

— Tot Belgradul ştie acum că eşti ziarist şi că faci o anchetă despre banda din Zemun. Derbedeii ăia se gândesc cum să stoarcă ceva bani din afacerea asta. În plus, ştirea despre prezenţa ta aici poate să ajungă la urechile lui „Legija”. Atunci s-ar putea să dea vreun semn.

*

* *

Un mic ULM echipat cu flotoare decolă dinspre Dunăre survolând terasa de la *Cafe Monza*. Aproape toate mesele erau ocupate. Era locul cel mai la modă din Zemun, unde veneau toţi delincvenţii şi mafioţii. Tatiana îi făcu un semn cu cotul lui Malko.

— Uite-o pe Natalia!

Pe pasarelă cobora o tânără cu fustă mini albastră. Era micuţă, cârnă, strident fardată, cu un aer provocator. Tatiana făcu prezentările. Natalia nu vorbea decât sârba şi părea destul de prostuţă. Cele două tinere începură să discute, apoi Tatiana primi documentele Mercedesului în schimbul unui plic strecurat pe furiş, pe sub masă. Prudentă, Natalia, se retrase la toaletă ca să numere banii.

Când se întoarse, Tatiana atacă imediat subiectul ce o interesa. Deşi, la început fu destul de reticentă, Natalia se mai dezgheţă când fu servită cu Defender „de cinci ani”, devenind mai volubilă. Tatiana îi traduse lui Malko.

— Mi-a adeverit faptul că Momcilo şi Vladimir Budala se cunoşteau bine.

Conversaţia fetelor reîncepu, întreruptă de lungi tăceri, când Natalia se uita către apele Dunării sau către mesele vecine. Tatiana

continua însă cu insistenţă să o chestioneze.

— Aş putea să-i promit nişte bani? Cred că nu mi-a spus chiar tot ce ştie.

— Cât anume?

— Păi, o mie de euro.

— De acord.

Propunerea îşi făcu efectul scontat. Cu vocea scăzută, Natalia spuse câteva cuvinte.

Tatiana se răsuci către Malko.

— Dă-i banii.

El numără bancnotele sub masă, iar Natalia le înşfăcă fără să le mai verifice. Îi adresă lui Malko un zâmbet forţat, apoi se ridică şi plecă spre pasarelă. În clipa când puse piciorul pe pământ, două motociclete se opriră brusc în faţa ei.

— Iată, au apărut şi prietenii noştri, zise cu ironie în glas Tatiana. Sunt Jovan şi Bozidar.

Cu alte cuvinte. „Şobolanul” şi „Idiotul”, oameni ai clanului din Zemun. Aceştia începură să discute cu Natalia care făcea feţe-feţe.

— Ea ştie că pot fi asasinii amantului său? o întrebă Malko pe Tatiana.

— Cred că da, dar nu cred că-l plânge prea mult pe Momcilo. Fata asta locuieşte cu mama ei, este în şomaj şi se agaţă de oricine îi poate oferi un ban.

Cei doi derbedei se urcară pe motocicletele lor, iar Natalia se instală în spatele lui Bozidar Danilovici, poreclit „Idiotul”. Fustiţa i se ridicase atât de sus încât i se zărea slipul alb. Înlănţuită de talia motociclistului, fata radia de fericire.

— Ce tâmpită! exclamă încruntată Tatiana. Sper că tot ce vor ăştia e să o reguleze şi că nu are nicio legătură cu noi.

Cele două motociclete se îndreptau spre bulevardul Pugica, ce se întindea de-a lungul Dunării, apoi se făcură nevăzute.

— Ce ai aflat de la ea? întrebă Malko.

— Că Momcilo se întâlnea adesea cu Vladimir Budala şi că unul din locurile de întâlnire ale mafioţilor se află într-un mic garaj din Zemun, pe strada Banoteko, înainte de Zemun Polie. Acolo se „aranjează” maşinile de furat pentru contrabandiştii care vin să le ia ca să le ducă

la ruşi. Tot acolo este întreţinută şi maşina lui Budala şi, la fel, şi Mercedesul SLK. Dacă avem noroc, poate că acolo se află şi „Legija”.

— Vom vedea, zise Malko.

— Da, dar va trebui să fim foarte atenţi. O să le spun că Mercedesul are nevoie de o verificare a instalaţiei de aer condiţionat.

În timp ce părăseau localul, Tatiana spuse pe neaşteptate:

— Te previn că ai putea să îţi rişti viaţa în povestea asta. Şi la fel şi eu. Adevărata putere în ţara asta este în mâinile clanului din Zemun. Zoran Djinjici este mort, Kostunica se retrage, Sesej şi Miloşevici sunt la Haga. Serviciile de securitate, MUP, BIA şi jandarmeria au fost epurate, dar mai sunt simpatizanţi ai vechiului regim în toate nivelurile. Chiar şi cei care cântă în strună americanilor nu o fac din convingere, ci pentru bani grei. Ţara este săracă, secătuită. Nici măcar podurile nu au fost reconstruite. Trenurile sunt obligate să facă ocoluri de sute de kilometri pentru că, în patru ani, guvernul nu a găsit banii necesari ca să le refacă. Cum nu avem petrol, nimeni nu se ocupă de noi. Singurii noştri prieteni, ruşii şi grecii, sunt şi ei săraci.

— Cu toate acestea, guvernul a arestat sute de persoane după asasinarea lui Djinjici, obiectă Malko.

— Trebuia să facă ceva. Însă grupul din Zemun nu a fost distrus. A trecut doar în clandestinitate. Au fost arestaţi şi lichidaţi doar cei mai răi dintre ei, care ştiau prea multe despre oamenii puterii. Chiar procurorul republicii era plătit de mafioţii din Zemun. Vrând să-l prinzi pe „Legija” te vei izbi de un zid puternic. Oamenii legii sunt incapabili să o facă. Tipul ăsta a asasinat la comanda lui Miloşevici, timp de zece ani. Ştie o mulţime de lucruri. Nimeni nu vrea să-l vadă în viaţă.

Ei ajunseră la intrarea unui parching cu plată. Un ţigănuş de vreo zece ani le ieşi în întâmpinare şi-i spuse ceva Tatianei, care izbucni în râs.

— Vrea să-i plătim lui pentru parcare!

— Dar am plătit-o deja, obiectă Malko.

Tatiana scoase o bancnotă de douăzeci de dinari şi i-o dădu băiatului. Acesta făcu o strâmbătură de dezgust.

— Eu le dau întotdeauna bani. În primul rând, pentru că aşa e obiceiul, şi în al doilea rând, pentru că nu vreau să mă trezesc cu

pneurile găurite.

— Unde mergem acum?

— O luăm pe şoseaua de Novi Sad, apoi pe Glavna Uliţa şi, pe urmă este uşor de găsit garajul.

În dreptul hotelului *Iugoslavia*, fură opriţi de un poliţist. Tipul învălui Mercedesul şi pe Tatiana cu o privire concupiscentă.

— Scârbă nenorocită! făcu Tatiana. Ăsta vrea să mă stoarcă de ceva parale.

Malko nu înţelese mai nimic din dialogul tensionat. Graţie cunoştinţelor sale de limbă rusă, putea doar deduce că poliţaiul îi reproşa fetei că ar fi trecut pe roşu. El îi ceru documentele. Ea i le întinse furioasă, cu buzele strânse. Brusc, poliţistul se lumină la chip:

— Dar ne cunoaştem! exclamă acesta. Nu erai în Kosovo când ne luptam cu *shiptarii?* La Peci?

— Ba da, răspunse surprinsă fata. Lucram pentru *Vrem [ziar sârb]*.

— Păi, şi eu eram acolo. Ai venit în unitatea mea! Eram în PJP *[Prosdene Jedinica Policija]*. Ce treabă bună am făcut atunci!…

Forţele speciale masacraseră o mulţime de oameni. Tatiana îşi recuperă documentele, veselă.

— Şi ce faci aici, în Belgrad? îl întrebă ea.

Poliţistul schiţă un zâmbet plin de amărăciune.

— Acum, că le-am făcut treburile murdare, se ruşinează cu noi. Ne-au dizolvat unitatea şi ne-au trimis la circulaţie şi menţinerea ordinii. Cică să facem filtre ca să-l găsim pe „Legija”. Tot ce pot să-ţi spun că niciunul dintre cei arestaţi, nu semănau cu el. Nimeni nu vrea să-şi rişte pielea. Omul ăsta este un sârb adevărat, un om curajos. Dumnezeu să-l aibă în pază!

După ce îşi reluă drumul, Tatiana îi traduse totul lui Malko.

Acesta înţelese de ce generalul Ratko Mladici era încă liber, la fel ca şi Radovan Karadzici. Se întrebă de ce oare comunitatea internaţională se încăpăţâna să se amestece în acel război tribal, atât de asemănător cu cele purtate în Africa. Comuniştii îi obligaseră pe oameni de religii diferite să convieţuiască, dar cum se slăbise capacul marelui cazan, iar vrajba şi vechile disensiuni făcuseră ravagii, musulmanii din Bosnia, sârbii, croaţii se transformaseră în adevărate fiare sălbatice. Epurarea continua să aibă loc în mod artizanal. Cu o

săptămână înainte, fusese masacrată o familie întreagă de sârbi în sudul Pristinei. În urletele şi ovaţiile populaţiei kosovare. Sârbii nu fuseseră nici mai cruzi şi nici mai rasişti decât adversarii lor.

— Ne apropiem, anunţă Tatiana.

Străbăteau o zonă plină cu terenuri virane, şi blocuri, ce degaja un aer trist, de paragină.

Maşina îşi încetini viteza şi se opri în faţa unui atelier cu garaj. Pe punţile hidraulice, se aflau două maşini. Un mecanic executa o sudură la una din ele. Lăsându-l pe Malko în Mercedes, Tatiana intră în atelier.

— Sasa este aici? întrebă ea.

Era numele patronului, aflat de la Natalia.

— Nu. Este plecat la Atena, răspunse mecanicul. De ce-l cauţi?

— Voiam să văd dacă poate să-mi umple cu freon instalaţia de aer condiţionat. Am cumpărat maşina de la Natalia Dragosavaci şi mi-a spus că aici îşi făcea întreţinerea ei.

Mecanicul o privi bănuitor şi spuse cu răceală:

— Eu nu ştiu despre ce maşină vorbeşti. Interesează-te în altă parte.

Ca să pună punct conversaţiei, el se apucă din nou de lucru.

Fără să mai insiste, Tatiana se întoarse la Mercedes, urmărită de privirile celor doi muncitori din atelier. Deasupra garajului, era un apartament. Poate acolo se refugia „Legija”.

— Sunt neîncrezători, zise fata. Natalia nu m-a minţit. Pe una din facturi am văzut cu ochii mei numele acestui garaj.

Decepţionat, Malko remarcă:

— Din păcate, locul ăsta nu poate fi supravegheat fără a atrage atenţia.

— Nu se ştie. Vom afla asta foarte repede, ripostă Tatiana.

*

* *

Malko nu mai înţelegea nimic: Se întorseseră pe celălalt mal al râului Sava, apoi, după podul Savski Most, intraseră pe bulevardul ce traversa parcul din vecinătatea râului, situat între podul Gazela şi confluentul Dunării. Tatiana lăsă maşina pe o alee şi porniră pe jos pe drumul de promenadă de unde se putea admira bătrânul Belgrad, aflat

pe celălalt ţărm ai Savei. De-a lungul cheiului, se aflau nenumărate localuri prost întreţinute. În aer plutea mirosul fetid al apei.

— Unde mergem? întrebă Malko intrigat de acea plimbare ciudată.

— Aici, spuse Tatiana şi se aşeză pe o bancă.

Nu trecură nici trei minute şi îşi făcu apariţia un puşti: era chiar ţigănuşul care le ceruse taxa de parcare. El se apropie cu mâinile în buzunare şi se opri în faţa Tatianei. Cei doi începură să vorbească repede.

— Ai două mii de dinari? întrebă Tatiana.

El îi dădu banii fără să discute. Puştiul îi vârî în buzunar şi o luă la goană.

— Poţi să-mi explici ce se întâmplă? întrebă Malko puţin iritat.

Tatiana zâmbi.

— Sigur că da. Tocmai l-am întrebat dacă vrea să câştige ceva mai mulţi bani decât poate obţine din cerşit. I-am cerut să spioneze garajul la care am fost. Ne vom întâlni cu el în fiecare seară în jurul orei şase ca să ne dea raportul. Îl cheamă Farid. Nu ştie să scrie, dar cunoaşte cifrele. I-am spus să-şi noteze toate numerele maşinilor care sosesc acolo şi să-i descrie pe şoferi.

— Şi cum va proceda?

— Nu el va face treaba, ci oamenii din banda lui. Ţiganii sunt o lume aparte. Ei îi dispreţuiesc pe *gagii**, neavând cu ei decât interese băneşti.

[Gagii – cei ce nu sunt ţigani.]*

— Dar ce se întâmplă dacă este prins?

— Va mânca bătaie, nimic mai mult. Ţiganii sunt rezistenţi, numeroşi şi duri. Chiar şi cei din clanul din Zemun îi respectă.

Ei se întoarseră la maşină. Malko nu era total satisfăcut.

— Ce putem face ca să o găsim pe Tania Petrovici? insistă el.

Tania îl privi ironică.

— Păi, să-l sunăm pe Zatko… Încercând să-i găsesc numărul de celular, am descoperit că una din prietenele ei intime s-a întors chiar acum în Belgrad. Este vorba de Jadranka Rackov. Este o femeie foarte frumoasă. Se pare că merge în fiecare seară la *Reka*. Mă gândesc să mergem acolo chiar în seara asta.

— Cum o vei recunoaşte?

— O ştiu din vedere, dar nu va veni singură.

Eram aproape de hotelul *Hyatt*, când Tatiana răspunse la un apel telefonic. După o scurtă conversaţie, ea se întoarse spre Malko.

— Era Luka Simici, şeful bandei bănuite că l-ar fi lichidat pe Momcilo Pantelici. Vrea să te întâlnească.

— Pe mine? De ce?

— Se pare că vrea să-ţi propună un târg în legătură cu „Legija”. Ce-i răspund?

— Acum e ca la poker, zise Malko. Va trebui să vedem despre ce e vorba.

Însă nu-şi făcea prea multe iluzii.

Capitolul VI

Lungită pe patul ei, Tania Petrovici îşi plimba ventilatorul de mână peste trup. Erau peste 38°C, iar apartamentul în care se afla nu avea aer condiţionat, deşi erau alte avantaje.

Situat pe strada Knejinje Zorke, în plin centrul oraşului, într-un imobil construit în anii ’50, era un loc complet necunoscut, închiriat pe numele unei prietene sârboaice ce locuia în Franţa. Nimeni din anturajul Taniei nu ştia de existenţa acelui loc. Nimeni, în afară de iubitul ei, Milorad.

Când sosise acolo, sperase să-l găsească, dar praful era aşternut peste tot. Îi lipsea enorm trupul musculos, acoperit cu tatuaje al lui „Legija”. Fusese sclava lui, i se oferise fără niciun fel de scrupule. Doar ea ştia din ce cauză se hotărâse acesta să-l asasineze pe Zoran Djinjici. Milorad Lukovici petrecuse cu ea ultima ei zi de libertate. Nu dormiseră prea mult şi, după ce au făcut dragoste, el i-a explicat cum s-au desfăşurat lucrurile. Îi vorbi despre pactul făcut cu Djinjici în octombrie 2000, motivele pentru care acceptase să-l părăsească pe Miloşevici.

Din punct de vedere politic, acesta din urmă nu şi-a riscat niciodată viaţa în expediţiile sângeroase din Bosnia sau din Kosovo.

Din contră, Milorad Lukovici nu admitea ca să fie trimişi în faţa

Tribunalului Internaţional de la Haga, oamenii care au ascultat doar de ordine, cum erau Ratko Mladici şi toţi soldaţii pierduţi, Beretele Roşii. Din acest motiv s-a hotărât el să se debaraseze de acest guvern care nu-şi respectase cuvântul dat.

În zori, când se despărţise de Tania, i-a spus „ne vedem diseară". Avea încredere în planurile sale. Dacă totul s-a fi desfăşurat cu bine, chiar în acea seară, ar fi fost numit ca şef suprem al ţării, în fruntea Beretelor Roşii, spre bucuria sârbilor. Poate că, ulterior, ar fi putut oferi puterea politică lui Kostunica. Numai că nimic nu s-a petrecut cum a prevăzut el. Speriaţi de evoluţia lucrurilor, partizanii lui Zoran Djinjici trecuseră de partea lui Zoran Zivcovici, primul ministru. Acesta a declanşat un val uriaş de arestări, a dizolvat formaţia Beretelor Roşii şi a înăbuşit orice tentativă de revoltă populară.

Tania puse ventilatorul deoparte şi îşi aprinse o ţigară cu un Zippo având sigla US AIR FORCE, recuperată cu patru ani în urmă dintre resturile unui aparat de zbor al NATO.

Putea sta mai mult în acest apartament, având bani şi o armă. Fugise însă cu scopul de a-şi găsi amantul. Era convinsă ca „Legija" se afla încă în Belgrad.

Privi îndelung la celularul ei. În memoria acestuia se aflau trei numere de telefon la care putuse fi găsit. Putea să le încerce, dar ştia că ar fi fost inutil. Chiar dacă a fost eliberată, BIA îi urmărea convorbirile telefonice. Dacă „Legija" răspundea, risca să fie reperat şi prins. Şi riscul exista şi în cazul în care nu ar fi răspuns, căci americanii aveau posibilitatea tehnică de a-l localiza, chiar cu mobilul închis. Iar americanii voiau să-l trimită la Haga.

Milorad nu risca nici el să o sune, din aceleaşi motive. Tania trebuia să găsească un mijloc sigur pentru a-i trimite un mesaj. Trebuia să afle cu orice preţ unde se ascunde iubitul ei. Pentru asta se gândi la Vladimir Budala.

Ea se ridică brusc. Pentru moment, încă putea circula în libertate. Ştia că în clipa când poliţia va găsi cele două cadavre în imobilul ei, situaţia se va schimba radical. Se îmbrăcă repede cu un pulover şi nişte blugi. Îşi puse ochelarii de soare şi o eşarfă fină ce-i ascundea pletele blonde.

Vladimir şi prietenii lui frecventau un anumit număr de cafenele

din Belgrad şi Zemun. Trebuia să încerce. Apoi era nevoie să-şi viziteze avocatul ca să-l pună la curent cu ultimele evenimente. Din fericire, găsise în noua ascunzătoare o armă „curată”, un revolver Glock 28. Arma cu care îi ucisese pe cei doi terorişti zăcea deja în albia Savei. Îşi strecură arma sub centură şi trase bluza peste ea, ascunzând-o. În clipa în care Zatko Tarzici va descoperi pe cele două gorile ale sale ucise, viaţa ei avea să se complice încă şi mai mult.

*

* *

— El vrea să ne întâlnim la o cafenea din Zemun, zise Tatiana. Foarte aproape de restaurantul *Siran*. Este o terasă de pe ţărmul Dunării.

— Atunci, să mergem acolo, zise Malko.

În situaţia actuală, trebuiau explorate toate pistele. Cei doi trecură prin faţa pachebotului alb al hotelului *Iugoslavia*, continuându-şi drumul de-a lungul Dunării şi ajunseră la cafeneaua instalată pe o esplanadă de unde se putea admira fluviul. Pe umbrele era reclama celui mai bun espresso din Serbia.

Luka Simici, un bărbat brunet, cu chipul buhăit, aştepta cu o bere în faţă. Tatiana părea cam îngrijorată.

— Tipii ăştia sunt nişte golani şi nişte hoţi, îl avertiză ea pe Malko. Îl consideră pe „Legija” zeul lor.

— Atunci, de ce vrea să ne vadă acest Luka Simici?

— Păi, ca să ne fure, făcu tânăra.

— Oricum, merită să vedem despre ce e vorba.

Malko întâlnise destui nemernici în viaţa lui şi ştia că singura posibilitate de a scăpa de ei era să-i înfrunte.

Tatiana coborî din Mercedes călcând ca o prinţesă. Achiziţionarea acestei maşini îi schimbase viaţa. Malko o urmă. Avea un revolver Zastava în etuiul lui de piele. Luka Simici îi strânse mâna cu căldură. Era mai bătrân decât păruse. Ei comandară cafele, iar Simici trecu direct la obiect, vorbindu-i Tatianei cu voce joasă

— Mi-a spus că ne poate conduce la „Legija” dacă îi dăm cincizeci de milioane de dinari *[aproximativ 900.000 euro]*.

— Întreabă-l dacă „Legija” ne va primi.

După un nou dialog, Tatiana îi traduse.

— Spune că acesta vrea să vorbească pentru a-şi explica poziţia.

— Nu-i este teamă că-i vom conduce pe poliţişti până la el? La urma urmelor, nici nu mă cunosc.

După o nouă discuţie, Tatiana trase concluzia:

— Spune că mă cunosc bine pe mine şi pe familia mea. Dacă îi trădăm, ne vor ucide. Ce să-i răspund?

— Spune-i că vrea prea mulţi bani.

Luka Simici se aplecă înainte, şi-i pipăi geanta de piele cu un zâmbet lacom.

— Spune-i că în Afganistan, consulul american din Peshawar era zilnic asaltat de oameni care-i spuneau „Dacă-mi daţi cinci milioane de dolari, vi-l aduc pe Bin Laden”. Iar consulul răspundea „Adu-mi-l pe Bin Laden, mort sau viu, şi atunci vei putea primi aceşti bani”. Şi acum, este vorba cam de acelaşi lucru. Să mi-l aducă pe Milorad Lukovici şi îşi va primi cele cincizeci de milioane de dinari.

Când auzi traducerea fetei, sârbul se întunecă la faţă şi spuse ceva scurt.

— El întreabă dacă îl consideraţi un hoţ.

— Răspunsul este „da”, zise Malko. Dacă însă are într-adevăr ceva de vânzare, ziarul meu va fi solvabil. Este deosebit de interesat de Lukovici, Ratko Mladici şi de Radovan Karadzici.

Tatiana traduse totul. Bărbatul se albi. Luat prin surprindere, el bău berea pe nerăsuflate, sări în picioare şi plecă înjurând. Îl văzură cum se urcă pe o motocicletă uriaşă şi se face nevăzut în labirintul străduţelor din Zemun.

— Am impresia că nu vom mai auzi vorbindu-se de ei, făcu Malko. Ce ne mai rămâne de făcut acum?

— Păi să vedem dacă ţigănuşul nostru a observat ceva neobişnuit la garaj. Apoi vom încerca să o găsim pe prietena Taniei. Poate că va veni diseară la *Reka*. Deocamdată te voi lăsa la hotelul *Hyatt*. Trebuie să mă schimb şi să dau o raită pe la mama. Ea nu mi-a văzut încă maşina…

*

* *

Milorad Lukovici, poreclit „Legija”, stătea lungit pe o saltea pusă direct pe pardoseala de ciment. Suferea cumplit. Piciorul stâng îi era afectat de o ulceraţie continuă. Se accidentase pe când încerca să fugă, iar rana se infectase. Avea nevoie de antibiotice şi mai ales de un medic. Ştia că nu era de glumit cu acea rană. Numai că, mergând în oraş, risca să fie recunoscut şi nu voia asta. Desigur, avea mulţi prieteni, dar era suficient ca unul dintre ei să-l trădeze. Durerea şi căldura insuportabilă îi tăiaseră pofta de mâncare. În plus, noutăţile erau proaste. Din ziarele primite, ştia că mulţi dintre foştii săi tovarăşi fuseseră arestaţi de poliţie. Din fericire, rămăseseră încă destui în libertate, dispuşi să-l ajute.

Nu mai primise nicio veste de la prietenul său Vladimir, iar asta însemna că acesta nu o putuse contacta pe Tania. Ştia că aceasta părăsise închisoarea, dar că se volatilizase. Or, nu avea de gând să plece din Belgrad fără ea. Ştia că planul său de a organiza lovitura de stat eşuase complet. Nu-i mai rămânea decât să fugă şi să stea ascuns. Uciderea unui prim-ministru constituia o premieră chiar şi în Iugoslavia. Din fericire, avea şi bani şi prieteni. Odată ajuns în celălalt capăt al lumii, va putea trăi liniştit.

Ca să mai uite de durerea din picior, bău o porţie bună de Defender „Succes”, iar căldura alcoolului îl mai linişti puţin. Avea o provizie bună în ascunzătoarea sa. Începu să răsfoiască ziarele. Privirea îi fu atrasă de un titlu tipărit cu litere groase. Era vorba de aşa-zisul schimb propus de el Carlei Del Ponti: libertatea sa, în schimbul trădării lui Karadzici şi a lui Mladici… Simţi că i se întunecă privirea. Femeia aceea era diavolul în persoană. Când fusese întrebată, a declarat că nu are de făcut niciun comentariu. Aşadar nu dezminţise acea ştire, acea calomnie mârşavă…

Era o lovitură măiestrit pusă la punct de cei care-i voiau capul.

— *Dabogda crko! [Dar-ar Dumnezeu să crapi!]*

Câteva clipe îi trecu prin minte să trimită la Haga un comando ca să o cureţe. Ar fi fost o minunată revanşă. Femeia aia era ca o hienă asmuţită împotriva poporului sârb…

Încolţit de un nou val de durere, Lukovici se ridică în picioare. Ieşi în balconul de la etajul al doilea. Afară se mai răcorise un pic. Vederea asupra Savei era magnifică. Pe râu apăru o ambarcaţiune. Era

un vas de croazieră, românesc, *Moldavia*, care făcea legătura de trei ori pe săptămână, între Belgrad şi România. Urmări cu privirea luminile vasului, ce se îndepărtau în ceaţa de pe Dunăre.

O idee îi veni în minte… Deocamdată avea mai multe probleme de rezolvat. Mai întâi, să-şi îngrijească rana. De asemenea, trebuia să o întâlnească pe Tania cu ajutorul lui Vladimir Budala. Ştia că riscurile erau uriaşe. În afară de câţiva oameni devotaţi, nu dispunea de o reţea de protecţie în afară.

Spre deosebire de Karadzici şi de Mladici, care se bucurau de protecţia armatei, el nu putea rămâne în Serbia. Deţinea o mulţime de documente cu ajutorul cărora putea trimite la puşcărie sau la Tribunalul Internaţional de la Haga peste o sută de inşi, aflaţi încă în posturi cheie. În clipa în care ar fi fost găsit, era condamnat la moarte.

Aşa că trebuia să plece departe. Din totdeauna fusese atras de Mexic. *Mariachis* semănau mult cu orchestrele de alămuri iugoslave care cântau la nunţi. Aflase că acolo era minunat, că era cald şi marea era aproape. Numai că pentru asta era nevoie de mulţi bani.

El se uită la vaporul ce se îndepărta spre Dunăre şi simţi cum îl cuprinde o tristeţe apăsătoare. Se înşelase amarnic asupra poporului sârb. Fusese convins că uciderea lui Zoran Djinjici va declanşa o revoltă populară ce va răsturna de la putere actualul guvern, care nu se gândea decât cum să scape de sârbii patrioţi, dându-i pe mâna unui tribunal străin. Dar sârbii nu mai puteau răbda. Tot ce-şi doreau acum era să scape cât mai repede de acest coşmar, să iasă din marasmul ce cuprinsese ţara. Brusc, el se trezise singur cu afişele sale şi cu proiectele sale pentru lovitura de stat. Fără sprijin politic şi militar, nu era decât un mizerabil obsedat.

Ştia că mai sunt destui care gândeau la fel, dar mai erau şi destui care l-ar fi vândut pe un pumn de dolari.

Se întoarse pe salteaua sa, cu armele aşezate aproape. Avea un RPG7 pe care l-ar fi folosit în cazul când i-ar fi fost forţată uşa. O armă cu două ţevi şi un Sig cu cincisprezece lovituri, care era arma sa favorită. Strânse în pumn cruciuliţa de la gat, binecuvântată la mănăstirea din Ostrok, şi închise ochii.

În ciuda suferinţei fizice, ar fi dat orice ca să simtă căldura unui trup de femeie. Se rugă lui Dumnezeu ca Tania să-l găsească repede.

*

* *

Luka Simici încetini viteza când ajunse pe cărarea ce se pierdea într-o pădure deasă, aproape de Novi Pazaova, la douăzeci de kilometri de Zemun. După ce mai parcurse încă doi kilometri, ajunse la intrarea unei ferme, aparent abandonate. Casa avea obloanele închise, iar grădina era năpădită de buruieni. Acolo era una dintre ascunzătorile bandei din Zemun, unde ţineau maşinile furate şi ostatecii. În faţa casei, mai erau două motociclete şi un Audi era în garaj. Tânărul sări de pe motocicletă şi se grăbi să intre în casă. Înăuntru domnea o duhoare de haşiş, de spermă şi de alcool. Într-un pat imens se zăreau trei trupuri încolăcite. Erau doi tovarăşi, Bazidar, Uros şi Natalia Dragosavaci. Toţi trei erau despuiaţi complet. Femeia dormea cu faţa în pernă. Bozidar deschise un ochi şi rânji.

— Avem o puicuţă extra. Nu vrei să o încerci şi tu?

Simici îi aruncă o uitătură scârbită.

— Ia mai du-te naibii! Ai găsit-o chiar pe târfa asta care s-a înhăitat cu americanii.

Bozidar se redresă imediat într-un cot.

— Ce spui?

— Tocmai am avut o întâlnire cu ziaristul pe care l-am văzut împreună când am fost la închisoare Află dar, că nu-i un ziarist adevărat.

— De unde ştii?

— I-am pipăit geanta din piele. Am simţit conturul unei arme aflate înăuntru. Ziariştii nu umblă înarmaţi…

Bozidar se trezise complet.

— *Jebiga*, murmură el. Când am agăţat-o, tipa era chiar cu acel bărbat.

— Atunci, va trebui să ne mărturisească tot ce ştie despre el, conchise Luka Simici.

Bozidar o izbi pe Natalia în stomac, cu sete. Femeia sări cu un urlet de durere. Văzând expresia de pe chipurile celor doi, simţi că-i vine rău. Luka Simici o prinse de păr şi o izbi cu capul de genunchii lui.

Începea interogatoriul.

Capitolul VII

Muzica se auzea până pe celălalt ţărm al Dunării. Ca în fiecare seară, localul *Reka* era ticsit până la refuz. O singură masă era însă neocupată, pe terasă. Tatiana şi Malko erau înghesuiţi între sală şi exterior, la o masă improvizată. Atmosfera se încălzise puternic, începuse dansul şi chelneriţele înaintau printre mese ca nişte acrobaţi pe sârmă. Orchestra executa un potpuriu: jazz, muzică ţigănească, sârbească şi chiar franţuzească. Mâncarea era şi ea de proastă calitate: pui sau peşte pane cu garnituri de gust îndoielnic.

Tatiana se servi cu Vranac şi spuse:

— Chiar dacă ea nu vine, ne vom distra oricum.

— Eu unul aş prefera să vină.

Până acum, nu reuşise să facă niciun pas în misiunea sa. Dăduse un Mercedes SKL colaboratoarei sale fără să primească nimic în schimb.

În local se produse o mişcare aparte. Îşi făcu apariţia un grup de vreo zece inşi în frunte cu un bărbos ce semăna cu Marek Halter. Avea ochelari cu lentile groase, un cap de preot grec şi un imens prosop negru în mână. Era îmbrăcat ca un as de pică. Tatiana îi şopti lui Malko:

— Este Nenad Sarevici, şeful BIA pentru toată ţara!

Sârbul se aşeză la capătul mesei rezervate pe terasă, iar ceilalţi îl urmară. Imediat intră în scenă o blondă ce făcu vâlvă. Avea sânii pietroşi, iar fusta scurtă şi crăpată pe şolduri, lăsa la vedere nişte picioare spectaculoase. Toată fiinţa ei striga „târfă de lux”.

— Ea este! O cheamă Jadranka Rackov.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles. O cunosc de multă vreme.

— Şi ce caută ea împreună cu şeful BIA?

— Păi, şi fratele ei se află aici. Stă chiar lângă ea. Este bancher. În Serbia, interesul îi face pe toţi fraţi.

Nou-sosiţii se repeziră la băutură de parcă nu ar mai fi pus de multă vreme un strop în gură. Nenad Sarevici, cu un trabuc enorm atârnând în colţul gurii, frământa cu mişcări convulsive coapsa

vecinei sale, o tânără cu părul foarte scurt.

Timp de o oră, nu se întâmplă nimic deosebit. Malko şi Tatiana îşi prelungeau consumarea desertului, cu sticla cu Vranak simţitor golită. Brusc, orchestra atacă o melodie foarte antrenantă.

Bancherul o prinse pe Jadranka de talie şi cei doi începură să se învârtească în spaţiul îngust, râzând în hohote. Ea se lăsă pe spate, cu piciorul ridicat la orizontală, iar Malko putu să constate că purta un slip alb. În vârtejul dansului, femeia îl izbi din greşeală cu piciorul. Atunci, ea începu să se scuze.

— *I am sorry*, făcu ea cu un zâmbet îmbietor şi gurmand. V-am lovit rău?

— Da, destul de rău, spuse Malko. Ca să vă iert, va trebui să-mi acordaţi următorul dans.

Imediat, bancherul se îndepărtă, iar Jadranka îl primi pe Malko în braţele ei. Cei doi începură să se învârtească pe loc. Jadranka dansa strâns lipită de Malko.

— Cum vă numiţi? o întrebă el.

— Jadranka Rackov.

— Şi locuiţi în Belgrad?

— Nu, din păcate locuiesc la Londra, zise ea pe un ton volubil. Am o reţea de cabinete de cosmetică acolo. Din când în când, mai vin aici ca să gust puţină civilizaţie. Englezii sunt nişte porci. Ne-au bombardat ţara. A fost oribil. Pedepsi-i-ar Dumnezeu! Sper că nu sunteţi englez, nu?

— Nu, sunt austriac.

— *Dobro*, zise Jadranka, Austria este aproape de noi. Şi locuiţi aici?

— Nu, sunt ziarist şi doar în trecere pe aici.

Ea se încruntă.

— Sper că nu veţi scrie urât despre sârbi!

— Cu siguranţă că nu, se jură Malko.

— *Dobro*. Noi vrem să trăim, să uităm de război. Vorba ţiganilor: viaţa este scurtă: să ne săturăm de vin şi de dragoste.

— Aş da curs imediat acestui sfat, dar mă tem că nu pot să vă ofer vin!

Jadranka izbucni în râs.

— Masa dumneavoastră este prea mică pentru tot grupul nostru,

dar aţi putea veni la a noastră, dacă prietena nu va fi geloasă.

— Dar nu este prietena mea. Este doar interpretă. Dar noi doi ne putem descurca fără ajutorul ei. Vorbiţi perfect engleza.

Acest compliment o încântă pe sârboaică. Deşi muzica încetase, ea nu se dezlipi de Malko.

— Vom veni să bem o cafea împreună, îi promise Malko înainte să se întoarcă la masa sa.

Tatiana îl întâmpină cu un zâmbet complice.

— Văd că aţi făcut deja cunoştinţă. Am impresia că Jadranka are poftă de carne proaspătă. De câte ori se întoarce la Belgrad, face o cură de bărbaţi. După cum ai putut remarca, pe fruntea ei stă scris „Ia-mă!”

Într-adevăr, de la masa ei, Jadranka îi aruncă o privire ce ar fi putut topi şi un gheţar.

*

* *

După ce cele două mese se reuniră, Malko vru să ofere grupului o sticlă de şampanie Taittinger. Dar la *Reka* nu aveau. Era aşezat între Jadranka şi o tânără ce vorbea doar sârba.

Tatiana se lipise ca o ventuză de bancher, în vreme ce Nenad Sarevici fuma trabuc după trabuc şi golea pahar după pahar, cu privirea ascunsă de ochelarii groşi. Jadranka făcuse prezentările dar în vacarm, nimeni nu le dădea atenţie. Se bea din belşug şi se vorbea tare.

Brusc, Sarevici ridică glasul.

— Propune să mergem pe vaporul lui.

Malko se uită pe furiş la ceasul său: era ora unu şi jumătate.

— La ora asta?

— Păi, acum e perfect, zise Jadranka. Nenad nu se trezeşte niciodată complet din beţie. L-ar costa prea mult ca să o ia de la zero. Nu vreţi să veniţi cu noi?

— Dar nu m-a invitat.

— Nu, dar a spus să vină toţi comesenii. Aşa că, să mergem!

În ochii ei se citea şi un altfel de invitaţie. Sânii îi palpitau sub nasul lui Malko.

— *Davai!* făcu şeful BIA ridicându-se la masă.

Putea încă să meargă drept. Grupul compact îl urmă la maşinile parcate în stradă. Jadranka nu-l lăsa pe Malko. Ea îl trase de braţ.

— Veniţi cu noi. Vă aducem tot noi înapoi.

La rândul ei, Tatiana se lăsase agăţată de bancher, care o trase spre un BMW.

Maşinile încărcate străbătură tot Zemunul şi apoi Novi Beograd, ajungând într-o zonă industrială.

Imediat se zări un ponton ce ducea la o imensă barjă. Vasul şefului din BIA era amarat acolo, într-un braţ făcut de râul Sava. Era un iaht de croazieră de patruzeci de picioare, destul de rustic, făcut în întregime din lemn. După zgomotul făcut, motorul părea destul de modest. Toţi invitaţii se repeziră la băutură. Sticlele circulau din mână în mână.

Tatiana se strecură în salon, iar Jadranka îi spuse lui Malko.

— Veniţi cu mine!

Cei doi străbătură culoarul îngust dintre cabină şi bastingaj. Erau încă în echilibru instabil şi când vasul începu să se mişte, Jadranka fu proiectată în braţele lui Malko. Gurile lor se întâlniră ca din întâmplare. Nu le păsa că se uită lumea la ei. Ocazia era prea frumoasă. Iahtul se îndrepta acum spre Dunăre. Era feeric. Sprijinită de cabină, Jadranka părea în al nouălea cer. Invitaţii se risipiseră mai ales în spatele navei. Malko simţi căldura pântecului femeii, lipit de al său. Dogorea, nu glumă…

Vasul tocmai trecuse pe sub podul Bratsvo şi se apropia de Dunăre. Jadranka îi şopti la ureche:

— Să mergem să vizităm iahtul.

Ei coborâră câteva trepte şi intrară într-un lounge central. Sârboaica deschise o uşă.

— Aici este cabina lui Nenad. E un loc bun pentru făcut dragoste.

Spunând asta, ea îl sufocă pe Malko cu un sărut, îl trase înăuntru şi închise uşa în urma ei cu piciorul. Nu uită să pună zăvorul, după care îl împinse pe Malko spre pat.

— Să ne grăbim, făcu ea. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Cât ai clipi din ochi, ea îşi scoase chilotul. Cu gesturi febrile, îl eliberă pe Malko, care se înfipse în ea imediat. Cu privirea rătăcită,

femeia îl strânse şi mai tare în braţe.

— *Dobro! Dobro!* gemu ea. *Fuck me hard. [Trage-mi-o tare!]*

Cu rochia strânsă în talie şi cu picioarele larg desfăcute, ea se mişca într-un ritm nebunesc, accelerând astfel orgasmul lui Malko. Când acesta explodă, Jadranka se opri.

— V-am lovit cu piciorul într-adins, azi-noapte, în restaurant, îi mărturisi ea râzând. V-am dorit din prima clipă.

— Cu toate astea, Belgradul este plin cu bărbaţi, remarcă Malko aranjându-şi hainele.

— Mi-au plăcut ochii. Aveţi nişte ochi minunaţi, oftă femeia.

Cei doi se întoarseră în salon.

— Aţi vrea să prânzim mâine împreună? o întrebă Malko.

— Cum să nu? Unde?

— La restaurantul *Vuk*.

Ea se strâmbă.

— Nu, este prea monden. Ştiu eu un local încântător, *Nova Tina Noci*. Are şi terasă. Ca să-l găsiţi uşor, ar fi bine să ne întâlnim mai înainte. Ştiţi unde se află Ambasada Franţei?

— Da, dar daţi-mi un număr de telefon, pentru orice eventualitate.

— Este 06 37 65 48 76.

Cei doi se amestecară cu restul grupului. Atmosfera era feerică. O jumătate de oră mai târziu, toată lumea se retrase. Iahtul ajunsese la ţărm. Nenad Sarevici părea foarte încântat de plimbarea făcută. Uitase complet cine era Malko. Acesta o văzu pe Jadranka urcându-se în BMW-ul bancherului. Tatiana îl întâmpină cu un surâs complice.

— Aţi terminat-o repede, remarcă ea. Cum a fost?

Malko nu-i răspunse. Un tip tăcut îi însoţi până la Mercedes, apoi îi părăsi. În clipa în care Tatiana voi să urce, din umbră apăru o siluetă. Era Farid, ţigănuşul din parcare.

— Cred că ne-a adus noutăţi, zise Tatiana. Spune că mai devreme nu a îndrăznit să se apropie de noi, căci ne-a văzut cu oamenii poliţiei.

Puştiul, serios ca un papă, aştepta să-şi primească recompensa.

— Ce-a aflat?

— În seara asta, cei de la garaj au adus o fată acolo. Se afla ascunsă în portbagajul unui Audi şi era legată fedeleş. După descriere, pare să

fie vorba de Natalia. Înseamnă că a fost văzută împreună cu noi.

— Acum este tot în garaj?

— Farid spune că unul dintre „oamenii lui” se află acolo cu un telefon portabil şi îl ţine la curent cu fiecare mişcare. Spune că a mai apărut o persoană după închiderea garajului. Era un bărbat cu un Audi 8. A intrat în garaj şi încă este acolo.

Malko fu străbătut de un fior rece. Dacă Natalia fusese dusă acolo la ora asta, nu era spre binele ei.

— Trebuie să facem ceva, zise el. Dacă Natalia are probleme, e din cauza noastră.

— Nu-i adevărat. A intrat în belea pentru că e proastă. Nu ar fi trebuit să plece cu tipii ăia. Nu ar fi îndrăznit să o răpească din faţă de la *Monza*.

— N-are importanţă. Trebuie să o scoatem de acolo.

Tatiana îl privi întunecată la chip.

— În cazul acesta, ar trebui să-l chemăm în ajutor pe Nenad.

— Poate veni şi ţigănuşul cu noi? o întrebă Malko.

Bineînţeles, puştiul se învoi imediat şi urcă mândru în spatele Mercedesului. Glavna Uliţa era pustie. Farid le făcu semn să oprească în faţa unei benzinării închise şi dispăru în întuneric. Îşi făcu apariţia câteva minute mai târziu însoţit de alt ţigănuş. Acesta dădu imediat „raportul”:

— Nu s-a mai produs nicio mişcare, spuse Farid. Audi este încă afară.

— Are numărul maşinii?

— Nu, că nu a avut cu ce să-l scrie.

Malko îi întinse un stilou Cross şi un carnet.

— Să se ducă să-l noteze. Noi o să aşteptăm aici.

Puştiul dispăru în întuneric. Malko era cuprins de îngrijorare. Avea de-a face cu nişte criminali înrăiţi. De ce oare o sechestraseră pe Natalia?

Ţigănuşul veni înapoi şi îi întinse lui Malko stiloul şi carneţelul. Acesta putu să citească un număr scris de o mână stângace: BG 65 4876. Era chiar numărul maşinii Audi ce venise la poarta închisorii. Aşadar, era vorba de Vladimir Budala „Nebunul”. Prezenţa acestuia la garaj odată cu Natalia nu era o simplă coincidenţă. Malko nu putea

rămâne cu mâinile încrucişate în vreme ce Natalia era poate torturată. În acelaşi timp, nu putea să lase să-i scape Vladimir Budala. Cu Mercedesul nu putea însă să-l urmărească.

— Întreabă-l pe Farid dacă nu poate face rost de o maşină mai discretă.

— Pentru în seara asta?

— Pentru acum.

Tatiana îl întrebă pe Farid, iar acesta îi răspunse fără să ezite. Un văr de-al lui avea o maşină de fabricaţie japoneză. Le ceru să-l conducă până la el. Stătea la câţiva kilometri distanţă, undeva pe ţărmul râului Sava.

— Perfect, îi spuse el Tatianei. Du-te cu el, iar eu voi aştepta aici.

Farid puse o întrebare ce stârni hazul Tatianei.

— Farid crede că suntem traficanţi de droguri şi că vrem să punem mâna pe un stoc de la o bandă rivală. Vrea şi el ceva la afacerea asta.

— Spune-i că dacă găsim ceva, îi dăm şi lui, răspunse Malko.

Nu era momentul să se lipsească de un aliat atât de preţios. Văzu cum luminile Mercedesului se îndepărtează în noapte şi scoase din buzunar telefonul celular. Trecu o bună bucată de vreme până ce şeful CIA-ei îi răspunse:

— *My God!* făcu acesta vizibil neliniştit. Este ora trei noaptea! S-a întâmplat ceva?

— Am nevoie de dumneavoastră, spuse Malko.

El îi explică situaţia critică în care se afla Natalia. Americanul ascultă fără să-l întrerupă, apoi spuse pe un ton prudent:

— Din păcate, la ora asta nu pot apela decât la BIA şi, ca să-i fac să mişte, trebuie să fie convinşi că nu-i niciun străin amestecat în problema asta. Dacă interveniţi dumneavoastră, situaţia ar fi alta. În plus, riscăm să existe scurgeri de informaţii.

— Cu alte cuvinte, nu puteţi face nimic! conchise Malko enervat.

— Mare lucru nu pot face, recunoscu Mark Simpson. Aş putea veni chiar eu în persoană, dar mă tem că nu avem calitatea de a interveni.

— Vă doresc odihnă plăcută în continuare, făcu Malko pe un ton sarcastic. Vă voi ţine la curent…

El puse un cartuş pe ţeavă şi traversă bulevardul. Garajul era scăldat în lumina slabă a lampioanelor. În faţă, era un Audi

decapotabil. Din interior nu se auzea niciun zgomot.

Strecurându-se de-a lungul garajului, el înaintă cu revolverul în mână şi ajunse la uşa atelierului. O rază de lumină se zărea printr-o crăpătură. Cu inima cât un purice, Malko lipi urechea de uşă. Timp de câteva secunde, nu auzi decât bătăile inimii sale. Apoi, brusc, un ţipăt ascuţit îi săgetă timpanele.

El se dădu un pas îndărăt şi se pregăti să spargă uşa.

Capitolul VIII

Cu mâinile în buzunarele hainei închise la trei nasturi, Vladimir Budala o examina pe Natalia cu aerul unui entomolog ce priveşte o insectă. Cu costumul său închis, cămaşa neagră şi cravata cu dunguliţe, semăna mai degrabă cu un notar sinistru. Avea privirea rece şi goală, iar trăsăturile feţei păreau săpate în granit. Toată cruzimea sa se refugiase în mâinile ascunse în buzunare. Ţinuta aceea contrasta puternic cu atelierul mizer, plin cu caroserii de maşini, pneuri şi motoare demontate, răspândite peste tot.

Budala nu se îmbrăca aşa numai din cochetărie. El avea întotdeauna la el două CZ 99 de 9 mm, ascunse sub haina destul de largă, iar la centură avea încărcătorul. CZ era cel mai sigur tip de armă. La subsuoară mai avea şi un holster cu un mic revolver. Văzuse treaba asta în filmele americane şi îi plăcuse la nebunie.

La început a fost un simplu „peşte”, specializându-se cu timpul la „dresajul” fetelor aduse mai ales din România. Pe una o omorâse în bătaie lovind-o cu sălbăticie, atât cu pumnii cât şi cu picioarele.

Cruzimea rece şi lipsa totală a oricărui licăr de sensibilitate îl făcuseră remarcat în lumea delincvenţilor din Zemun. Astfel devenise mâna cu care se împărţea moartea. După executarea familiei întregi a unui traficant de droguri, avusese onoarea de a fi primit în garda personală a lui Milorad Lukovici.

Vladimir Budala era celibatar şi întotdeauna disponibil. Nu obişnuia să bea şi să fumeze şi nu ieşea din micul lui apartament decât când trebuia să meargă la agenţia de voiaj.

Milan, fratele patronului garajului, se apropie de el.

— Ce facem acum cu *kurvia [târfa]* asta?

Natalia, complet despuiată, era suspendată de lanţurile cătuşelor prinse de o punte metalică. Milan ajustase elevatorul, astfel încât femeia să poată atinge solul cu picioarele.

De la întoarcerea lui Luka Simici în casa izolată în care se afla în tovărăşia celor doi membri ai bandei, calvarul nu încetase nicio clipă. Fusese bătută, arsă cu ţigările pe tot trupul, pălmuită. Îi cereau să mărturisească ce ştia despre ziaristul austriac şi interpreta lui, Tatiana.

Simţind că odată ce va vorbi, teroriştii o vor ucide, Natalia rezistase cu stoicism. Se jura că banii găsiţi asupra ei erau rezultaţi din vânzarea maşinii. Nu putea însă să explice de ce fusese nevoie să-i întâlnească. Le spusese că i-a zărit din întâmplare la *Cafe Monza*.

Ticăloşii îi verificaseră însă celularul şi descoperiseră că o sunase Tatiana înainte cu o oră de întâlnirea de la *Monza*.

Obosiţi de încăpăţânarea femeii, ei s-au hotărât să-l cheme în ajutor pe Vladimir Budala, omul care organizase asasinarea lui Momcilo Pantelici. În aşteptarea acestuia, Natalia fusese închisă într-o cuşcă zăbrelită, la subsol, loc unde erau de obicei băgaţi cei sechestraţi. Cu cătuşe la mâini, cu chipul desfigurat de atâtea lovituri şi cu trupul tumefiat, Natalia încercase să-şi revină un pic. Verdictul lui Budala a fost clar: cei patru golani nu aveau tehnica necesară pentru a o face să vorbească. El ceruse ca femeia să fie transportată la căderea nopţii în garajul fraţilor Lasica unde să fie interogată chiar de el. Acolo era un loc sigur, unde nimeni nu îi deranja, garajul fiind închis. Budala se apropie de ea şi o luă de păr, forţând-o să-l privească.

— Dacă ai o fărâmă de creier în tărtăcuţa asta, într-o oră ai să fi la mă-ta acasă.

Cum femeia nu-i răspundea, el apucă un cleşte aflat pe un banc şi-i prinse sfârcul unui sân. Natalia scoase un urlet oribil. Vladimir o întrebă cu glasul rece:

— Ai de gând să vorbeşti? Nu-mi plac persoanele prost crescute.

— Da, o să vorbesc, făcu femeia cu o voce imperceptibilă. Lasă-mă, mă doare.

Chipul îi era scăldat în lacrimi. Budala slăbi strânsoarea. Voia să încurajeze bunele ei intenţii.

— Pentru ce anume ai primit banii ăia? o întrebă el.

Natalia reuşi să deschidă ochiul drept şi îngăimă:

— Păi, Tatiana avea să-mi dea un rest din valoarea Mercedesului.

— De ce le-ai vândut maşina?

— Ea a venit să mă roage. Nu ştiu de unde a aflat că vreau să o vând.

— Şi ea de unde a avut atâţia bani?

— Nu ştiu.

— Ştiu că te-a sunat azi ca să vă întâlniţi la *Monza*. De ce mi-ai spus atunci că i-ai întâlnit acolo întâmplător?

— O, nu ştiu, m-am fâstâcit. Lasă-mă, te rog! Eu nu am făcut nimic rău. Dacă vrei, îţi dau toţi banii.

Vladimir se uită lung la ea.

— Eu nu cred că-mi spui adevărul. De ce le-ai dat adresa acestui garaj? Fata aia a venit aici cu ziaristul.

— Ea m-a întrebat la ce garaj este întreţinut Mercedesul. Eu mai venisem aici cu Momcilo.

Vladimir Budala se juca nepăsător cu cleştele, închizându-l şi deschizându-l.

— Îl cunoşti pe tipul cu care se tot plimbă?

Văzând cum apropie cleştele de sânii ei, Natalia zise cu o voce pierită de groază:

— Tot ce ştiu este că bărbatul ăla stă la hotel *Hyatt*. Şi că nu vorbeşte sârba.

Luka Simici interveni cu un zâmbet răutăcios.

— L-am văzut în faţa închisorii în ziua când Tania a fost eliberată. El a urmărit-o până la casa lui Zatko Tarzici. Sunt sigur că nu este ziarist. Am văzut că are revolver asupra lui.

Budala se apropie de Natalia:

— Ai auzit?

— Eu nu am ştiut nimic! strigă femeia. Nici măcar nu am schimbat o vorbă cu tipul ăla.

Budala îşi plimbă privirea de şarpe pe trupul gol, plin de răni şi vânătăi al Nataliei. Fraţii Lasica nu-şi pierduseră timpul… Cu toate acestea, Natalia era încă atrăgătoare cu sânii ei tari ca piatra, cu pântecele plat şi crupa cambrată, cunoscută de toţi cei prezenţi acolo, cu excepţia lui.

— Eşti proastă rău, făcu el gânditor. Păcat de tine.

Îngrozită, Natalia nu scoase nicio vorbă, iar Budala continuă cu acelaşi glas calm:

— Ştiu că nu mi-ai spus tot şi că minţi. Acum ai să-mi spui tot ce i-ai zis Tatianei. După aia te poţi duce la culcare. Te ascult.

— Dar am spus tot ce ştiam! spuse Natalia printre hohote de plâns. Nu mi-a trecut prin minte că e rău să-i dau adresa asta. Doar am venit mereu aici cu Momcilo.

— Momcilo este mort. Şi ştii de ce?

Ea rămase împietrită de groază.

— Pentru că ne-a turnat la BIA. Le-a spus unde se ascunde „Legija”. Şi cred că şi tu ai făcut acelaşi lucru.

Înăbuşindu-şi o tuse rebelă, femeia protestă:

— Dar eu habar n-am unde se ascunde „Legija”! Şi nu l-am întâlnit niciodată. Doar mă cunoaşteţi cu toţii. Momcilo era prietenul vostru…

Vladimir Budala clătină din cap, plictisit.

— Bine. Văd că eşti încăpăţânată! Sasa se va ocupa de tine. Nu pot să sufăr femeiuşti mincinoase.

El se aşeză pe o bancă şi îşi aranjă grijuliu cuta pantalonului. Sasa se apropie de masa de lucru şi apucă aparatul de sudură conectat la o butelie cu gaz metan. Scoase din salopetă o brichetă, dădu drumul la gaz şi aprinse bricheta. O flacără lungă ţâşni imediat, iar el o reglă cu grijă, ca un bun meseriaş, apoi se întoarse către Vladimir Budala.

— Cu ce vrei să încep, Vlad?

„Nebunul” înălţă din umeri.

— N-am chef să-mi pierd toată noaptea cu târfa asta.

El era sigur că Natalia minte. Din experienţa proprie ştia *că nimeni*, nici chiar eroii nu rezistă la tortură. Metoda lui avea un mic inconvenient. Fie că vorbea sau nu, Natalia trebuia să dispară până la urmă. El reuşise să scape din primul val de arestări şi nu voia să ajungă în spatele gratiilor din cauza ei.

Fără ca măcar să-şi stingă ţigara, Sasa se îndreptă cu paşi hotărâţi spre Natalia. Când aceasta simţi căldura flăcării scoase un urlet strident, prelung, înfricoşător.

— *Ne. Ne!*

Sasa trecu la treabă, vizând sânul stâng. Flacăra îl învălui fără milă.

Natalia urla fără întrerupere, iar picioarele ei se zbăteau în aer. Sasa părea că execută o sudură delicată. Pielea sânului începu să se detaşeze ca o foiţă de ţigară. Natalia scoase un horcăit şi leşină. Torţionarul se uită la Budala.

— Să o trezesc?

— Da. Toarnă-i pe gât nişte rachiu.

Era sigur că femeia va vorbi imediat.

*

* *

Malko examină uşa dublă din lemn a garajului. În cealaltă parte a ei se aşternuse liniştea. Îşi dădea seama că nu o va putea deschide cu propriile sale forţe. Neputincios şi clocotind de furie, el făcuse câţiva paşi înapoi. Acele fosforescente ale ceasului său îi arătau că Tatiana plecase de aproape o jumătate de oră, aşa că nu avea să mai întârzie. Indiferent de grozăviile care se petreceau în garaj, el era legat de mâini şi de picioare fără ajutorul forţelor BIA. Se hotărî să se îndrepte către *station-sevice* din Glavna Uliţa. Ar fi fost o prostie să se lase surprins în faţa acelui garaj. Cu inima strânsă, el se îndepărtă în noapte şi se întoarse la postul de observaţie. Era hotărât să nu-l piardă pe Vladimir Budala. Brusc, zări farurile unei maşini ce venea dinspre Zemun. Vehiculul, de fabricaţie japoneză, încetini când ajunse aproape de el. Tatiana coborî prima, urmată de Farid şi de şoferul care părea un personaj din filmele lui Kusturica: un ţigan cu un aer viclean şi cu o pălărie fără nicio formă.

Farid îi strânse mâna lui Malko şi spuse:

— Emir este de acord să urmărească maşina. Spune însă că va aştepta ceva mai departe ca să nu stârnească bănuieli.

— Perfect, zise Malko. Ascundeţi Mercedesul în spatele acestui station-service.

Micul Farid dispăru în întuneric.

*

* *

Natalia îşi reveni tuşind şi scuipând, cu chipul schimonosit de durere. Sasa fuma o ţigară, aşezat pe o bară, cu aparatul de sudură

încă în funcţiune. Sânul stâng al femeii era o rană vie. Budala se proţăpi în faţa ei.

— Acum ai văzut că nu ne arde de glumă. Ai de gând să vorbeşti sau nu? E târziu şi nu mai am timp de glumă…

Incapabilă să articuleze vreun cuvânt, Natalia începu să dea din picioare. Cu greu, reuşi să rostească în cele din urmă:

— Mă doare, sufăr îngrozitor! Lasă-mă, te rog. Ţi-am spus că nu ştiu nimic.

Budala îi făcu un semn cu capul lui Sasa.

— Treci la celălalt!

Când Natalia văzu mecanicul care se apropia din nou de ea, începu să ţipe cât o ţineau puterile, agitându-se ca o nebună. Era însă prea târziu. Flacăra îi cuprinse şi sânul drept şi în garaj se răspândi un miros greţos de carne arsă. Natalia se zbătea atât de tare, încât reuşi să-şi scoată mâinile din cătuşe şi se prăbuşi la podea, scăpând de înfricoşătorul arzător. Cu gesturi măsurate, Sasa puse aparatul pe un suport şi se apropie de ea ca să o întoarcă cu faţa în sus. Femeia avea privirea sticloasă şi respira sacadat. Văzându-i sexul expus, lui Budala îi veni o idee genială.

— Ce bine că ai căzut. O să-i frigem acum un pic şi păsărica. Aşa ai să scapi de o grijă. Eşti sigură că nu vrei să ne mai spui ceva?

Natalia deschise ochii mari. Era epuizată de teroare şi durere.

— Îţi jur. Nu ştiu nimic. Ştiu doar că îl cunoşteai pe Momcilo şi că te vedeam aici uneori.

Vladimir Budala simţi că i se strânge stomacul.

— Şi le-ai pomenit de numele meu, nenorocito? De ce?

— Mă jur că nu le-am spus nimic deosebit. Doar că erai unul din prietenii lui… Nimic altceva.

Vladimir Budala se sufoca de furios ce era. Acel ziarist afurisit ştia deja că el avea o legătură cu garajul fraţilor Lasica.

Acum era sigur că străinul era pe urmele lui Milorad Lukovici, şeful său, iar Natalia îl ajutase. Concluzia se impunea de la sine. El împinse capul femeii între două plăci de fier şi apăsă un buton roşu. Platforma grea pe care se află o Dacie veche se lasă brusc strivind capul Nataliei ca pe un pepene copt.

Ea nu apucă să scoată vreun ţipăt, doar trupul îi fu scuturat de

spasme, apoi rămase ţeapăn. Calm, Sasa îşi stinse aparatul de sudură, acum inutil. Fără pic de emoţie, Budala se apropie de Luka Simici.

— Înfăşoar-o într-o pătură şi îngroap-o în grădina casei.

— *Dobro*, spuse bărbatul.

— Mai am ceva să-ţi cer. Dacă eşti de acord.

— De ce n-aş fi? întrebă vexat Simici.

— Este vorba de străinul ăla şi de Tatiana. Nu vreau să-i mai văd în Belgrad. Crezi că vei putea face ceva?

— Păi, sigur că da. Se rezolvă chiar mâine.

„Nebunul" zâmbi indulgent în faţa acestui entuziasm juvenil.

— Chiar dacă ai nevoie de câteva zile, vreau să rezolvi. Pentru asta ai de la mine cinci mii de dolari. *Dobro?*

Cei doi îşi dădură mâna.

Sasa ridicase platforma ca să degajeze trupul Nataliei. Bozidar şi Uros înfăşurară cadavrul într-o pânză veche şi murdară. Dacă puneau furtunul cu apă în funcţiune, nu avea să mai rămână nicio urmă.

Vladimir Budala se îndreptă către uşă. O descuie şi deschise batantul doar cât să se strecoare afară. Înainte să iasă, se mai întoarse o dată spre Luka Simici şi-i spuse:

— Contez pe tine.

Capitolul IX

Farid apăru din umbră. Gâfâia din cauză că venise în goana mare. El îi spuse câteva cuvinte Tatianei:

— Gata. Chiar acum a plecat maşina, traduse ea.

— Care maşină?

— Audi.

Aşadar era vorba de Vladimir Budala, principala legătură cu Milorad Lukovici, fugarul. După o scurtă discuţie între unchiul lui Farid şi Tatiana, ţiganul se grăbi să urce în maşina lui.

Vechea maşină japoneză demară în trombă şi se pierdu în noapte. Nu avură mult de aşteptat. Dinspre garaj venea Audi care se îndreptă către Zemun. Era maşina lui Vladimir Budala.

— Să sperăm că ţiganul nu-l va pierde din ochi, făcu Malko.

— M-ar mira să-l scape, făcu Tatiana. Oamenii ăştia sunt obişnuiţi cu aşa ceva. Am stabilit să ne reîntâlnim la „Panterele negre”, şi ne va spune unde s-a dus Budala.

— Şi cu Natalia cum rămâne? întrebă Malko posomorât. Sunt sigur că în garaj s-au petrecut lucruri oribile. Am auzit un ţipăt care m-a înfiorat.

— Nu-i nimic de făcut, spuse Tatiana. Să sperăm că s-a ales doar cu o bătaie zdravănă.

Era evident că nu credea niciun cuvânt din ce spune, dar Malko preferă să nu mai insiste. O umbră răsări pe neaşteptate lângă ei. Era neobositul Farid.

— Mi-a spus că acum va pleca şi o a doua maşină, zise fata.

Într-adevăr, nu trecură nici câteva secunde, şi văzură un Mercedes care se îndrepta în direcţia opusă, spre Novi Sad. Malko se hotărî să nu-l urmărească. Ar fi fost sinucidere curată.

— Să plece Farid la garaj, să vadă ce se mai întâmplă acolo, ceru el.

Băiatul se execută imediat. Cei doi îl aşteptau în întuneric. Era aproape ora patru dimineaţa. Curând avea să se lumineze de ziuă.

Farid se întoarse.

— Totul este în întuneric, traduse Tatiana spusele lui.

— Bine. Să ne întoarcem în Belgrad. Îi ducem şi pe Farid cu unchiul lui?

— Nu. Vor să rămână aici ca să vadă ce se va întâmpla mâine dimineaţă. Ei cred că fata a fost omorâtă şi că vor să o îngroape în faţa casei.

Micul ţigan nu părea prea impresionat de o asemenea idee.

Malko îi dădu două mii de dinari. Băiatul împături banii cu grijă şi se făcu nevăzut în noapte. Oare ce avea să facă el la optsprezece ani, când, la această vârstă fragedă, avea sensibilitatea unui bloc de granit?

Primele raze ale soarelui începeau să lumineze cerul. Tatiana căscă.

— *Davai!* Mor de somn.

Când ajunseră la parchingul localului „Panterele negre” se făcuse ziuă. Vechea maşină japoneză era acolo. Ţiganul coborî din ea şi se apropie de cei doi, întinzându-i Tatianei o hârtie.

— Unchiul l-a putut urmări fără probleme. Omul nostru locuieşte în

Novi Beograd, într-un imobil popular, în blocul 28 de pe bulevardul *Treci*. Nu ştim însă nici etajul şi nici apartamentul. Când a intrat în bloc, tipul avea cheia pregătită în mână. Deci e casa lui. Şi-a lăsat maşina în faţă. Unchiul cere cinci mii de dinari pentru că s-a băgat într-o treabă foarte periculoasă.

Malko scoase banii imediat. De-abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Cu toate astea, îi spuse Tatianei:

— Să mergem acolo să verificăm. La ora asta nu-i riscant. Tipul doarme buştean, sunt convins de asta.

Plecară din nou, de astă dată în direcţia Novi Beograd. Pătrunseră într-o zonă supraaglomerată, plină cu imense blocuri din beton, cât vedeai cu ochii. La ferestre atârnau rufe întinse la uscat şi antene parabolice. Din loc în loc, marea de blocuri era întreruptă de câte un teren viran, plin cu gunoaie. Erau rămăşiţele epocii comuniste…

Oamenii începeau să iasă din casă şi să plece la muncă. Tatiana micşoră viteza când ajunse în dreptul blocului 28 şi curând zăriră Audi decapotabil care se remarca net printre vehiculele fără vârstă parcate printre blocuri. Era acolo şi un Trabant est-german, relicvă venerabilă a unei lumi dispărute. În blocul 28 existau cel puţin cincizeci de apartamente. Malko înţelese că nu mai avea altceva de aflat şi ceru Tatianei să plece de acolo.

În faţa hotelului *Hyatt*, ea îi zise:

— Am de gând să dorm până după-amiază! Când mă trezesc, te sun. Ciao!

Înainte să adoarmă, Malko se gândi la întâlnirea cu Jadranka, prietena Taniei Petrovici, care avea să aibă loc la ora două, în faţa Ambasadei Franţei. Spera să se poată trezi la timp.

*

* *

Jadranka Rackov coborî din Lancia albă decapotabilă şi îl zări pe Malko venind pe jos dinspre Kneza Mihaila. Ea îi ieşi în întâmpinare mereu la fel de sexy, cu pletele negre atârnând pe umeri, cu gura roşie ca un fruct copt şi cu ochelarii de soare plini de strasuri.

Era îmbrăcată cu o rochie albă, încheiată cu nasturi de sus până jos, ce părea cusută direct pe trupul ei mlădios. Ea se lipi toată de Malko,

cu un zâmbet de animal de pradă.

— Ai dormit bine? Nu ţi-a făcut prietena nicio scenă?

— Nu este prietena mea.

Jadranka îi adresă un surâs complice.

— Mincinosule! Ştiu că-ţi plac prea mult femeile şi că nu poţi să nu le ai pe toate oricând vrei. Se citeşte în ochii ăştia aurii. Cred că toate femeile cad ca muştele în plasa ta.

— Mersi, dar exagerezi, făcu Malko.

Cei doi străbătură Kelemegdan, marele parc ce se întindea de-a lungul Dunării, apoi ieşiră pe bulevardul 29 Noiembrie şi urcară o colină pentru a intra într-un parc plin cu tot felul de restaurante.

— Se face cald, oftă Jadranka desfăcând câţiva nasturi de la poalele rochiei albe şi dezgolind coapsele frumos modelate.

Malko strecură iute o mână între ele smulgându-i femeii un suspin de uşurare.

— O, ador să fiu mângâiată în timp ce conduc, zise ea. Mă relaxează.

El remarcă un diamant enorm la mâna ei dreaptă şi spuse râzând.

— Ce piatră superbă!

— Este o moştenire, făcu Jadranka.

— Ai un unchi în America? o întrebă Malko.

— Nu. Este vorba de un bărbat pe care l-am ruinat.

În ciuda virajelor dese, el continua să o mângâie, iar ea tresări deodată şi micşoră viteza.

— Ai nişte degete fermecate, oftă ea. Din păcate, am ajuns la destinaţie.

Ea parcă maşina în faţa terasei unui restaurant ce semăna cu o cabană. Un Mercedes lung şi negru staţiona chiar lângă intrare.

— Ia uite, Zatko Tarzici este şi el aici, remarcă tânăra femeie. Este adevărat că locuieşte în apropiere…

Malko nici nu clipi. Aceea era chiar maşina în care fusese răpită Tania Petrovici la ieşirea din închisoare.

— Cine este acest om? întrebă el cu un aer nevinovat.

— Un porc bătrân, dar un bun tovarăş. Este bosniac. A fost un om sărac, dar a ajuns *kum* cu Mladici. A început să cumpere o grămadă de lucruri pentru armata Republicii Serbia şi a devenit bogat peste

noapte. Este vârât în tot felul de afaceri: cafea, zahăr, arme… E drept că dă destui bani pe femei, dar este şi foarte urât.

Malko se întrebă brusc dacă Tania Petrovici şi Jadranka erau într-adevăr apropiate. Jadranka nu părea să ştie nimic despre dispariţia acesteia…

Când intrară pe terasă, Malko văzu imediat părul alb al lui Tarzici, care stătea la o masă mai retrasă împreună cu un bărbat pleşuv cu mustaţă şi cu o brunetă picantă şi vulgară. Pe masă se afla o sticlă cu Defender „Succes”, alături de o frapieră. Whisky-ul era mai bun decât şliboviţa, deşi venea din detestata Americă.

Cum o zări pe Jadranka, Tarzici se ridică de la masă şi-i ieşi în întâmpinare, cu ochii strălucitori ca de şobolan. Cei doi discutară îndelung, în vreme ce Malko aştepta la masa sa. Jadranka veni lângă el şi-i şopti râzând:

— Cum vede o femeie cu care nu s-a culcat, parcă înnebuneşte! M-a întrebat dacă nu vreau să mă duc să fac o saună împreună cu el după-amiază. Cunosc eu şmecheria asta. Uh, este însă atât de urât! Aş avea impresia că fac dragoste cu un porc. Mi-a spus că are mari probleme cu o prietenă de-a mea, Tania Petrovici. Ea îl acuză că i-a furat cinci milioane de dolari! S-a dus să o ia de la închisoare şi a invitat-o la el acasă ca să lămurească lucrurile, dar ea şi-a luat tălpăşiţa în timp ce el era în saună. Sunt convinsă că a vrut să profite de ea…

— Vrei să spui că o cunoşti pe această Tania?

Jadranka îl privi surprinsă.

— O cunoşti şi tu?

— În realitate, nu, mărturisi Malko. Am venit, însă la Belgrad ca să scriu un articol despre asasinarea lui Djinjici, iar ea este printre persoanele cărora vreau să le iau un interviu. Până acum nu am reuşit să o găsesc.

— Eu o cunosc din copilărie, spuse femeia. Ne vedem ori de câte ori merg la Belgrad. De altfel, chiar azi trebuie să ne întâlnim la o cafea.

— Se pare că este foarte apropiată de Milorad Lukovici, remarcă Malko.

— De „Legija”? Păi a fost amantul ei mult timp. Tania este moartă după el. Locuia la ea. Din cauza asta a fost acuzată de complicitate cu

el şi închisă la puşcărie. Din fericire, a fost eliberată. Sper că nu-i vei ponegri pe sârbi în articolul acela…

Asta era obsesia tuturor belgrădenilor. Foştii iugoslavi se simţeau respinşi pe nedrept de comunitatea internaţională, în vreme ce ei se considerau total nevinovaţi.

Malko o linişti imediat cu un surâs.

— Dacă această Tania este la fel de atrăgătoare ca tine, nu pot să scriu decât de bine. Mi-ar plăcea să o întâlnesc.

Chelnerul aduse o garnitură de salată, iar Jadranka se repezi asupra ei.

— Sunt convinsă că de cum o vei vedea, o să o doreşti. Ca de altfel toţi bărbaţii… „Legija” este topit după ea. E un bărbat superb: frumos, viril şi plin de vitalitate. Cum de nu ai putut să te întâlneşti încă cu Tania? întrebă Jadranka.

— Am fost la ea acasă, dar nu era nimeni, minţi Malko. Iar eu nu am numărul ei de celular.

Jadranka îl privi râzând.

— Ştiu eu că vrei să te culci cu ea. Dar vreau să o faci după ce plec eu din Belgrad. *Dobro?*

Era clar că nu credea nicio iotă din spusele lui Malko, fiind convinsă că tot ce voia el era să o cucerească pe frumoasa Tania. Pentru Malko nu era niciun inconvenient. Asta îi uşura mult misiunea.

El puse o mână posesivă pe coapsa femeii şi spuse:

— Îţi jur că interesul meu pentru Tania Petrovici este pur profesional.

Acest gest o linişti pe Jadranka.

— *Dobro, dobro*. O să-i spun şi-i voi da numărul tău de celular. Însă dacă te atingi de ea înainte de plecarea mea, ai să vezi de ce este în stare o sârboaică înfuriată.

După salate, li se serviră nişte chiftele din carne albă. Erau delicioase. Jadranka bău vin alb cu apă minerală şi începu să mănânce cu mare poftă. Când veni şi cafeaua, Malko îi spuse la ureche:

— Nu ai vrea să-mi acorzi găzduire până la întâlnirea cu prietena ta?

Jadranka îi aruncă o privire ipocrită.

— De ce? Eu mă întâlnesc cu ea la cafeneaua *Ruski Tzar*, la ora

şase…

— Aşadar vom avea destul timp la dispoziţie, conchise Malko şi ceru nota de plată.

*

* *

Jadranka făcea dragoste cu Malko în sala de baie la cererea ei expresă. Îi plăcea la nebunie să vadă în oglindă chipurile bărbaţilor în momentele de extaz suprem. De fiecare dată când Malko îi atingea sânii, ea reacţiona puternic, fremătând din tot corpul.

Malko o penetrase până la rădăcină şi o lucra cu mişcări largi. Cu privirea fixă, Jadranka contempla scena în oglindă.

— Îmi place la nebunie să mă văd făcând sex, gemu ea. Strânge-mă mai tare.

Ea îl trase după ea în cadă şi deschise robinetul de la duş. Sub jetul de apă, cei doi reluară manejul.

Mai târziu, când veniră în pat, Jadranka scoase din geantă o ţigară, iar Malko i-o aprinse cu eterna sa brichetă Zippo, decorată cu emblema lui, blazonul Alteţei Sale Serenisime, prinţul Malko Linge, cavaler a numeroase ordine, fusese gravat de către un mare bijutier.

— A fost fantastic, făcu Jadranka încântată. Mi-a cam pierit cheful să-ţi fac cunoştinţă cu prietena mea, Tania.

Era clar, foarte binele era duşmanul binelui.

— Dacă vrei, aş putea sta cu tine până pleci! spuse Malko. Cred însă că ai destui iubiţi în Belgrad ca să te blochez doar pentru mine. Aseară ai ieşit cu bancherul acela.

Ea făcu un gest de lehamite când Malko îl pomeni pe fratele şefului poliţiei.

— O, este doar un amant bătrân. Obişnuim să ne întâlnim ori de câte ori vin la Belgrad. Altfel s-ar simţi vexat. Bine, o să-i transmit totuşi Taniei numărul tău de celular, spuse Jadranka oftând.

*

* *

Luka Simici scosese din garaj un Audi cu geamuri fumurii şi inspecta acum nivelul benzinei şi presiunea pneurilor. Era o maşină

rapidă care putea rula cu o viteză de două sute treizeci de kilometri la oră. Era perfectă ca să poată lăsa în urmă o maşină a poliţiei. Luă din portbagaj un Kalaşnikov cu două încărcătoare, îi verifică buna funcţionare şi îl aşeză pe bancheta din spate, înfăşurat într-o pânză. Era o măsură de protecţie în cazul unei întâlniri neprevăzute cu oamenii legii. Scoase apoi două plăci cu numere de înmatriculare şi i le întinse lui Bozidar.

— Montează-le.

În timp ce Bozidar schimba numerele, el se întoarse în casă. Natalia fusese îngropată ceva mai încolo, în pădure, cu tot ce-i aparţinuse. Nu mai rămăsese nicio urmă. Jovan şi Uros plecaseră în zori după noua lor „ţintă", însă Mercedesul SLK nu se mai afla în parchingul de la *Hyatt*… Iar faimosul ziarist plecase cu un taxi pe la prânz.

Luka Simici încercă să o găsească pe Tatiana sunând-o pe celular, dar acesta era debranşat de la reţea.

Telefonul său sună.

— Am dat de el, îl anunţă triumfător Jovan Peraj. S-a întors cu o paraşută care conduce o Lancia. Cred că acum se regulează în hotel.

— Dar Tatiana?

— Nu ştiu încă nimic.

— Trebuie să-i găsim împreună, îl avertiză Simici. Altfel se complică totul. Supraveghem hotelul şi, cum apare acolo şi ea, acţionăm.

Bozidar Danilovici îi aruncă o privire piezişă.

— Şi ce facem după aceea cu Mercedesul SKL? Mie nu mi-ar strica să-l iau.

Luka se uită la el. Nu-şi putea crede urechilor. Doar un tâmpit putea să vrea maşina unei persoane pe care tocmai a ucis-o…

— Nu cred că ar vrea altcineva să ţi-o ia, făcu el dispreţuitor.

— Am putea să o trimitem imediat în Rusia, insistă Bozidar.

— Bine. Dar mai întâi să ne facem treaba, îi tăie vorba Simici. Cât despre maşină, mai discutăm noi. *Dobro?* Treci la volan.

Ei încuiară casa, iar Simici se instală pe locul mortului, după ce verifică actele corespunzătoare noilor plăci de înmatriculare. Controlă apoi încărcătorul revolverului Zastava, dotat cu cincisprezece cartuşe, care trebuia să fie folosit în dublul asasinat. Era o armă împrumutată

de la un poliţist care trăgea mâţa de coadă cu salariul său mizer. Avea să i-o restituie după ce termina. Pentru două „ţinte” atât de uşoare, era suficient un revolver.

După ce traversară pădurea, ei intrară pe şoseaua Novi Sad.

Luka Simici puse un CD cu muzică turbo-folk la maximum şi se lăsă pe spate încântat. Executarea lui Momcilo Pantelici a fost prima lor treabă serioasă în sânul clanului din Zemun. Venise şi momentul lor de glorie, din cauza vidului produs de numeroasele arestări din ultima vreme în lipsa lui „Legija”. La comanda clanului trecuse Vladimir Budala. El se ocupa mai ales de activităţile „speciale”. Ascultându-l orbeşte obţineau multe avantaje şi o bună porţie din traficul făcut la scară mare.

Curând ei ajunseră la hotelul *Hyatt*. Luca Simici îl sună pe Iovan Peraj care stătea la pândă în hol.

— Ai aflat ceva nou?

— Femeia a plecat, dar el este încă înăuntru.

— Şi Tatiana?

— Nu a apărut încă.

— *Dobro*. Fii cu ochi-n patru. Noi rămânem afară.

Deodată el tresări.

— *Jebiga!* Iat-o!

Mercedesul SKL trecu prin faţa lor cu Tatiana la volan.

— Îi facem felul imediat? întrebă Bozidar excitat la culme.

Simici îi calmă entuziasmul. Holul hotelului era plin cu lume şi cu agenţi BIA. Ar fi fost prea mulţi martori.

— Nu, făcu el. Îi lăsăm să iasă împreună şi ne luăm după ei ca să putem alege cel mai bun prilej.

Nu fură nevoiţi să aştepte prea mult. Mercedesul SKL îşi făcu curând apariţia pe Milentija-Popovica.

— *Davai!* făcu Bozidar. Dar să nu ne apropiem prea mult.

Luca Simici regreta că nu-i are cu el pe Jovan şi pe Uros care rămăseseră la hotel. Trebuia să se mulţumească numai cu Bozidar.

El se consolă la gândul că falsul ziarist şi cu Tatiana vor pătrunde în zona pietonală, fapt ce le-ar fi uşurat mult sarcina.

Capitolul X

Tatiana îi aruncă o privire ironică lui Malko.

— Presupun că nu a fost prea dezagreabilă întâlnirea avută, nu?

— A fost deosebit de utilă, zise el fără să se compromită. Ştiu că peste şase ore, Tania Petrovici se va afla la cafeneaua *Ruski Tzar* din Piaţa Republicii. Acolo se va întâlni cu prietena ei, Jadranka.

— *Dobro*. Şi ce ai de gând să faci?

— O vei urmări tu. Va fi mai discret decât dacă o fac eu. Încearcă să vezi unde locuieşte. După cele spuse de Jadranka, Tania s-a certat cu Tarzici şi a fugit de la el.

— *Ruski Tzar* se află într-o zonă pietonală, între Trag Republik şi Kneza Mihaila. Dacă îşi lasă maşina mai departe, va fi destul de dificil.

Ei începură, să aştepte la stop sub soarele arzător, la ieşirea de pe podul Bratsvo, pe banda din stânga ce ducea spre Kradordeva. Era abia cinci după-masă. Când stopul deveni verde, Tatiana o luă la stânga spre Kalemegdan şi traversă oraşul vechi prin labirintul de străduţe ca să iasă apoi în marea arteră pietonală, Kneza Mihaila.

Mercedesul pătrunse într-un parching supraetajat.

— Nu am chef să-mi ridice maşina, preciză Tatiana. În acest cartier, nu ai voie să-ţi laşi maşina pe stradă.

Cei doi ieşiră din parching şi pătrunseră pe strada pietonală. Terasele numeroaselor localuri gemeau de lume. Ei se instalară la o masă la *City Cafe*, de unde puteau supraveghea strada în dreptul cafenelei *Ruski Tzar*.

— Mai ai vreo veste de la Farid? o întrebă Malko pe Tatiana.

— Da. M-a sunat el. Nu s-a mai întâmplat nimic după plecarea noastră. Garajul a fost deschis ca de obicei la ora opt. Au venit apoi nişte clienţi, dar Vladimir Budala şi complicii lui cu Mercedesul nu s-au mai arătat.

— Dar de Natalia se mai ştie ceva?

— Nicio urmă de ea.

Malko rămase pe gânduri. Nici moartă şi nici vie, Natalia nu ar fi fost lăsată în garaj. Era convins că era moartă.

Ca să-şi depăşească sentimentul de culpabilitate, el îşi spuse că a făcut progrese. Cu ajutorul Taniei Petrovici şi a lui Budala va putea să

îl găsească pe Milorad Lukovici.

*

* *

Tania Petrovici, cu faţa ascunsă după ochelarii de soare şi o eşarfă lată, ocolea neobosită zona în care se afla sinistrul bloc 28, la volanul unui Opel vechi. Reflectase îndelung înainte de a-şi asuma acest risc, dar trebuia cu orice preţ să-l găsească pe Vladimir Budala. Nu venise el degeaba s-o aştepte la poarta închisorii. Era unicul mod de a-şi găsi amantul. Se temea însă ca nu cumva să fie şi Budala supravegheat şi astfel să fie şi ea reperată.

Asta ar face imposibilă revederea cu „Legija". Ea aşteptase în zadar ca acesta să o contacteze, dar el nu ştia unde este.

Din acest motiv cercetase îndelung toată zona fără să observe nimic suspect.

Audi, maşina lui Budala, era parcată în faţa blocului. El probabil dormea. Cei aflaţi în afara legii obişnuiau să facă din noapte zi şi dormeau până târziu dimineaţa.

Tocmai voia să se îndepărteze, când zări o siluetă ce ieşea din imobil. Inima începuse să-i bată repede. Era Vladimir „Nebunul". Era singurul bărbat din Belgrad capabil să poarte costum şi cravată la 35°C.

Ea făcu cale-ntoarsă. Vladimir Budala se urcase în maşina lui şi începea să dea înapoi. Tania scoase o înjurătură. Dacă el încerca să plece în direcţia opusă, avea puţine şanse să-l poată urmări cu rabla ei. Din fericire, Budala demară în direcţia ei. Imediat, ea îi tăie calea, obligându-l să oprească pentru a nu se izbi de ea. Bărbatul coborî iute, cu haina descheiată, gata să scoată arma…

Tania sări şi ea din maşină şi alergă spre el strigând:

— Vladimir! Sunt eu!

În fugă, ea îşi scoase ochelarii şi eşarfa. Chipul bărbatului se lumină brusc. Femeia i se aruncă în braţe şi îl strânse cu putere.

— Mult ţi-a mai trebuit! oftă el. Ai stat la Zatko?

— Cum se simte el? întrebă ea neliniştită.

— Bine. Foarte bine.

— Unde se află?

— La adăpost.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare şi spuse cu un glas uscat:

— Lasă-ţi maşina şi vino în maşina mea.

El se execută imediat. Tatiana spuse nervoasă:

— Te-am întrebat *unde* este. Mai este în Belgrad?

Vladimir Budala îşi feri privirea şi rămase câteva clipe tăcut, apoi spuse:

— Da. Se află în Belgrad. Este însă prea periculos ca să vă întâlniţi.

— De ce?

— Cu siguranţă eşti supravegheată. Toţi copoii sunt pe urmele lui. La fel şi americanii. Chiar şi negroteiul Colin Powell a veni la Belgrad promiţând o avere celui care-l va livra pe „Legija". Trebuie să fim extrem de prudenţi.

— Dar vreau să-l văd, spuse ea. Ştiu că are nevoie de mine.

Nu îndrăznea să spună că-l doreşte, dar pântecele îi ardea mistuit de un foc lăuntric. Budala dădu din cap.

— Înţeleg, dar tu nu ştii cât de încordată este situaţia. În afară de presiunea exercitată de ai noştri, mai sunt şi oamenii americanilor care bântuie prin Belgrad. Am reperat deja pe unul din ei. Sper ca în clipa de faţă să fie deja neutralizat. Însă după el vor veni alţii.

— Unde se află el? repetă Tania surdă la cuvintele lui.

Vladimir Budala lăsă privirea în jos.

— Nu am voie să-ţi spun.

— Cum? *Mie* să nu-mi spui?

Era un strigăt de femeie rănită în ce avea mai scump.

— Mai cu seamă *ţie*, spuse resemnat Budala. Pentru că nu eşti capabilă să te stăpâneşti. El va trebui să hotărască. Te afli în continuare la Zatko acasă?

— Nu.

Ea continua să ocolească blocul 28, sub razele nemiloase ale soarelui, ca într-un vis urât. Avea de gând ca să nu-l mai părăsească niciodată pe „Legija".

— Atunci spune-mi unde stai, insistă Budala.

Ea îi povesti tot ce se întâmplase de la ieşirea din închisoare, precum şi despre uciderea gorilelor lui Tarzici, încheind:

— Nu ştiu dacă Zatko a aflat ce s-a întâmplat cu cei doi, dar ştiu că

încercară să se răzbune. În ziare nu a apărut încă nimic. Cred că poliţia nu a descoperit nimic.

Vladimir Budala îşi aprinse o ţigară şi spuse pe un ton glacial:

— Nu fi îngrijorată. O să mă duc să-l văd.

— Dar ce facem cu poliţia?

— Îmi trimit oamenii să ridice cadavrele în noaptea asta. Trebuie să-mi dai cheile de la casă. După asta vei putea să te întorci acolo dacă vrei.

Tania scutură din cap.

— Nu. Stau mai bine unde sunt acum. Sticleţii mi-au pierdut urma. Casa mea este sigur supravegheată. Fii atent cu cei doi. Vreau însă să-i spui lui „Legija" că trebuie să-l văd neapărat. Este în formă?

— Da. Se simte excelent, spuse Budala care ştia despre rana lui Lukovici, dar nu voia ca Tania să afle. Îi voi spune că te-am văzut.

— Ai putea să-i dai ceva? îl întrebă ea deodată.

— Da, dacă nu este prea greu.

— *Dobro*.

Ea opri maşina, îşi ridică fusta sub privirea stupefiată a bărbatului şi îşi scoase slipul minuscul. Îl împături şi i-l întinse lui Budala.

— Dă-i, te rog, asta.

Budala, fâstâcit la culme, luă slipul şi-l strecură în buzunar. Tania rupse o filă dintr-un carnet, scrise ceva şi apoi i-o înmână.

— Să-i dai şi asta. Apoi caută-mă în strada Knejinje Zorke.

— De acord, făcu Budala. Acum du-mă înapoi la maşina mea.

Tania îl lăsă lângă Audi şi plecă spre Belgrad. Era puternic răscolită. Simţea că Vladimir îi ascundea ceva, dar nu ştia ce anume. Încercă să se liniştească, gândindu-se la întâlnirea cu Jadranka. Brusc, îşi dădu seama că nu mai avea chef să o vadă.

Prietena ei o să înceapă cu siguranţă să se laude cu cuceririle ei şi asta o va plictisi…

*

* *

— O văd venind pe Tania, făcu Tatiana. Are o eşarfă pe cap şi ochelari de soare.

— Bravo! făcu Malko. Să vedem cum vom proceda. Cum o vom

urmări? Cu siguranţă, şi-a lăsat maşina destul de departe, dacă nu cumva a venit cu un taxi.

Se aflau în plină zonă pietonală în faţa Teatrului Naţional, unde era şi o staţie de taxi.

— Ştiu, admise Tatiana, dar nu avem de ales.

— Am o idee, sugeră Malko. Ce-ar fi să-ţi recuperez maşina din parching şi să mă duc până la Terazie. Dacă Tania Petrovici pleacă din Trag Republik în taxi, va fi obligată să treacă pe acolo. Mă vei suna pe celular să mă anunţi din timp. Aşa am avea mai multe şanse să nu o scăpăm din ochi. Dacă se urcă în autobuz, te urci şi tu.

— Da, mi se pare o idee bună, recunoscu Tania întinzându-i cheile maşinii. Ştii însă cum să o conduci? Este foarte puternică.

— Nu uita că eu am un Rolls, spuse Malko zâmbind.

Ei se despărţiră. Tatiana plecă spre *Ruski Tzar*, iar Malko, către parchingul unde rămăsese Mercedesul. Avea într-o geantă revolverul Zastava.

Privirea îi fu brusc atrasă de ceva neobişnuit. Chiar în faţa sa, nişte trecători se uitau la ziarele expuse în faţa unui chioşc. Printre ei se afla şi un tânăr îmbrăcat cu un polo cu dungi orizontale şi jeans. Când îl zări, acesta se întoarse brusc, ca şi cum nu voia să fie recunoscut şi se ascunse repede în spatele chioşcului. Chipul acestuia nu-i era necunoscut lui Malko. Acesta, intrigat şi bănuitor, ocoli chioşcul pe unde dispăruse tânărul. Brusc simţi un val fierbinte în artere. Tânărul tocmai îşi trăgea o cagulă peste faţă. Când îl văzu, rămase ca paralizat apoi îşi vârî mâna pe sub cămaşă. Atunci Malko realiză că era unul din cei patru golani din Zemun. Apoi lucrurile se precipitară. Fără ca măcar să-şi scoată arma din geantă, Malko apăsă pe trăgaci la o distanţă mai mică de un metru de răufăcător. Tânărul era deja cu un revolver mare în mână. Acesta abia avu timp să ridice arma când fu ciuruit de proiectilele scuipate de arma lui Malko, un 38 Special. Instantaneu, cămaşa i se umplu de sânge. Bărbatul se clătină, cagula îi căzu din mâini şi el se prăbuşi nelăsând arma din mână. Nu mai avusese timp să o folosească. Totul se petrecuse în numai câteva secunde. În vacarmul străzii, cele trei împuşcături abia se auziseră. Doar trecătorii cei mai apropiaţi realizară ce s-a întâmplat. Ei îl înconjurară pe Malko păstrând însă o distanţă respectabilă.

Prudent, el puse arma pe sol. În momentul în care se ridică, o văzu pe Tatiana care se strecurase prin mulţime.

— Este Bozidar, îi spuse ea. Ceilalţi nu pot fi prea departe.

Doi poliţişti în uniformă, alertaţi de detunături veneau alergând, cu armele scoase. Tatiana îi apostrofă explicându-le ce s-a întâmplat. Vânzătorul de ziare, intră şi el în vorbă.

Malko îi şopti Tatianei

— Sună-l repede pe Mark Simpson.

Ea se retrase ca să poată telefona. Cei doi poliţişti priveau stânjeniţi la cadavrul tânărului, la cagulă şi la arma din mâna lui. Cu toate astea îi puseră cătuşe lui Malko. Lumea din jur începuse să se grupeze şi să vocifereze. Nimeni nu părea speriat cu adevărat. În Belgrad, vederea unui cadavru însângerat nu reprezenta nimic ieşit din comun.

Malko îşi spuse că s-a ales praful din urmărirea Taniei Petrovici.

*

* *

Luka Simici strângea volanul cu amândouă mâinile ca să-şi potolească tremuratul. Îi venea să urle de furie şi disperare. Idiotul de Bozidar îşi merita pe deplin porecla. Se blestemă că nu s-a dus el în locul acestuia. Acum, afurisitul de străin ar fi fost pe lumea cealaltă.

El se pierdu în mulţime. Nu-i mai rămânea decât să-i recupereze pe Iovan şi pe Uros. Poliţia ştia că el îl trădase şi-l lichidase pe Momcilo Pantelici, dar îl lăsase în pace, în speranţa că-i va duce la Milorad Lukovici. Acum însă lucrurile se puteau schimba. Faptul că atentaseră la un om de-al americanilor nu putea rămâne fără urmări serioase.

*

* *

Maşina 4×4 a celor din BIA, având la bord pe Tatiana şi pe Malko, pătrunse într-un labirint de parchinguri subterane de pe vremea perioadei comuniste. Acolo domnea o atmosferă sufocantă.

Ei fură conduşi spre un ascensor minuscul. Tatiana îi şopti la ureche:

— Suntem la sediul BIA din Belgrad de pe strada Beogradska.

Uşa liftului se deschise la etajul 14 într-un coridor prost iluminat.

Afară îi aştepta un bărbat. Era Goran Bacovici, şeful BIA din Belgrad, bărbatul cu care Malko mâncase friptură de miel la sosirea sa în Belgrad. Acesta dădu un ordin scurt poliţiştilor, iar aceştia îi scoaseră imediat cătuşele lui Malko.

— Ne pofteşte în biroul său, spuse Tatiana.

Era o cameră spaţioasă ale cărei ferestre mari dădeau spre bulevardul 27 Martie. Pereţii erau destul de neîngrijiţi, cu pânze de păianjen prin colţuri şi cu grămezi de dosare, împrăştiate peste tot. În spatele biroului erau aliniate mai multe sticle cu tărie. De la şliboviţă, coniac, vin alb şi până la Defender. Goran Bacovici îi pofti să se aşeze pe o canapea prăfuită uzată şi decolorată, apoi se lansă într-un lung discurs, tradus de Tatiana.

— De la bombardamentele ce au avut loc în 1999, au fost obligaţi să se mute, vechile sedii fiind distruse. În acest edificiu, ocupă cinci etaje. Cândva, aici a fost Institutul de Statistică al Ministerului Industriei. Acum nu mai există nicio statistică pentru că nu mai există nicio producţie.

Bacovici luă de pe birou o sticlă cu *kajija* – o ţuică de caise – şi umplu trei pahare.

— Vrea să te remonteze, spuse Tatiana.

— *Na zdarovie! [În sănătatea dumneavoastră!]*

Malko nu-şi revenise încă din şocul produs de uciderea unui om. Pe moment, instinctul de supravieţuire îi anesteziase sensibilitatea, dar în faţa cadavrului, realitatea îl zdruncinase puternic.

Tocmai el, care detesta violenţa, era adesea obligat să ucidă. O făcea de fiecare dată ca să-şi salveze viaţa, dar şocul rămânea.

În birou apăru un poliţist. Aducea arma tânărului şi arma lui Malko, precum şi cele trei tuburi de cartuşe.

Goran Bacovici îşi puse ochelarii şi notă seriile armelor pe un cartonaş pe care îl înmână poliţistului.

Apoi îi arată lui Malko o fişă cu fotografia individului, iar Tatiana traduse:

— Este un membru al clanului din Zemun, pe nume Bozidar Danilovici. A participat la asasinarea lui Momcilo Pantelici. Era pus sub urmărire. Înainte de afacerea Pantelici se ocupa cu distribuirea drogurilor şi cu revânzarea maşinilor furate. A primit ordin să te

ucidă…

— Explică-i cele întâmplate cu Natalia, îi ceru Malko. Spune-i despre ce s-a întâmplat la garaj şi despre prezenţa lui Vladimir Budala.

Când Tatiana îşi termină relatarea, Goran păru lămurit.

— Spune că cel care a dat ordinul a fost Budala.

— O să-l aresteze?

— Nu, traduse Tatiana. El şi Tania Petrovici sunt singurele persoane care ne pot conduce până la Milorad Lukovici. Nu vor fi urmăriţi îndeaproape pentru a nu-i speria. Însă telefoanele lor vor fi puse sub urmărire. Până acum, nu au obţinut niciun rezultat.

— Au localizat-o pe Tatiana Petrovici? întrebă Malko.

— Nu încă. Tot ce se ştie e că nu se mai află la Zatko Tarzici.

— Au de gând să-i aresteze pe tovarăşii acestui Danilovici? Sau să vadă cel puţin ce s-a întâmplat cu Natalia?

Patronul BIA clătină din cap.

— O să-i aresteze când vor pune mâna pe ei. Oricum, toţi sunt doar nişte nenorociţi de executanţi. Le va fi prea frică să-l denunţe pe Vladimir Budala. Te întreabă dacă ai avansat în anchetă.

— Nu cine ştie ce, mărturisi Malko.

Văzând metodele neobişnuită ale poliţiei sârbe, el prefera să ţină pentru sine pista cu privire la Jadranka.

Unul dintre telefoanele de pe birou sună, iar Goran Bacovici ridică receptorul. Începu să noteze ceva. Când închise telefonul era verde la faţă. Cu un gest maşinal îşi scărpină nasul borcănat şi spuse câteva cuvinte.

— Serviciile sale au identificat arma lui Bozidar Danilovici datorită numărului de înmatriculare, spuse Tatiana. Aparţine unui poliţist din subordinea lui. E vorba de un băiat foarte bine văzut.

Capitolul XI

Zatko Tarzici se pregătea să vizioneze programul de ştiri ale serii, când servitoarea veni să-l anunţe că este căutat de cineva. Era un om ce venea din partea Taniei Petrovici.

Bătrânul bosniac simţi că-i clocoteşte sângele în vene. De când amanta lui Milorad Lukovici îşi luase tălpăşiţa, misterul dispariţiei celor două gorile ale sale rămăsese neelucidat, fusese găsită maşina lor, abandonată în piaţa Nicola Posica. Cât despre cei doi, parcă-i înghiţise pământul. Zatko Tarzici trimisese o a doua echipă acasă la Tania, dar găsiseră uşa încuiată. Scotociseră toate cârciumile şi barurile fără să afle absolut nimic. Imediat, Tarzici părăsi televizorul şi ieşi din cameră cu chipul încruntat.

În pragul uşii, se afla un bărbat de talie impozantă, cu chipul inexpresiv, ca de cadavru. Brusc, Tarzici uită că este unul dintre cei mai puternici şi bogaţi oameni din Belgrad. Bărbatul din faţa sa, Vladimir Budala, poreclit „Nebunul”, nu se deplasa decât pentru a ucide…

Îmbrăcat impecabil ca pentru o prezentare de modă, acesta se înclină uşor în faţa în Zatko Tarzici.

— *Dobrevece! [Bună seara!]* Pot să intru?

Tarzici mormăi un răspuns neclar şi se dădu la o parte, încercând să-şi ascundă frica sub un zâmbet de faţadă. Vizitatorul său intră în salon unde, politicos, aşteptă să fie poftit să se aşeze. Televizorul funcţiona la maximum, dar el nu ceru să fie dat mai încet. Ceea ce avea el de vorbit trebuia să rămână între ei.

— Vrei o cafea? îl întrebă Tarzici.

— *Ne. Hvala. [Nu. Mulţumesc.]*

— Vii din partea Taniei Petrovici?

— Da. Cred că între voi este o neînţelegere.

Zatko Tarzici se făcu roşu la faţă.

— M-am dus să o aştept la ieşirea din închisoare ca să-i ofer ospitalitate. Doar ştii că o apreciez. A fugit însă de la mine şi nu am mai revăzut-o niciodată. Nici măcar nu ştiu unde se află.

Vladimir Budala îşi privi picioarele.

— Tu ai trimis doi oameni la ea acasă. Pe Milan şi pe Vuciko, spuse el cu o voce suavă.

— Da. Nu s-au mai întors.

— Nici nu aveau cum să se întoarcă. Sunt morţi, făcu Budala.

— Morţi?!

Tarzici nu se îndoia de cele auzite, dar nu reuşea să înţeleagă.

— Cine i-a ucis, tu?

— Tania, spuse Budala. S-a temut că o vor obliga să meargă cu ei la tine acasă. Tu te-ai dus după ea pentru că ai citit în ziare că „Legija” voia să-l vândă pe cumnatul tău, Ratko Mladici. Voiai să o determini să-ţi spună unde se află iubitul ei. Aşa că atunci când s-au dus la ea, Tania i-a invitat în casă şi i-a ucis.

Zatko Tarzici se sufoca de furie.

— Eu niciodată nu i-am vrut răul lui „Legija”, se jură el. Este o neînţelegere îngrozitoare.

— Ei au rămas două zile la ea, apoi i-am făcut eu dispăruţi. Acum sunt pe fundul fluviului. Nu te mai osteni să-i cauţi. Şi nici pe Tania să nu o mai deranjezi. Asta-i viaţa. Şi asta voiam să-ţi spun.

El se ridică în picioare, la fel de sinistru şi continuă să vorbească pe acelaşi ton monoton:

— Tania mi-a spus că-i datorezi cinci milioane de dolari. Că ai făcut greşit socotelile. Peste o săptămână, voi veni după bani.

Zatko Tarzici era prea stupefiat ca să protesteze. El nu era un om de acţiune. Nu ţinuse niciodată o armă. Banii erau dobândiţi prin trafic. Un bărbat ca Budala avea un efect teribil asupra sa. Desigur, amândoi erau de aceeaşi parte a baricadei, unde erau sârbii cei „buni”, dar chiar oamenii săi apropiaţi ar fi ezitat să înfrunte banda din Zemun. Căci în spatele lui Budala, se afla Milorad Lukovici. Chiar în bucluc, acesta inspira încă teroare.

În timp ce cobora treptele peronului, Vladimir Budala se opri şi se înclină uşor. Zatko Tarzici clocotea în sinea lui în faţa acestei atitudini batjocoritoare. Vizitatorul său se urcă în Audi.

Aşa că Tania Petrovici înţelesese motivul pentru care o sechestrase. Ticăloasa! Dacă ar fi putut să se răzbune… El închise uşa trântind-o în urma sa.

*

* *

Malko se afla din nou în ascensorul din imobilul ce găzduia BIA, în tovărăşia Tatianei. Era liber. Intervenţia lui Mark Simpson aplanase toate problemele. Goran Bacovici îi oferise un CZ 28 de provenienţă nedeterminată, nou-nouţ. Şi jurase că va face totul ca să elucideze

misterul dispariţiei Nataliei Dragosavaci.

Malko însă nu-şi făcea speranţe. BIA se prefăcea că-l caută pe Milorad Lukovici, în ciuda mulinetelor verbale ale prim-ministrului. Malko era lămurit de ce CIA îl trimisese la Belgrad.

Din păcate, ancheta sa nu înainta deloc. Nu ştia nici unde se ascunde Tania Petrovici şi singura sa speranţă rămânea în Jadranka.

Ştia că în clipa în care fugarul va afla oferta sa, se va dezlănţui. Căci Lukovici ştia că zvonul răspândit de Carla Del Ponti era o cursă pentru prinderea lui. Iar primul om pe care avea să se răzbune era el. De aceea, trebuia să tragă maximum de profit într-un timp extrem de scurt, înainte ca „Legija” să-şi dea seama de adevăr. Era o acrobaţie extrem de periculoasă. Deja, din vânător, devenise pradă, la fel ca cei ce-l ajutau. Din cauză că se întâlnise cu el, Natalia fusese torturată şi poate asasinată. Tatiana începea şi ea să dea înapoi. Iar pe el încercaseră să-l elimine în plin centrul Belgradului, la fel ca pe Zoran Djinjici.

Incidentul cu pistolul împrumutat de la un poliţist demonstra cât de putred este sistemul. Goran Bacovici mărturisise că singura pedeapsă pentru acel om era un blam, pentru că avea un unchi plasat într-un post important în partidul aflat la putere. După ce pretinsese că şi-a pierdut arma, a recunoscut că i-o împrumutase unui prieten din copilărie care voia să se antreneze la tir…

Singurii care lucrau conştiincios erau Farid şi prietenii săi. Ei localizaseră pe Vladimir Budala.

În timp ce Malko şi Tatiana se aflau la intersecţia bulevardului 27 Martie cu Beogradska, telefonul sună. Era Mark Simpson:

— Vă invit la cină, la restaurantul *La Langouste*, spuse acesta. Cred că meritaţi.

Malko ar fi avut chef să-l refuze, dar trebuia să discute cu şeful staţiei CIA.

— Nu mai devreme de ora zece, preciză el.

Din fericire, cei doi găsiră un taxi ca să ajungă în parchingul unde se afla Mercedesul Tatianei, cu care ajunseră la *Hyatt*. Tatiana îl lăsă la hotel şi se retrase ca să se schimbe. Era şi ea moartă de oboseală.

Când ajunse în camera sa, Malko îşi zise că trebuia să mai verifice ceva. Formă numărul Jadrankăi. Oare aflase de tentativa de omor

îndreptată împotriva lui?

Ea răspunse cu un glas tensionat.

— A, tu eşti! Tocmai plecam. Trebuie să cinez cu ticălosul de decorator care m-a furat ca în codru! Mâine aş putea să te văd.

— Bine, rămâne pe mâine, făcu Malko.

Era clar că Jadranka nu era la curent cu ultimul eveniment.

— Atunci, sună-mă tu! Apropo, am o veste bună. Am vorbit cu Tania şi i-am dat numărul celularului tău. A spus că poate te va suna.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Aşadar, ziua nu fusese pierdută. El se dezbrăcă şi se grăbi să intre sub duş. Trebuia să-şi spele atât trupul, cât şi creierul. De la sosirea lui la Belgrad, muriseră deja doi oameni, iar el nu reuşise să treacă nici de primul cerc care-l proteja pe Milorad Lukovici.

*

* *

Milorad Lukovici era atât de preocupat, încât nici nu mai simţea durerea din picior ce nu se potolea deloc. Dimpotrivă, în ultima vreme, durerea îl săgeta până la şold. Singurul remediu era băutura care se împuţina văzând cu ochii.

Făcuse o doză de vaccin antitetanos. Ştia că Tania voia să-l vadă şi faptul că fusese nevoit să o refuze era un supliciu suplimentar pentru el. Îi era însă imposibil. Nu putea să vorbească direct nici cu Budala. Ştia că şi acesta este supravegheat şi de sârbi şi de americani. Or, Milorad Lukovici repurtase o primă victorie: reuşise să se ascundă mai mult de două luni. Trebuia să fie prudent în continuare. Din fericire BIA nu dădea dovadă de prea mult zel. Pericolul major era din partea americanilor. Cu banii şi cu mijloacele lor tehnice, puteau obţine orice.

El puse o casetă cu muzică ţigănească şi se lăsă legănat de melodia plină de tristeţe. Urmase un timp cursurile şcolii de muzică din Belgrad. Un zgomot înăbuşit acoperi brusc sunetul muzicii. Ceva se izbise în oblonul din lemn ce acoperea fereastra. Îşi scoase căştile de la urechi, apucă revolverul şi deschise fereastra. În faţa ei se legăna un pachet, ce atârna la capătul unei prăjituri care ieşea de la o fereastră de vizavi. Era pachetul cu mâncare. Îl luă şi trase oblonul la loc.

De astă dată, pachetul era uşor şi moale la pipăit. Lukovici îl desfăcu curios şi văzu un slip de femeie. Înăuntru era un bileţel. „Te iubesc, Tania”. Inima începu să-i bată cu putere. Ar fi fost în stare să ţipe de fericire. Era prima oară când primea ceva direct din partea ei după ce se despărţiseră.

Rămase nemişcat cu slipul mătăsos în mână. O dorinţă mistuitoare îi chinuia întreaga fiinţă. Contactul cu nailonul alb îl ardea ca focul. Închise ochii încercând să şi-o imagineze îmbrăcată cu rochia ei cea roşie, mulată pe trup. Brusc îi reveniră în memorie scene vechi pe care le crezuse uitate.

Ani de zile, el o admirase şi o dorise în tăcere. Pe atunci, Tania era tovarăşa prietenului său Arkan şi era sacră. După moartea acestuia, când se prezentase să-i transmită condoleanţele sale, îl primise îmbrăcată cu o rochie neagră, lungă, plină de dantele şi foarte adânc decoltată. El reuşise cu greu să spună câteva cuvinte. După ce schimbaseră o privire lungă, Milorad se apropie de ea şi îi trase de pe umeri bretelele înguste, eliberându-i sânii magnifici. După numai cinci minute, o poseda pe o canapea Romeo.

Mai târziu, ea îi mărturisise că fusese întotdeauna atrasă de el. Era tipul ei de bărbat, viril şi periculos totodată. Din acel moment, cei doi nu s-au mai despărţit. Tania era perechea ideală, perfectă. Ştia să mânuiască o armă, avea sânge rece, o sănătate de fier. Nu punea întrebări şi în pat, era foc mistuitor. O regină şi o adevărată sârboaică.

Cu privirea aţintită în tavan, el se întreba când avea să o întâlnească iar pe femeia vieţii sale.

*

* *

Vladimir Budala trecu de trei ori prin faţa imobilului din strada Knejinje Zorke, examinând locul cu atenţie, înainte de a apăsa pe tasta interfonului în dreptul numelui „Petrovici”. Imediat se auzi vocea Taniei:

— Cine este?

— Sunt eu, Vlad.

— Urcă la etajul trei.

Imobilul era negricios în exterior şi murdar în interior. Un vestigiu

trist din epoca comunistă. Din fericire, ascensorul încă mai funcţiona. Tania Petrovici, în pantalon şi bluză polo, îl aştepta în pragul uşii micului apartament. Înăuntru mirosea a casă închisă. Cele două camere erau prost mobilate. Ea îi deschise o cutie de bere şi se aşeză în faţa lui.

— I-ai dat lucrul acela? întrebă ea imediat.

Se abţinuse să pronunţe cuvântul „slip”. Vladimir dădu afirmativ din cap. Şi el era stânjenit.

— Am fost la Zatko Tarzici. Nu mai sunt probleme din partea lui. În plus, îţi vei primi şi cele cinci milioane de dolari…

— Voi avea nevoie de bani, zise Tania. Când pot să-l văd pe „Legija”?

Vladimir Budala bău puţină bere înainte să-i răspundă:

— Mai înainte, trebuie puse la punct câteva lucruri. Mai întâi, în seara asta va trebui să trec pe la tine acasă să fac curăţenie. Când cei doi vor fi la răcoare în fluviu, vei fi liniştită.

— Îţi mulţumesc.

— Aşteaptă, nu am doar veşti bune. Ţi-am spus deja că trebuia să neutralizez o persoană periculoasă care lucrează pentru americani şi ne tot dă târcoale. Încercarea a dat greş, Bozidar a fost ucis.

— Cine este Bozidar?

— Unul dintre cei ce lucrau pentru mine în Zemun. A fost în grupul care l-a pedepsit pe Momcilo Pantelici.

— Ticălosul! făcu Tania printre dinţi.

— Eu am aflat toate detaliile de la un prieten din BIA, care m-a prevenit. În plus, imbecilul de Bozidar împrumutase o armă de la un agent BIA. Deoarece a încercat să ucidă un agent al americanilor, treaba a făcut ceva vâlvă.

Tania Petrovici îl privi atent:

— Nu crezi că „Legija” ar trebui să părăsească Belgradul?

— Ba da. Americanii exercită o presiune formidabilă asupra guvernului. Îi vor pe Karadzici, Mladici şi Lukovici, şi cum ticălosul de Zivcovici este incapabil să-i predea pe primii doi, face tot posibilul să-l prindă pe „Legija”.

Chipul Taniei era crispat.

— Va trebui să plece, repetă ea.

— Da, dar nu imediat. Mai întâi trebuie să scăpăm de acel faimos ziarist care-şi vâră nasul peste tot. Nu ştiu ce anume a putut afla. Ştiu însă că mă supraveghează.

Nu-i spuse Taniei nimic despre rana lui Milorad. Ca să poată fugi, acesta trebuia să fie în plină putere. Femeia era prea nervoasă ca să poată încasa acest şoc suplimentar.

— Eşti sigur că se află în siguranţă?

Budala dădu din cap

— Nu mai este decât un singur om care îi cunoaşte ascunzătoarea, şi de el răspund cu capul. Este un vechi tovarăş din JSO care a fost rănit într-o misiune. „Legija" i-a dat bani ca să-şi cumpere un magazin. Dacă nu era el, tipul ar fi fost azi un cerşetor cu o pensie de zece mii de dinari pe lună.

— Vreau să mă duc la el.

— Nu înainte de a elimina pe omul americanilor. Faptul că a ajuns până la mine constituie un pericol uriaş. Numai după aceea vei putea să te întâlneşti cu iubitul tău. Vei fi însă obligată să stai cu el. Ar fi prea periculos să te plimbi de colo până colo…

— Nu-i nimic, făcu Tania.

— Încă nu ştii în ce condiţii trăieşte… Mai întâi, trebuie să rezolv cu ziaristul.

— Vrei să te ajut cumva?

El îi povesti totul, apoi zise:

— „Legija" nu se poate lipsi de mine acum. Dacă aş fi arestat sau ucis, ar fi ca într-o capcană.

Pe chipul Taniei apăru o expresie ciudată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Budala.

— Cred că bărbatul la care te referi este cel despre care mi-a vorbit Jadranka.

— Ce?

Ea îi povesti despre ziaristul austriac care dorea să-i ia un interviu.

— El este omul nostru, făcu Budala. El l-a ucis pe Bozidar. Există aşadar o şansă grozavă ca să-l eliminăm.

El începu să-i expună planul de bătaie. Tania îl asculta atentă. În cele din urmă, zise cu un surâs:

— Ai perfectă dreptate. O să-i venim de hac.

*

* *

Terasa restaurantului *Langusta* părea suspendată în gol, deasupra străzii Konsacirev. De acolo se deschidea o minunată privelişte a râului Sava până în depărtare. Din nefericire, calitatea mâncării nu egala frumuseţea peisajului…

Malko atacă cu eroism langusta abia decongelată. Ar fi avut nevoie de un fierăstrău. Aflată încă sub impresia şocului din timpul zilei, Tatiana avea chipul tras. Numai Mark Simpson părea neafectat, mâncând tacticos acel *rock lobster* cu carnea ca din cauciuc.

Din fericire, Malko comandase o sticlă Taittinger Comtes de Champagne care îl ajuta să înghită restul. Atmosfera calmă, muzica clasică şi aerul răcoros al serii reuşeau să alunge un pic amintirile sumbre din ultimele zile. Mark Simpson înghiţi cu greu o bucăţică de cauciuc şi spuse timid:

— După cele întâmplate, nu am avut curajul să vă spun că am primit un mesaj de la Langley. Ne întreabă în ce stadiu se află lucrurile.

Malko fu pe punctul să se înece.

— Am venit aici de patru zile. În mod normal, acum ar fi trebuit să mă aflu la morgă. Într-o ţară unde criminalii îşi bat joc de poliţie timp de opt ani, unde prim-ministrul este asasinat şi unde poliţia şi justiţia sunt corupte până la os. Este un miracol că mai sunt încă în viaţă…

— Păi, chiar asta e problema. S-au obişnuit să faceţi minuni.

— Pentru moment, singurul lucru pe care l-am făcut, a provocat moartea unei femei nevinovate. L-am localizat pe cel care este mâna dreaptă a lui Lukovici şi, curând, poate că mă voi întâlni cu amanta acestuia. Tania Petrovici ştie cu siguranţă unde stă ascuns iubitul ei. După ce a ieşit de după gratii, femeia asta s-a volatilizat. Sper însă că mă va suna. Abia atunci vor începe problemele adevărate.

— De ce? întrebă Mark Simpson, în vreme ce chelnerul îi turna şampanie în pahar.

— Ştiţi prea bine că eu am venit aici cu intenţia de a mă apropia de Milorad Lukovici ca să-l întreb despre târgul confirmat de către Carla Del Ponti. Adică despre aşa-zisa ofertă făcută de el, de a-i preda pe

Karadzici şi pe Mladici în schimbul obţinerii libertăţii proprii. Noi ştim însă că este vorba de o minciună menită să-l rupă pe Lukovici de naţionaliştii sârbi. Când acesta va afla că doresc să-l văd, va înţelege că este vorba de o cursă.

— Chiar aşa, făcu Simpson. S-ar putea să aibă o reacţie periculoasă.

— Ştiu asta. Vreau însă să-i fac o ofertă.

— Despre ce fel de ofertă vorbiţi?

— O voi întâlni pe amanta lui. Nu are rost să mă mai dau drept ziarist. Îi voi spune că vin din partea Tribunalului Penal Internaţional de la Haga şi vreau să-i fac oferta ce i s-a atribuit lui.

Mark Simpson scăpă furculiţa din mână.

— Dar este imposibil! Niciodată Carla Del Ponti nu va accepta o asemenea idee. Nici nu poate intra în discuţie un asemenea schimb.

— Bineînţeles, recunoscu Malko. Însă dacă vreau să mă apropii de „Legija", trebuie să o conving pe Tania că oferta este serioasă.

— Cum reuşiţi să o convingeţi?

— Când am sosit aici, mi l-aţi prezentat pe trimisul special din State Department, Richard Stanton, care se află acum la Belgrad, în încercarea de a-l smulge guvernului sârb pe generalul Ratko Mladici. Dacă el ar confirma oferta faţă de Tania Petrovici sau faţă de un alt ins apropiat de „Legija", voi fi credibil şi voi avea o şansă ca să ajung până la el.

— Dar nu va accepta niciodată aşa ceva! făcu Simpson. Trimisul special nu are autoritatea să o facă. El nu depinde de Langley, ci de State Department.

— Cine ar putea să-i ordone acest lucru?

— Doar Colin Powell, dar este exclus. Va fi nevoie de un *finding* din partea Casei Albe.

Malko îşi înmuie buzele în şampania rece, savurându-i gustul. Dintr-odată, el găsi soluţia. Cel care-l va ajuta era vechiul său prieten Frank Capistrano, Special Advisor pentru securitate.

— Cred că există un mijloc, zise el. Va trebui însă să vorbesc cu cei de la Washington pe o linie protejată.

— Nu-i nicio problemă. Puteţi face asta chiar în astă-seară, zise şeful centralei CIA.

— Nu. Mai întâi trebuie să o contactez pe Tania Petrovici. Nu vreau

să vând pielea ursului din pădure…

Tatiana observă:

— „Legija” va refuza oferta voastră. O fi el un asasin şi un ticălos, dar nu şi-a pierdut onoarea. Se vede că nu-i cunoaşteţi pe sârbi.

Malko zâmbi.

— Sper să mă refuze, căci altfel m-aş simţi de-a dreptul stânjenit. Sper de asemenea să mă pot apropia destul de el ca să-l pot prinde.

Ştia că ar fi putut cădea chiar el în capcană, dar asta era singura sa şansă de reuşită. Sticla de Taittinger se golise. Malko ceru imediat alta ca să sărbătorească simplul fapt că era încă în viaţă. De astă dată sosi o sticlă Comtes de Champagne medaliată din 1996. Malko se gândi la Alexandra. Ar fi dat orice să poată fi cu ea. Viaţa era atât de scurtă…

*

* *

Malko dormise unsprezece ore. Toată noaptea fusese hăituit de chipul palid al bărbatului ucis în ajun. Nu avea nici treizeci de ani. Era un robot cu creierul spălat. Malko mai simţea încă şocul împuşcăturilor şi ştia că fantoma celui ucis îl va urmări mereu.

Experienţa îl învăţase că morţii sunt repede uitaţi, pentru că moartea nu este compatibilă cu viaţa. Brusc, tresări, smuls din noianul de gânduri de sunetul telefonului.

— *Gospodin* Malko?

Era vocea unei necunoscute.

— La telefon, răspunse Malko în ruseşte.

— Sunt Tania Petrovici, continuă femeia în engleză. Prietena mea, Jadranka, mi-a spus că doriţi să mă vedeţi.

Capitolul XII

Malko simţi cum îi creşte pulsul. Complet trezit, el se grăbi să confirme:

— Desigur. Sunt un ziarist austriac şi fac o anchetă asupra asasinării lui Zoran Djinjici. Autorităţile din Belgrad îl acuză pe cineva din cercul lui Milorad Lukovici că ar fi fost instigatorul acestei crime.

V-am aşteptat la ieşirea din închisoare, dar aţi plecat cu prietenii dumneavoastră. Aş putea să vă văd imediat?

— Prietenul meu, Milorad nu are niciun amestec în acea crimă, răspunse Tania cu o indignare greu stăpânită. Iar eu am fost arestată pe nedrept.

— Presupun că nu cunoaşteţi locul unde se ascunde Lukovici.

— Nu, dar ştiu că a părăsit ţara.

— Aş dori să vorbim despre el. Unde ne-am putea întâlni?

— Dar nu am nimic de spus…

— Vă rog, insistă Malko. Sunt sigur că-mi puteţi furniza câteva explicaţii în favoarea nevinovăţiei lui. Doar eraţi împreună înainte de a se întâmpla tragedia.

— Bineînţeles că eram împreună, făcu femeia enervată, doar urma să ne căsătorim. Dacă insistaţi atât, veniţi în seara asta la ora şase. Locuiesc pe Bogdana Uliţa, chiar vizavi de Cervena Svezda Stadion.

Cum termină convorbirea, Malko se grăbi să intre sub duş. Fără să mai sune înainte, el debarcă la Ambasada Americană după numai o jumătate de oră. Americanul tocmai ieşise dintr-o şedinţă.

— Am petrecut o oră întreagă cu Goran Bacovici, făcu acesta. Oamenii aceştia sunt nişte nulităţi! Nu i-au făcut nimic poliţistului cu al cărui revolver era să fiţi ucis… Numai aici, în Serbia, se poate întâmpla aşa ceva! Cât despre complicii lui, aceştia zburdă încă în libertate. Ce s-a întâmplat?

— Diseară, la ora şase, mă întâlnesc cu Tania Petrovici.

Simpson se aşeză în fotoliu şi îşi turnă cafea în ceaşcă.

— Iată prima veste bună din ziua asta! făcu el.

— Asta rămâne de văzut, zise Malko. Trebuie să decidem dacă rămân sub acoperirea de ziarist sau îi dezvălui adevărata mea identitate pentru a-i face oferta. Acest lucru implică însă punerea la punct a dispozitivului de care am vorbit.

— Cred că acoperirea de ziarist nu mai are şanse de reuşită. Atentatul de ieri dovedeşte acest lucru. Vladimir Budala şi amicii lui ştiu cine sunteţi.

— Problema este dacă şi Tania Petrovici ştie acest lucru. Nu ştim încă dacă a rămas în contact cu ei.

— Eu cred că da, făcu Simpson.

— În cazul acesta, faptul că m-a invitat la ea este o capcană, conchise Malko. Sper însă că nu va atenta la viaţa mea în propria ei casă. Probabil că a pus la cale o manipulare. Propunerea mea s-ar putea să o facă să se răzgândească. Va fi obligată să îi dea explicaţii amantului ei într-un mod sau altul.

— Richard Stanton se află în ambasadă. Îl chem aici imediat.

*

* *

Richard Stanton, cu scăfârlia rasă, statura impozantă şi pielea măslinie, semăna mai degrabă cu un cântăreţ de rap decât cu un trimis special al State Department. Îmbrăcat la patru ace, cu cămaşă şi cravată roz la costumul negru, el părea deosebit de binevoitor.

— Vă prezint pe Malko Linge, pe care l-aţi întâlnit de curând, îi explică şeful centralei CIA. A venit la Belgrad ca să-l localizeze şi să-l prindă pe asasinul lui Zoran Djinjici. Acum are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cu plăcere, acceptă imediat Richard Stanton. *I am pissed off. [Sunt scârbit!]* Sârbii ăştia îşi bat joc de noi. Declară că habar nu au de locul unde se ascunde Mladici, deşi noi ştim că acesta se află încă în Belgrad. În realitate, guvernul nu are niciun fel de putere, mai ales, armata.

— Nu sunteţi singurul dezgustat, făcu Malko. De când am sosit aici, au fost asasinate cel puţin două persoane din cauză că au încercat să ne ajute. Aşa că nu putem conta decât pe noi înşine.

— Ce plan aveţi? Nu cunosc prea multe în legătură cu afacerea asta.

Malko îi explică totul. În timp ce-l asculta, Stanton răsucea între degete o brichetă Zippo la fel de neagră ca el, ce avea încrustat portretul lui Martin Luther King.

— Aşadar, va trebui să primesc pe acea persoană şi să-i confirm că suntem dispuşi să fim indulgenţi cu Milorad Lukovici dacă se decide să ne dezvăluie unde se ascund cei doi.

— Cam aşa ceva, zise Malko. Numai că în loc de indulgenţă, va trebui să-i promiteţi încetarea oricărei urmăriri şi acordarea unei noi identităţi. Asta pentru că persoana care îi va trimite pe cei doi

criminali la Haga va trebui să se salveze şi să fugă departe de ţara asta.

— O, dar îmi este imposibil, oftă diplomatul. Dacă află Carla Del Ponti, mă face cu ou şi cu oţet. Îmi trebuie un ordin scris din partea generalului Colin Powell.

Malko se grăbi să precizeze:

— Dar eu sunt convins că Lukovici va respinge această ofertă. Este însă singura posibilitate ca să-l facem să iasă din ascunzătoare. Dacă, prin absurd, va fi de acord să vi-i predea pe Karadzici şi pe Mladici, cred că Del Ponti vă va săruta de bucurie…

Această perspectivă nu părea să-l entuziasmeze pe Richard Stanton. El clătină din cap şi spuse:

— Aş dori mult să vă ajut, dar îmi cereţi ceva imposibil.

— O.K., făcu Malko. Să presupunem că obţineţi un ordin *scris*. Aţi fi dispus să intraţi în joc?

Chipul negrului se lumină.

— *Of course! [Bineînţeles!]*

— Perfect, făcu Malko. Voi încerca să obţin undă verde. *Stay around. [Staţi prin preajmă!]*

Imediat ce Stanton ieşi din birou, Malko se uită la ceas.

— Este zece şi jumătate. La Washington, este patru şi jumătate dimineaţa. Frank Capistrano se scoală devreme, dar nu-l poate vedea pe Preşedinte înainte de ora nouă sau zece. Asta ar fi aici pe la patru şi jumătate. Ar merge. Mă întorc la prânz.

— Camera cifrului vă stă la dispoziţie, îi spuse Mark Simpson, vizibil impresionat de relaţiile lui Malko la Casa Albă.

*

* *

Vladimir Budala efectuase mai multe manevre ca să scape de eventualii urmăritori, înainte să pătrundă pe şoseaua de Novi Sad. El îşi lăsă înadins maşina în faţa hotelului *Iugoslavia* şi luă o Lada roşie, cu mult mai discretă. Parcurse vreo douăzeci de kilometri înainte de a intra pe o potecă plină de hârtoape, ce şerpuia pe lângă o pădure. Când ajunse la o barieră cu vopseaua descojită, el opri şi se îndreptă pe jos spre o casă ce părea abandonată.

Când fu la câţiva metri distantă de casă, uşa se deschise şi în prag apăru un tânăr gol până la brâu, tras la faţă. Era Luka Simici. Budala intră în casă.

— Au venit şi ceilalţi? întrebă el.

— Da.

Iovan Peraj şi Uros Buma se aflau în faţa unui ecran şi urmăreau un film X. Vladimir Budala întrerupse sonorul şi le spuse pe un ton dispreţuitor:

— Dobitoci nenorociţi! Aţi făcut-o de oaie. Nu sunteţi buni de nimic!

Luka Simici interveni:

— *Jebiga!* Bozidar e mort. El a dat greş. Ăştia nu erau de faţă.

Budala îl privi cu răceală.

— Şeful eşti tu, aşa că răspunzi pentru toţi.

Simici lăsă capul în jos. Ceilalţi doi se făcuseră mici de frică. Cu un glas şovăitor, Iovan întrebă:

— De ce ai venit până aici?

— Am vrut să vă dau o ultimă şansă. Dacă şi de data asta o daţi în bară, s-a zis cu voi. Aveţi chef să încercaţi?

— Păi, sigur că da, se grăbi să spună Luka Simici.

Budala îşi desfăcu haina lăsând să se vadă paturile revolverelor ascunse sub ea. Erau impresionante. Tinerii păreau copleşiţi. Erau prea tineri ca să fi cunoscut un adevărat război, pe vremea masacrelor din Bosnia şi Croaţia.

— Mai întâi, va trebui să furaţi două maşini şi apoi să vă antrenaţi. Aici, în pădure, este uşor.

— Când vom da lovitura?

— Nu se ştie încă. Să fiţi pregătiţi cât mai repede.

El le explică detaliile operaţiunii. Era altceva decât doborârea unui ins aflat în mijlocul mulţimii. Ca un examen de bacalaureat de la şcoala crimei.

Când urcă iar în maşină, Budala era liniştit. Îşi îndeplinise partea lui de misiune. De acum, era rândul Taniei Petrovici.

*

* *

Căldura devenise aproape sufocantă. Aflat pe terasa restaurantului *Vuk*, Malko nu simţea însă canicula. Machiată strident, Jadranka Rackov îl mânca din priviri. Îl sunase în clipa când ieşea de la Ambasadă şi îl invitase la masă. Urma să plece din oraş chiar în acea seară. Malko acceptase invitaţia pentru că nu avea nimic de făcut până la ora patru. Spera să mai afle ceva despre Tania Petrovici. El comandă o sticlă Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs. Jadranka o bea ca şi cum ar fi fost apă.

— Ai să poţi să te culci şi cu Tania acum, spuse ea. Te-a sunat, nu-i aşa?

— Da. Ne întâlnim diseară la ora şase. La ea acasă.

Jadranka zâmbi cu subînţeles.

— O, văd că nu pierde timpul de pomană. Ai grijă să nu-ţi scurteze boaşele.

Malko simţi brusc că o doreşte.

— Vino, spuse el. Vreau să-mi iau rămas bun de la tine.

Ca prin minune, ea găsise un loc de parcare mai ferit pentru Lancia ei. Când urcară în maşină, Malko se grăbi să-i ridice rochia de muselină şi să-i scoată slipul din material elastic.

— Ce te-a apucat? îl întrebă femeia mirată de atâta grabă.

Malko nu putea să-i spună că ar fi putut fi ucis cu o zi mai devreme şi că el însuşi omorâse un om.

— Te doresc, spuse el cu simplitate.

Nici nu ajunseră bine în camera lui de hotel, că o împinse în sala de baie şi o lipi de marmura lavaboului. Jadranka începu să se frece de el ca o nebună. El se eliberă cât putu de repede, iar femeia şopti:

— Vreau să-ţi văd scula. Este formidabilă.

Ea începu să-l mângâie. El o săltă sus pe marginea lavaboului şi o penetră dintr-un singur elan şi cu o forţă ce-i smulse un ţipăt sugrumat. Jadranka părea că apreciază mult acest asalt primitiv. Malko se servea de ea cum dorea. El se dezlănţui după pofta inimii fără să-i pese că o strivea cu spatele de robinete. În acest timp, femeia scotea ţipete în ritmul sacadat al manejului.

— O, ce bine! Aşa! Oh!

Recreaţia sexuală ar fi putut dura timp îndelungat. Din nefericire însă, trebuia să treacă la treburi mai serioase.

*

* *

Richard Stanton intră în biroul lui Mark Simpson unde se afla şi Malko.

— Am primit un mesaj de la administraţia mea, anunţă el vădit impresionat. Am fost autorizat să fac ce mi-aţi cerut ieri. Cu condiţia păstrării celui mai deplin secret. Cum de aţi reuşit această performanţă?

Malko nu putu să-şi reprime un zâmbet. Încă o dată, Frank Capistrano se dovedise a fi un ajutor preţios. Exact la patruzeci şi cinci de minute după ce-l convinsese, îi trimisese acest mesaj:

„Totul este O.K., am vorbit cu Colin Powell. Ai şi aprobarea Preşedintelui. Good luck.”.

— Nu are importanţă, spuse Malko. Trebuie să vă dau instrucţiunile. Veţi fi contactat de o anume Tania Petrovici, care este amanta lui Milorad Lukovici. Va trebui să-i confirmaţi că, în cazul în care Lukovici ne va permite să-i capturăm pe Karadzici şi pe Mladici, va înceta orice urmărire penală împotriva lui şi că va primi o identitate nouă. În plus, va mai primi şi suma de cinci milioane de dolari din partea guvernului american.

— Am înţeles, spuse diplomatul.

— Este absolut necesar să vă arătaţi convins de ceea ce spuneţi, insistă Malko. Nu avem de-a face cu nişte copii. Iar eu îmi risc viaţa în această operaţiune.

*

* *

Uşa imobilului se întredeschise. Malko nu reuşi să distingă la început silueta ce se afla în penumbră, însă îi simţi parfumul.

— *Gospodin* Malko? făcu o voce muzicală.

— Da.

Intrarea fu scăldată în lumină, iar Malko văzu pereţii acoperiţi cu tapet auriu şi femeia pe care o mai zărise cândva părăsind închisoarea

centrală. De data aceasta, ea purta o rochie neagră cu bretele subţiri, ce-i ajungea până la gleznă. Era mulată perfect pe un trup ca de zeiţă.

Malko îi sărută mâna, fapt ce o surprinse pe Tania.

— Intraţi, vă rog, îi spuse ea.

Ea îl conduse într-un salon mobilat fără gust, cu o canapea din piele roşie în formă de gură, cu un bar cu oglindă. În mijloc, era o masă joasă formată dintr-o bucată de cristal aşezată peste statueta în mărime naturală a unei femei în patru labe, cambrată ca o felină, gata să se lase posedată.

Tania Petrovici se aşeză în faţa lui, picior peste picior. Casa era perfect izolată de zgomotele străzii.

Era pentru prima oară când Malko putea să o vadă de aproape pe amanta lui Milorad Lukovici.

Era frumoasă, într-adevăr. Avea o gură cărnoasă şi roşie, un păr blond ce cădea în cascade pe umerii minunaţi şi nişte ochii pătrunzători.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, spuse Malko.

Tania Petrovici aruncă o privire către ceasul brăţară pe care erau încrustate smaralde şi spuse cu un glas rece:

— Mă tem că nu dispun de mult timp. Nu vorbesc niciodată cu ziariştii! Dacă nu m-ar fi rugat prietena mea Jadranka…

— Adevărul e că nu sunt ziarist, o corectă el. Dar am vrut să vă întâlnesc.

Chipul Taniei se crispă, ochii i se întunecară şi trupul i se încordă, de parcă ar fi fost pregătită să sară la el.

— Ce vreţi să spuneţi? Atunci, cine sunteţi?

— Lucrez pentru guvernul american şi am venit în Belgrad ca să-i fac o propunere prietenului dumneavoastră, Milorad Lukovici.

— Ce fel de propunere?

Tăcerea ce domnea în acea casă sumbră făcea ca atmosfera să fie şi mai tensionată. Tania nu-i oferise nimic de băut.

— Se pare că prietenul dumneavoastră a făcut o propunere celor de la Tribunalul din Haga, cerând impunitate în schimbul a două persoane deosebit de mult căutate. Această ofertă ne interesează foarte mult şi eu am fost trimis ca să discut cu dumneavoastră.

Privirea Taniei avea intensitatea unui laser.

— Aşadar, lucraţi pentru americani! făcu ea plină de dispreţ. Noi, sârbii, nu recunoaştem legitimitatea acelui tribunal. Criminalii sunt cei de acolo. Iar „Legija” nu a făcut niciodată o asemenea ofertă. Este o capcană mârşavă întinsă de căţeaua aia de Carla Del Ponti ca să-i distrugă onoarea.

Trăsăturile femeii erau schimonosite de furie.

Malko îi susţinu privirea fără să clipească măcar.

— Eu vă cred, spuse el. Iată aşadar un punct lămurit.

— În cazul acesta, nu mai avem nimic de discutat! strigă Tania. Oamenii de teapa dumneavoastră mă dezgustă.

Ea se ridică în picioare, iar Malko făcu la fel.

— Eu am venit ca să vă spun că de data asta, noi suntem cei care fac o propunere interesantă lui Lukovici. Cei de la Haga au un dosar gros împotriva lui. Ar trebui să judece lucid situaţia. În restul lumii, este privit ca un criminal.

— Nu mai mult ca dumneavoastră! strigă Tania.

Parcă îşi pierduse controlul. Mâna ei se strecură între perne şi apucă un revolver negru automat pe care îl îndreptă către Malko. După felul în care îl ţinea, se vedea că are antrenament.

— O să vă spulber creierii! zise ea. În numele tuturor sârbilor.

Se auzi un clic metalic. Tania trăsese piedica. Malko încremeni. În privirea femeii era o scânteie de nebunie. El simţi că este capabilă de orice.

Capitolul XIII

Malko nu-şi lăsă privirea în jos. Simţea că Tania moare de dorinţă să-l ucidă. Tensiunea continuă timp de câteva secunde interminabile, apoi femeia lăsă arma în jos.

— Plecaţi imediat, spuse ea cu glasul încărcat de ură. Şi nu vă mai întoarceţi niciodată.

Malko se înclină uşor şi preciză:

— Un reprezentant al Tribunalului de la Haga se află la Ambasada Americană pentru încă patruzeci şi opt de ore. Se numeşte Richard Stanton. Vă sfătuiesc să-i transmiteţi propunerea mea lui Milorad

Lukovici, dacă vă este posibil. În cazul în care va fi de acord, domnul Stanton vă va primi la ambasadă şi vă va confirma cele spuse de mine.

Fără să-i răspundă, Tania îl conduse până la uşă, care se trânti în urma lui.

Tatiana îl aştepta pe strada Sokoblanjka, la volanul Mercedesului SLK.

— Cum a fost? îl întrebă ea.

— Vom afla mai târziu. Sunt convins că-i va transmite oferta mea lui Lukovici. Dacă în patruzeci şi opt de ore nu se întâmplă nimic, va trebui să mă gândesc la altceva. Tu ai ceva noutăţi?

— I-am spus lui Farid să nu mai supravegheze garajul şi să se concentreze asupra lui Vladimir Budala. Luka Simici şi tovarăşii lui s-au făcut nevăzuţi.

Nu le mai rămânea decât să aştepte şi să se roage.

*

* *

Vladimir Budala venea pe jos pe strada Vetog-Save, cu sens unic, după ce îşi gară maşina între tramvaiele din piaţa Slavija. Din când în când, se oprea şi se uita în câte o vitrină pentru a vedea dacă nu cumva este urmărit. La un moment dat, se opri lângă nişte pubele aşezate la rând. Nimeni nu se vedea în urmă. Asigurat, el traversă strada şi pătrunse în imobilul în care se afla apartamentul secret al Taniei Petrovici, folosind cheia pe care i-o dăduse ea. Din momentul în care lansase contraofensiva, totul se desfăşurase după ceas. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. În casa Taniei nu mai era nicio urmă a dublului asasinat. Budala ştia că are mulţi duşmani, cărora li se alăturase acum şi Zatko Tarzici, dar cei mai redutabili erau americanii cu mijloacele lor ultrasofisticate de ascultare.

Dacă Milorad Lukovici era încă în libertate de mai bine de două luni după moartea lui Zoran Djinjici, era datorită lui.

Când ajunse în apartament, Budala se servi cu o bere, îşi puse revolverul alături şi aşteptă. Tania trebuia să vină ca să-i dea raportul în legătură cu întâlnirea cu falsul ziarist. După jumătate de oră, uşa se deschise şi femeia apăru în ţinuta obişnuită: eşarfă, ochelari de soare şi pantalon.

— Ei, ce s-a întâmplat? o întrebă sârbul.

— *Dobro!* făcu ea. Cred că i-am spus ce trebuia. Era cât pe-aci să-i trag un glonţ în cap acelui nemernic. A avut un tupeu…

Ea îi relată pe scurt propunerea trimisului americanilor.

— Eu cred că este o cacialma, făcu Budala. Avem de-a face cu nişte ticăloşi capabili de orice. Oricum, mâine să suni la Ambasada Americană

— Când îl voi vedea pe „Legija”?

— Mai aşteaptă. Eu îl ţin la curent cu tot, dar nu vreau să riscăm nimic. Ştii doar că în clipa în care vor afla unde se ascunde, va fi mort.

Ea nu mai insistă. Ştia că are dreptate. Ca să-i mai ridice moralul, Budala adăugă:

— Peste trei zile, Zatko îmi va da cele cinci milioane de dolari. Veţi putea pleca atunci. Eu mă ocup de documentele necesare pentru „Legija”. În două zile, sunt gata.

Operaţiunea pusă la punct de el era extrem de complexă.

— Acum trebuie să plec, am încă multe de tăcut.

Cei doi se îmbrăţişară şi el plecă. Tania se hotărî să doarmă acolo. Detesta casa ei pustie. Gândul că iubitul ei se afla poate la numai câţiva kilometri depărtare şi că nu-i putea vorbi o înnebunea. Îşi turnă în pahar două degete de Defender Very Classic Pale. Adăugă câteva cuburi de gheaţă şi începu să repete în gând viitoarea sa întrevedere cu americanii. Aceştia trebuiau să înghită momeala cu undiţă cu tot.

*

* *

Vladimir Budala era la a patra cafea. De fiecare dată, se aşeza la o masă, comanda, citea un ziar şi pleca fără să vorbească cu cineva. În acest mod încerca să-şi deruteze eventualii urmăritori. Era convins că BIA îl urmărea de la distanţă, ştiind că astfel ar putea să-i conducă până la Milorad Lukovici. El urcă fără grabă pe Kneza Mijaila, apoi coborî colina bătrânului Belgrad pe una din străzile în pantă ce duceau către ţărmul Savei. Strada era umbroasă, iar trotuarele, pline cu autoturisme parcate. În cele din urmă, intră într-o cafenea fără terasă, *„Stek”*. Erau ocupate doar două mese. Se instală la o masă şi

comandă chelneriţei o apă minerala. După un sfert de oră, patronul, un tânăr cu ochi pătrunzători, se apropie de el.

— Există o problemă, spuse el foarte încet. Ne trebuie un medic.

Bărbatul vorbea aproape fără să-şi mişte buzele, cu ochii aţintiţi către uşa de la intrare. Vladimir simţi că i se strânge stomacul.

— Este grav?

— Nu mai mănâncă şi are peste patruzeci de grade febră. Se teme că are tetanos.

Tetanosul era mortal. Budala ştia acest lucru.

— Mă voi ocupa, spuse el cu glasul calm.

Părăsi localul cu inima sfâşiată de teamă. Trebuia cu orice preţ să evite ca Tania să afle acest lucru. Se ivise primul grăunte de nisip în angrenajul de ceasornic… El se mai opri la o cafenea, aflată în spatele parchingului în care-şi lăsase Audi. Acolo se întâlni cu un văr îndepărtat care-i oferi o cafea. Absent, el nu se gândea decât la un singur lucru: unde să poată găsi un doctor *sigur*. Cu toate precauţiile luate, puteau fi riscuri. Singurul om care îl putea ajuta era Zatko Tarzici. Cumnatul generalului Mladici cunoştea un medic sigur care îi îngrijea şi pe Mladici şi pe Karadzici de ani de zile.

El îşi bău cafeaua şi se îndreptă spre maşina cu care plecă spre Zvosdara. Nu era timp de pierdut. Mercedesul 600 se afla în faţa vilei. Tarzici era acasă. Budala sună la uşă. Când dădu cu ochii de el, Tarzici se făcu livid.

— Ai spus că vii la sfârşitul săptămânii! Încă nu am banii!

— Nu am venit după bani, făcu Budala. Vreau să-ţi cer un serviciu.

Ei intrară în salon. Zatko dădu televizorul mai tare ca să poată vorbi. Budala îl întrebă:

— Spune, eşti un bun sârb?

În faţa acestei întrebări, Zatko rămase încremenit.

— Ce vrei să spui? făcu el indignat.

— Am nevoie de un medic. De unul sigur.

— Pentru el?

— Da.

— Când?

— Cât mai repede cu putinţă. Astă-seară.

Tarzici se gândi câteva secunde.

— Mă duc chiar eu să-l caut. Unde te poate contacta?

— În parchingul din Obilicev Venac. Mă cunoaşte?

— Nu ştiu.

— Îi spui tu cum arăt. Îl voi aştepta la etajul trei al parchingului. El trebuie să mă întrebe dacă fiica mea s-a însănătoşit.

*

* *

Malko plecă la hotel să se mai odihnească. În mod normal, trebuia să se întâlnească cu Tatiana abia la zece seara ca să cineze împreună la *Writers' Club*, aşa că, în clipa când recepţionera îi spuse că îl aşteaptă, se întrebă ce se întâmplase.

— Avem o problemă, îi spuse interpreta.

— Cu cine?

— Cu Iovanovici, unchiul lui Farid. Nu mai vrea ca familia lui să lucreze pentru noi.

— De ce?

— Pentru că Vladimir Budala este prea periculos.

— Unde este el?

— Mă aşteaptă în bulevardul Teste.

— O.K., hai să-l vedem.

Se lăsase deja întunericul. Tatiana se îndreptă către Zemun. În afară de câţiva joggers, nu se vedea nici ţipenie. Tatiana opri Mercedesul în spatele unui camion. Imediat îşi făcu apariţia şi bătrânul Iovanovici cu pălăria lui ponosită. Pe un ton plângăreţ, el îi repetă lui Malko cele spuse mai devreme. Era extrem de periculos să-l urmărească pe Budala „Nebunul". În timp ce vorbea, ochii lui mici străluceau de lăcomie. Malko îi spuse Tatianei.

— Spune-i că-i voi da două sute de euro pe zi, plus benzina. Vrea sau nu în aceste condiţii?

Bătrânul începu să se tocmească.

— Vrea banii pe trei zile în avans, traduse Tatiana.

— Îi dau doar pe două zile, spuse Malko cu glas tăios numărând bancnotele. Vreau să înceapă chiar din seara asta.

Iovanovici se jură că-şi va pune toţi puradeii la lucru şi se întoarse la camioneta lui. Încă o problemă era acum rezolvată.

— Suntem aproape de *Cafe Monza*, spuse Tatiana. Ce-ar fi dacă am merge să bem ceva?

— Cu plăcere, făcu Malko.

Localul era ticsit, dar găsiră o măsuţă liberă lângă ţărmul Dunării, într-un colţ mai întunecat.

Tatiana comandă un Defender cu gheaţă, iar Malko, o votcă. Brusc, Tatiana tresări la vederea unei perechi ce tocmai îşi făcea apariţia.

— O vezi pe tipa aceea? îi şopti ea la urechea lui Malko. Am văzut-o de mai multe ori împreună cu Bozidar Danilovici, bărbatul care a vrut să te ucidă. Cred că era prietena lui.

— Face şi ea parte din bandă?

— Nu chiar, dar se învârteşte printre derbedeii din Zemun pentru că au bani şi motociclete grozave.

— Poate ştie ea unde s-au dus ceilalţi, zise Malko. Dar cum ar putea fi abordată? După cele întâmplate cu Natalia este destul de imprudent să o facem, nu?

— Mă duc eu la ea, zise Tatiana. Găsesc eu momentul potrivit. Mi se pare că o cheamă Gordana. Dacă se duce la toaletă mă duc şi eu acolo.

În aşteptare, cei doi încercară să se relaxeze. Aerul era destul de plăcut, iar Dunărea curgea lângă ei sumbră şi majestuoasă. Malko se întrebă dacă Tania avea să cadă în cursa întinsă de el.

*

* *

Vladimir Budala parcurgea pentru a nu ştiu câta oară etajul al treilea al parchingului. Doctorul trimis de Zatko Tarzici întârzia să sosească. Budala îşi aminti că la acea oră traficul era extrem de aglomerat. Cum nu îl cunoştea pe medic, era obligat să-l aştepte. Era însă din ce în ce mai nervos.

Mai trecură douăzeci de minute până îşi făcu apariţia un bărbat în cămaşă şi cu o geantă în mână. Avea în jur de cincizeci de ani, barbă şi ochelari. Acesta se opri, privi de jur-împrejur, apoi se apropie de el. Cei doi bărbaţi schimbară cuvintele de recunoaştere, apoi Budala întrebă:

— Aveţi cele necesare?

— Am tot ce mi-a cerut Zatko. Dar nu am văzut încă pacientul. Ştiţi cumva ce are?

— Nu. Veniţi cu mine.

El îl conduse până la maşina sa, o Lada anonimă, pe care o folosea uneori, iar medicul urcă lângă el.

— Aţi fost cumva urmărit?

— Nu, cred că nu, făcu medicul.

— Dumneavoastră îl îngrijiţi pe cumnatul lui Zatko?

— Da, de foarte multă vreme.

— Ştiţi la cine vom merge?

— Nu.

— La „Legija”.

Doctorul nu reacţionă deloc. Budala era însă cu sufletul la gură. Era pentru prima dată când îşi asuma un risc, de la intrarea lui Lukovici în ilegalitate.

Nu-i era frică de doctor, ci de situaţie în sine. După ce se gândise la diverse soluţii, a optat pentru cea mai simplă şi mai directă, dar şi cea mai riscantă.

Maşina ajunse la râul Sava. Budala conducea cu viteză redusă, privind atent prin oglinda retrovizoare la maşinile care veneau în urmă. Traficul era destul de aglomerat şi aerul, îmbâcsit de gaze de eşapament, făcea şi mai greu drumul. Belgradul putea fi comparat cu o cameră de gazare… Budala încerca să înregistreze în memorie maşinile din spatele său. Ar fi fost o catastrofă existenţa unei maşini a Miliţiei. Din fericire, avea noroc.

— Sfântul Vasilie este cu noi, îi spuse el medicului. Cum te numeşti?

— Zarko Grab.

Vladimir Budala îi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc că ne ajuţi, Zarko. „Legija” este un bărbat de onoare. Nu te vom uita niciodată.

Înainte să ajungă la pod, el vră la dreapta, apoi trecu prin faţa unei foarte frumoase biserici ortodoxe. Înainte de a ajunge la Ambasada Franţei, făcu un viraj în ac de păr în faţa Ambasadei Austriei şi făcu cale-ntoarsă pe o străduţă prost pavată de unde se zărea râul Sava. Casele erau vechi, multe, ruinate. Maşina se hurduca şi gemea din

toate încheieturile. În cele din urmă, opri în faţa restaurantului *Langusta*, pe un teren viran. Strada era pustie. Budala îşi desfăcu haina. Momentul era periculos. Întorcându-se către doctor, spuse:

— Zatko, poţi încă să spui „nu”.

— *Davai*, făcu medicul cu simplitate.

Ei coborâră în acelaşi timp din bătrâna Lada şi traversară strada, ajungând la o clădire înaltă de trei etaje, aparent abandonată. Toate ferestrele aveau obloanele trase.

Doar o singură uşă, din lemn, nou-nouţă contrasta izbitor cu restul clădirii. Budala o descuie cu o cheie. În interior era întuneric.

— Casa asta este a unei prietene care trăieşte în străinătate şi mi-a lăsat mie cheia. Aici se află „Legija” de mai bine de două luni. Nu are nici electricitate, nici telefon, nici mobilă. Nimic. Doar cimentul gol. Am tras doar apă ca să se poată spăla. Însă nimeni nu vine aici.

El aprinse o lanternă electrică. Urcară o scară interioară căreia îi lipsea balustrada şi ajunseră într-un şir de camere goale. Vladimir chemă cu glasul blând:

— „Legija”! Sunt eu!

Brusc se aprinse o lanternă. Milorad Lukovici îi aştepta la etajul superior, lungit pe o saltea, sprijinit într-un cot. În jurul saltelei se înşirau diverse ustensile: un reşou cu gaz, conserve, un radio. La căpătâiul său, se afla o puşcă Kalaşnikov şi o puşcă-mitralieră, precum şi cutiile cu muniţii şi încărcătoare. Gol până la brâu, Lukovici purta un şort kaki. Barba îi năpădise faţa, iar ochii îi erau adânciţi în orbite. Un tatuaj ce reprezenta un dragon ajungea până la gât. Zarko Grab îi văzuse fotografia în ziare, dar acum i se părea cu mult mai slab.

— *Dobro vece*, spuse politicos „Legija”. Vă mulţumesc că aţi venit să mă vedeţi.

Doctorul palpă piciorul inflamat, care avea o culoare violacee. Pe tibie se afla o rană urâtă. Milorad Lukovici îşi înăbuşi un ţipăt de durere. Doctorul deschise trusa ca să scoată vată şi dezinfectant. Îl pansă şi apoi îi luă pulsul.

— Aveţi febră mare, spuse el. O infecţie de toată frumuseţea. Ar trebui să faceţi perfuzie cu antibiotice într-un spital, dar cred că este imposibil…

— Este chiar aşa de grav? întrebă Vladimir Budala.

— Ar putea să devină în curând, făcu doctorul. O să vă fac o injecţie antitetanos. Am adus şi antibiotice. Trebuie să luaţi câte trei grame pe zi. Să sperăm că nu este prea târziu să stopăm infecţia. Pansamentul trebuie schimbat de două ori pe zi. Vă voi lăsa tot ce vă trebuie. Mai ales, va trebui să staţi culcat cel puţin o săptămână. Întoarceţi-vă.

Milorad se întoarse, iar medicul îi făcu injecţia.

Deşi era aproape noapte, în încăpere era o căldură sufocantă. Doctorul coborî primul, lăsându-l pe Budala să mai schimbe câteva cuvinte cu bolnavul.

Înainte de a ieşi din clădire, Budala observă strada prin deschizătura uşii. Nu se vedea niciun trecător. Ei se întoarseră la maşină.

— Spune-mi adevărul. Este grav, doctore?

— Nu, dar ar putea deveni. Dacă se agravează, va pierde piciorul.

— Dar crezi că se poate deplasa?

— În niciun caz, în situaţia actuală.

— Tu eşti singura persoană care mai ştie unde se ascunde, în afară de mine, spuse Budala.

— Dumnezeu să-l aibă în paza lui, făcu Zarko Grab, înainte să părăsească maşina.

*

* *

Fosta prietenă a lui Bozidar se ridică de la masă şi se îndreptă către toaletă. Tatiana se grăbi să o ajungă din urmă. Când ajunseră înăuntru, ea îi spuse zâmbind tinerei fete:

— Te cheamă Gordana, nu-i aşa?

— Da. Ne cunoaştem de undeva?

— O, te-am văzut de mai multe ori cu Bozidar. Nu mai eşti cu el?

— Cum? N-ai aflat? Bozidar este mort.

— *Jebiga!* Ce a păţit?

— A fost împuşcat, făcu Gordana cu tristeţe. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Poate o să aflu de la tovarăşii lui. Dar acum nu sunt de găsit pe nicăieri. Nu au fost nici la înmormântare.

— Nu mai spune, dragă! Ce nenorocire! Pe mine mă cheamă Jil.

Dă-mi numărul tău de celular. Poate mergem să bem împreună o cafea.

— *Dobro*, făcu Gordana. (06) 36 54 38 76.

Când se întoarseră în restaurant, Gordana şi prietenul ei plecară.

— Am numărul ei de telefon. O voi suna cât de curând, poate mai aflăm ceva.

Celularul Tatianei sună. Ea discută puţin, apoi se întoarse către Malko.

— Era Iovanovici. Vrea să ne vadă. Ne aşteaptă în parchingul de la Sava Center. Nu este departe de aici.

Sava Center era unicul „mall" din Belgrad. În cinci minute erau acolo. Bătrânul ţigan îi aştepta în parcare, lângă camioneta lui. Tatiana ascultă o relatare destul de lungă.

— Spune că Budala a ieşit în seara asta, traduse ea. Nu a plecat cu Audi, ci cu Lada căreia i-a scos numărul. Era împreună cu un alt bărbat pe care l-a întâlnit în parchingul din Obilicev Venac. L-a urmărit, dar la un moment dat, maşina a făcut brusc cale-ntoarsă şi atunci i-a pierdut urma.

Malko îşi ascunse satisfacţia. Dacă Vladimir procedase astfel, însemna că a avut un motiv serios. Poate că se ducea chiar la ascunzătoarea lui Lukovici. Cine era însă necunoscutul care îl însoţea? Lucrurile păreau că se mişcă…

— Spune-i să-şi continue urmărirea. Şi să aibă grijă să nu-l mai piardă. Nu poate folosi o motocicletă?

— Ţiganii nu au motociclete…

Cei doi se despărţită. Malko îşi spuse că avea acum două piste ce păreau promiţătoare. Mişcarea lui Budala putea să fie un semn că Milorad Lukovici se afla încă în Belgrad…

Capitolul XIV

Glasul lui Mark Simpson, şeful staţiei CIA din Belgrad, vibra de emoţie:

— A telefonat Tania Petrovici! Are întâlnire azi la ora patru cu Richard Stanton! A picat în cursă! Sper că experimentul nu va da greş.

Tipa asta trebuie să fie foarte bănuitoare.

— Tipa pare să fie foarte dispusă să ne ajute, spuse Malko. Acest răspuns rapid semnifică faptul că iubitul ei nu e departe, pentru că a putut fi contactat cu uşurinţă. Ştim că nu folosesc telefoanele, ci doar mesageri.

— BIA a scotocit tot Belgradul, casă cu casă, făcu americanul. Au căutat până şi prin toate *safehouses* ale RDB unde putea să se ascundă Lukovici.

— Nu mă îndoiesc, zise Malko. Cu toate astea, eu cred că este uşor să te ascunzi într-un oraş mare ca acesta.

El nu împărtăşea entuziasmul lui Simpson. În primul rând, un răspuns atât de rapid putea fi de asemenea şi semnalul montării unei curse. Atât el cât şi Lukovici erau asemenea unor jucători de poker care merg la cacialma. Era convins că fugarul nu avea niciun fel de încredere în adversarii săi. Dar voia să se convingă de ce sunt capabili. Cel care avea să facă prima greşeală, va pierde jocul. Şi poate că şi viaţa.

Malko avea neplăcuta senzaţie că trece pe lângă o informaţie vitală. Brusc îi reveni în minte Jadranka Rackov care spusese că nu poate cina cu el pentru că trebuia să ia masa cu decoratorul ei care o furase la lucrările de amenajare ale noii sale case. Şi cum Jadranka nu locuia în Belgrad, însemna că noua casă era încă nelocuită. Iar Jadranka era prietena intimă a Taniei… Nu cumva „Legija” se ascundea tocmai acolo? Totul putea să se înlănţuie firesc şi, cu toate acestea, Malko nu avea niciun indiciu material, nu avea cum să localizeze acea casă. Nu trebuia să-l alerteze pe Lukovici, care ar putea fugi în altă ascunzătoare. Primul pas ar fi fost să-l găsească pe acel decorator necinstit.

În asta l-ar fi putut ajuta două persoane. Tatiana şi prietenul Jadrankăi, şeful BIA, Nenad Sarevici. Terenul era minat, neştiind în ce raport se aflau cei doi. În acest sistem putred de corupt, orice era posibil. Şeful BIA putea să-l protejeze pe asasinul primului ministru din motive obscure.

*

* *

Tania Petrovici se prezentă la Ambasada Americană fix la ora patru. Era îmbrăcată toată în negru, cu părul strâns la spate şi nemachiată. Ea fu introdusă imediat la Richard Stanton, trimisul special din State Department.

Tânăra sârboaică se aşează pe scaun în faţa diplomatului negru, care părea destul de stânjenit în prezenţa unei femei atât de frumoase, dar dură ca betonul. Tania vorbea o engleză destul de bolovănoasă, dar inteligibilă. Primul vorbi Stanton, care îşi recită lecţia învăţată pe de rost.

— Pentru binele Serbiei, am fost însărcinat să rezolv problema lui Milorad Lukovici zis şi „Legija", spuse el. Aţi primit deja vizita unei persoane care lucrează pentru mine. E vorba de domnul Malko Linge. V-a spus despre oferta noastră. Presupun că sunteţi aici pentru că doriţi să daţi curs acesteia.

Tania Petrovici nu părea tulburată.

— Această ofertă nu mă interesează, făcu ea, dar am transmis-o persoanei în chestiune. Aceasta vrea să o studieze şi să o discute.

— Şi acceptă să se întâlnească cu cineva dintre noi?

— Da, spuse Tania din vârful buzelor.

— Unde?

— Data şi locul vor fi fixate după ce mă voi întoarce şi voi relata această conversaţie.

Diplomatul american zâmbi.

— Îmi pare rău că va trebui să pun punctul pe i înainte de a ne angaja pentru mai departe. Domnul Milorad Lukovici va obţine impunitate totală şi o nouă identitate numai dacă ne furnizează elemente precise despre locul unde se află cei doi criminali de război, ca noi să-i putem aresta.

— Ştiu că despre asta este vorba, spuse Tania Petrovici cu un aer dezgustat.

Richard Stanton păru încântat.

— Rolul meu se termină pentru moment aici, spuse el. Colaboratorul meu, domnul Malko Linge, este cel care va pune la punct detaliile acestei negocieri. Puteţi să ne daţi un număr de telefon la care să vă sunăm?

— Da. 063 54 63 29. Să mă sune. Telefonul meu mobil este deschis

în permanenţă.

Americanul o conduse până la uşă. Afară era o imensă coadă de persoane care solicitau viza americană. Nimeni nu păru să o remarce pe Tania.

Stanton intră grăbit în biroul lui Mark Simpson, care îl aştepta împreună cu Malko şi le relată acestora un rezumat al întâlnirii.

— Ce părere aveţi? făcu el în încheiere.

— Că peştele a căzut în plasă, zise Simpson.

— Sau că *noi* am căzut în plasă, adăugă Malko.

Cei doi americani îl priviră surprinşi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Să admitem că Milorad Lukovici ne joacă o farsă. Că nu are nici chef şi nici posibilitatea de a face acest *deal*. Că vrea doar să se joace cu noi.

— Cum adică să se joace? Şi de ce?

— Nu ştiu încă, recunoscu Malko, dar nu uitaţi că suntem în Serbia. A-i trăda pe cei doi ar însemna negarea idealurilor de o viaţă ale acestui om. Acum doi ani, el se afla printre cei ce manifestau pentru a împiedica trimiterea vinovaţilor la Haga.

Americanul dădu din cap.

— *Right*. Dar între timp s-au întâmplat o groază de lucruri. El trebuie să stea ascuns, banda sa este hăituită şi dislocată şi nu-l mai aşteaptă niciun viitor. Nimeni nu mai crede că guvernul sârb îl va elibera pe Slobodan Miloşevici.

— Exact, trebui să recunoască Malko. Din cauza asta, poate recurge la o cacialma. Nu uitaţi că aceşti oameni ne urăsc.

Încă îi mai răsunau în urechi diatribele Jadrankăi împotriva englezilor şi a americanilor.

— Credeţi că nu trebuie să-l luăm în consideraţie? întrebă prudent Mark Simpson.

— Ba da, cum să nu. Dar să fim extrem de prudenţi. Trebuie să aşteptăm.

— Apropo, dacă nu aveţi altceva de făcut, suntem invitaţi cu toţii de Nenad Sarevici la o promenadă pe râul Sava cu vaporul.

— Accept, spuse Malko un pic surprins. Mă întreb însă ce se ascunde în spatele acestei invitaţii.

— O, nimic. Este ceva obişnuit aici. Dacă nu vă încântă, nu-i nimic, zise şeful staţiei CIA.

— Nu, accept.

— Atunci ne întâlnim mâine, sâmbătă, la prânz.

Tatiana păru surprinsă când află de la Malko despre invitaţie. El îi explică atunci povestea din casa Jadrankăi Rackov.

— Lasă-mă mai întâi să vorbesc cu Nenad, îl sfătui ea. Dacă află de tine, va intra imediat la bănuieli.

*

* *

Tania Petrovici plecă de la ambasadă direct la apartamentul ei secret unde o aştepta Vladimir Budala. El ascultă cu atenţie relatarea. Sosise momentul să-i destăinuie Taniei câteva lucruri.

— Tania, te-ai descurcat foarte bine, dar cred că e momentul să afli anumite treburi. Să ştii că aseară l-am văzut pe „Legija”.

Ea tresări.

— Şi nu m-ai luat şi pe mine, ticălosule!

Budala nu se supără. Ştia că este impulsivă.

— Când am conceput această operaţiune, la început, am avut dublu scop: să îi lichidez pe aceşti agenţi ai CIA şi să creez o diversiune care să-i permită lui „Legija” să fugă din ţară. Din nefericire acest din urmă scop nu mai poate fi atins.

— De ce? Nu mai vrea să plece?

— Nu mai *poate*, o corectă Budala. Are o rană la picior – un accident – şi nu poate să se mai mişte. Este la pat pentru încă multă vreme.

— Atunci va trebui să anulăm totul?

— Nu chiar. Agentul acela, ajutat de căţeaua de Tatiana, îşi vâră nasul peste tot. Este mai periculos şi decât BIA. Trebuie înlăturat numaidecât. Când vom reuşi, tu vei putea merge la „Legija” în ascunzătoare şi veţi aştepta împreună momentul când el va putea pleca.

Ştia că acest argument o va calma. Mobilul Taniei sună. Ea răspunse şi făcu în şoaptă „Este el”.

— Da, răspunse ea. Sunt dispusă să vă întâlnesc. Veniţi luni la mine

acasă, pe la ora şase.

Ea închise telefonul şi îl privi întrebătoare pe Budala. Acesta făcu un semn de aprobare.

— *Dobro*. Am nevoie de patruzeci şi opt de ore.

*
* *

Văzut în lumina zilei, vaporul lui Nenad Sarevici nu arăta prea grozav. Era tot din lemn, fără un grad deosebit de confort, şi se mişca destul de greu, propulsat de un motor Diesel luat de la un Mercedes. În cămaşă şi în pantaloni scurţi, Nenad Sarevici semăna mai degrabă cu un hipiot decât cu un şeful unui serviciu de informaţii. Strâns înlănţuit de prietena lui, cu o sticlă de vin alb la îndemână, el îşi primise călduros invitaţii. Un CD difuza muzică ţigănească. Prietenii sârbului se instalaseră peste tot şi prin faţa lor se perindau ţărmurile Savei, cu numeroase cabane, construite chiar pe apă.

Malko stătea ca pe ghimpi. Avea un weekend întreg de aşteptat până la întâlnirea cu Tania Petrovici.

Mark Simpson nu-şi dezlipea ochii de la Tatiana, foarte sexy în costumul de baie dintr-o singură piesă. Aceasta începuse să se legene lasciv în ritmul muzicii, cu mâinile deasupra capului, ca o ţigancă.

Imediat i se alătură Veselin, fratele bancher al lui Nenad. O prinse de talie şi o lipi de el. Tatiana nu opuse nicio rezistenţă. Până la urmă, cei doi se aşezară pe o banchetă.

— Prietena ta Jadranka a plecat? îl întrebă Tatiana.

— Da, din păcate.

Ar fi înlocuit-o cu plăcere cu Tatiana.

Ea îl întrebă ca din întâmplare:

— Vine des la Belgrad?

— Doar de două-trei ori pe an.

— Locuieşte cu tine?

— Nu, are un apartament în Sarajevska.

— Dar eu auzisem că are şi în Belgrad o casă. Acum câteva zile mi-a spus că decoratorul o fură fără milă.

Veselin izbucni în râs.

— Păi toţi decoratorii fură! Eu unul nici nu ştiam că are o casă.

Tatiana se hotărî să rişte.

— Ţi-am spus asta pentru că, atunci când nu o fac pe interpreta, lucrez în domeniul imobiliar. Cunosc un afacerist neamţ care vrea să închirieze o casă în Belgrad. Vrea o vilă. Poate că Jadranka ar putea fi interesată.

— Poate, făcu Veselin, care părea total dezinteresat de problemă. N-ai decât să-i telefonezi.

— Unde? La Londra? Dar nu am numărul ei.

Veselin îşi scoase celularul şi începu să caute numărul Jadrankăi.

— Uite, l-am găsit, spuse el formându-l.

Jadranka răspunse imediat, încântată că o sună prietenul ei. Cei doi schimbară câteva banalităţi, apoi Veselin spuse:

— Este lângă mine o prietenă care doreşte o informaţie. Te rog să o ajuţi, căci este o bună sârboaică.

El îi întinse Tatianei celularul, care nu mai putea da înapoi. După câteva banalităţi, ea luă taurul de coarne.

— Mă ocup de afaceri mobiliare, explică ea. Am auzit că aveţi o casă de închiriat.

Urmă o tăcere grea la celălalt capăt al firului. În cele din urmă, Jadranka răspunse pe un ton forţat:

— O casă de închiriat? Cine v-a spus asta?

— Nu mai ştiu. Dar este adevărat?

— Am o casă, într-adevăr, dar se află într-o stare jalnică şi nu o pot închiria. Îmi pare rău.

Ea întrerupse convorbirea destul de repede. Veselin era deja ocupat cu deschiderea unei alte sticle de vin.

— Ai făcut o greşeală, îi spuse Malko Tatianei, după ce află de telefon. Dacă ipoteza mea este reală, mă tem că tipa a intrat la bănuieli.

Vasul îşi încetini cursa şi se opri la un ponton. Pe ţărm era un local în faţa căruia se întindea o masă aranjată ce-şi aştepta oaspeţii. Sunetele unei orchestre de alămuri se auziră imediat. Era un grup de *trubacik* ce îl saluta pe Nenad Sarevici şi îi însoţi pe invitaţi până la restaurant.

Malko abia aştepta ziua de luni. Nenad nici nu se aşeză bine la masă că se şi repezi să-şi umple paharul cu rachiu.

*

* *

Milorad Lukovici era furios pe sine însuşi. Abia se stăpânea să nu-şi vadă rana la fiecare zece minute. Antibioticele păreau să-şi facă efectul, căci febra mai scăzuse şi piciorul se mai dezumflase, dar suferea încă foarte mult, iar căldura sufocantă îl făcea şi mai nervos. Ura din răsputeri rana ce-l ţintuia pe loc, împiedicându-l să fugă.

Deodată, auzi un fâşâit ciudat la parter. Simţi atunci că i se face negru în faţa ochilor. Cu toate simţurile alertate, el îşi încordă auzul, dar nu mai auzi nimic. Se ridică cu greu, cu revolverul în mână şi coborî şchiopătând scara din beton.

Văzu imediat pe pardoseala luminată de un crâmpei de soare o foaie albă de hârtie ce fusese strecurată pe sub uşă. El se apropie şi o ridică de jos ca să o examineze.

Erau doar câteva cuvinte, scrise de mână şi fără semnătură.

„Iată cele cinci milioane de dolari pe care i le datoram Taniei. Îţi urez noroc.”

Lui „Legija” îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă, apoi îşi aminti de suma datorată Taniei de Zarko Tarzici.

Dar cum aflase ticălosul de ascunzătoare? Într-o stare de agitaţie indescriptibilă, el se târî până la fereastra ce dădea în curtea interioară ce separa două imobile. Luă de jos o pietricică şi o azvârli cu precizie în fereastra din faţa lui. Acolo era biroul proprietarului localului *Stek Cafe*, Zika, omul care-i asigura paza. Acesta apăru imediat la fereastră şi o deschise

— Vino repede, făcu „Legija” cu voce joasă.

Zika sări pe fereastră şi ateriză în curte. Apoi propti de fereastra lui Lukovici o scară ce era ascunsă în iarbă. Era singurul mod de a ajunge la fugar. El sări înăuntru şi îl întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat?

Milorad îi întinse foaia de hârtie.

— Trebuie să-i dai asta lui Vladimir. El va şti ce are de făcut. Grăbeşte-te.

*

* *

Aşezat în bucătăria sa cu fereastra deschisă, Vladimir Budala mânca o pizza în timp ce citea şi răscitea biletul lui Tarzici.

Nemernicul! Nu se jenase să-l şantajeze profitând de informaţia dată de doctor. Acum îi avea la mână!

Era a doua lovitură dură încasată în acea zi. Cu două ore mai devreme, în ciuda riscului asumat, Tania venise la el ca o furtună şi îl informase că a sunat-o Jadranka de la Londra. Cineva, o prietenă de-a lui Veselin, pe nume Tatiana, se interesase de casa ei. Vladimir Budala ştia prea bine ce se întâmplă. Era vorba de interpreta străinului. Acum, acesta se afla pe pista cea *bună*. Iar el nu avea o altă ascunzătoare pentru „Legija”. Trebuia să rezolve problemele pe rând. Una câte una. Mai întâi trebuia să se ocupe de doctor. Din fericire, avea adresa lui. Îşi termină pizza şi luă o hartă a Belgradului. Doctorul locuia în strada Kakorska, în Dedinje, cartierul cel mai elegant din Belgrad.

La acea oră putea fi acasă. Budala coborî la maşină. Deodată zări o umbră ce se furişa pe după o maşină parcată în apropiere. Cu inima bătând cu putere, sârbul îşi desfăcu haina şi, prefăcându-se că vrea să plece pe jos, făcu înconjurul maşinii revenind din sens opus şi zări un puşti ascuns între două maşini, fumând o ţigară.

Budala se repezi la el pe la spate şi îl apucă de ceafă. Copilul începu să se zbată, dar Budala îl izbi nemilos cu capul de capotă. Puştiul începu să ţipe, apoi căzu la pământ cu faţa plină de sânge, nasul spart şi buzele plesnite.

Budala îl scotoci, dar nu găsi decât un telefon mobil pe care îl luă. Vârât între maşini, nu putea fi zărit din imobilele vecine. El scoase din buzunar un cuţit căruia îi scoase lama şi o lipi de carotida stângă a puştiului.

Acesta deschise ochii, respirând cu greu din cauza sângelui care îi umplea gura.

— Cum te cheamă? îl întrebă Vladimir.

— Farid, spuse copilul.

— Asta nu-i un nume! făcu dispreţuitor Vladimir.

— Ba da, e numele meu, insistă băiatul. Vin din Kosovo. Sunt aici cu verişorii mei.

Vladimir Budala se strâmbă. Aşadar era un *shiptar*. Asta mai lipsea acum! Ce oroare! El apăsă şi mai tare lama ascuţită ca briciul, făcând să curgă o picătură de sânge. Cu genunchiul proptit în pieptul micului ţigan, el îi spuse în şoaptă:

— O să-ţi tai gâtul tău jegos de *shiptah*.

— Dacă faci asta, verişorii mei o să-ţi taie boaşele! Ţie şi întregii tale familii, fire-ai blestemat să fii!

Budala abia se stăpâni să nu-l căsăpească pe acel vierme. Ştia însă că spune adevărul: ţiganii se răzbunau întotdeauna cu o ferocitate extraordinară. Erau foarte solidari. Puştiul venise aici trimis de cineva. Dacă îl ucidea avea să declanşeze o vendeta îngrozitoare.

— Dacă îmi spui ce vreau să ştiu, nu te mai ucid. Cine ţi-a spus să vii aici?

Puştiul nu răspunse. Vladimir îl apucă de ureche şi strecură lama cuţitului la baza ei.

— Mai întâi am să-ţi tai urechea asta. Ca să mă auzi mai bine cu cealaltă, îl ameninţă el.

El începu să taie cartilajul iar copilul intră în panică.

— Unchiul meu mi-a spus să viu. Emir Iovanovici.

Ăştia se numeau toţi Iovanovici…

— Şi cine îl plăteşte pe unchiul tău?

— Nu ştiu.

Sângele ţâşni şi se revărsă pe gâtul murdar al ţigănuşului. Budala începuse să-i taie urechea. Nemaiputând suporta durerea, Farid clacă:

— Este o femeie. Are o maşină mare, un Mercedes SLK.

Ţiganii nu ştiau să citească, dar cunoşteau la perfecţie toate tipurile de maşini.

— Unde ai întâlnit-o?

— În parcarea de la *Cafe Monza*.

Vladimir Budala retrase cuţitul. Ştia deja destul. Era vorba de complicea falsului ziarist, agent al americanilor.

El se ridică în picioare zicând:

— Azi e ziua ta norocoasă, Farid. Dacă însă te mai văd pe aici, pe tine sau pe vreunul de-ai tăi, vă tai gâtul. Acum, şterge-o repede.

Farid se ridică, îşi curăţă chipul masacrat cu poalele cămăşii şi o luă la sănătoasa.

Vladimir Budala aşteptă ca acesta să se îndepărteze, apoi se întoarse la maşină. Era timpul să reacţioneze. Furios pe el însuşi, realiză că uitase să-l întrebe pe ţigan dacă o văzuse pe Tania.

*

* *

Strada Kakorska era liniştită, în umbra copacilor ce bordau ambele laturi. Aici locuiau barosanii regimului, în vile cochete şi simandicoase. Budala sună la numărul 6. Un tânăr ce părea a fi albanez, veni să deschidă şi-i spuse repede:

— *Doktor nie doma. [Doctorul nu e acasă.]*

Budala se întoarse la maşină şi se puse pe aşteptat. Deschise radioul şi privi ceasul. Era abia ora zece. După numai jumătate de oră, văzu un Volvo ce intra pe alee. Maşina trecu prin faţa sa şi-l recunoscu pe doctor. Zarko Grab era singur, la volan.

Budala coborî din maşină şi, cu paşi mari, se apropie de Volvo. Bătu în geamul din partea şoferului, deschizându-şi haina cu cealaltă mână. Doctorul întoarse capul spre el şi-i zâmbi când îl recunoscu.

— Este vreo problemă cu pacientul?

— Nu. Nicio problemă, spuse Budala.

Mâna sa dreaptă se înălţă la înălţimea pasagerului şi apăsă pe trăgaciul Sig-ului de două ori. Capul doctorului basculă spre dreapta. Sângele ţâşni, inundând parbrizul, apoi se prăbuşi ca fulgerat.

Budala se întoarse după ce-şi vârî arma în etui. Păcat că trebuise să îl omoare, dar nu avea de ales. Omul acela îl servise, iar acum murea fără să ştie de ce. Asta era viaţa.

Se sui în maşină. Mai avea încă treabă.

Capitolul XV

Zatko Tarzici cina ca în fiecare seară în restaurantul lui favorit, la *Nova Tina Noci*, cu una din amantele lui, Natalina. Era o brunetă picantă, cu sâni mari, care, în schimbul a câtorva rochii, consimţea să

fie tăvălită cu regularitate de el pe costisitoarea canapea comandată special la Paris, la Romeo. Cumnatul lui Ratko Mladici era încântat la culme de isprava sa. Se gândea la figura pe care o făcuse Tania Petrovici când aflase că trebuie să-şi ia adio de la cele cinci milioane de parai. Graţie indiscreţiei doctorului, putea să scape de datorie. Ca un bun sârb ce era, nu avea de gând să-l denunţe pe „Legija”. Dar economisea cinci milioane de dolari păstrând tăcerea.

Din prudenţă, venise la restaurant cu Mercedesul blindat pe care avea să-l folosească mai târziu pentru a da o raită cu amanta lui prin pădurea Zvosdara, unde avea de gând să o reguleze sub privirea blazată a şoferului său

Tocmai se înfrupta mângâind-o pe Natalia pe sub masă, când auzi zgomotul unei maşini ce se apropia. El îşi încordă auzul şi întoarse capul. Un Audi decapotabil tocmai se oprise în parcare, lângă Mercedesul lui.

Sângele îi îngheţă în vine când îl văzu coborând din el pe Vladimir Budala. Acesta opri maşina în marşarier, pregătit să plece repede.

— Îl cunoşti? îl întrebă Natalina, când îl văzu pe necunoscut venind spre ei.

La acea oră, terasa era pustie.

— Da, făcu Zatko Tarzici cu vocea stinsă.

Budala se opri în faţa lor. Tarzici remarcă haina descheiată a acestuia. Budala îi salută politicos.

— *Dobro vece*.

— *Dobro vece*, răspunseră cei doi în cor.

— Zatko, spune-i curvei tale să se ducă la toaletă şi să stea acolo o vreme. Am o vorbă cu tine.

Lividă, Natalina se ridică de la masă şi dispăru în interiorul restaurantului. Acest bărbat cu capul ras o înspăimânta şi nu voia să se amestece în afacerile amantului ei episodic. Chelnerul care se ocupa de terasă nu era acolo. Cei doi bărbaţi erau singuri.

— Nu vrei să iei loc? îl întrebă Zatko pe Vladimir ca să spargă tăcerea.

— Nu.

Răspunsul veni ca o palmă.

— Ai luat cina?

Vladimir Budala se uită fix în ochii porcini ai bătrânului traficant şi spuse:

— Zarko Grab este mort.

Tarzici tresări.

— Mort! Dar ce-a păţit?

— A primit două gloanţe în scăfârlie. E păcat de el, căci era un om bun.

Tarzici simţi că-l ia ameţeala. Nu îndrăznea să se mişte. Reuşi totuşi să întrebe cu glasul gâtuit:

— De ce l-ai ucis?

— Pentru că aşa nu va mai comite nicio indiscreţie, făcu Budala. Din cauza lui o să mori şi tu. Din cauza lui şi a ticăloşiei tale naturale. Ce-i drept, ai economisit cinci milioane de dolari. Acesta este preţul pe care l-ai pus pe viaţa ta.

— Aşteaptă, aşteaptă! făcu Tarzici rugător. Am glumit, ce naiba! Am banii pregătiţi, sunt la mine acasă. Să mergem acolo şi ţi-i dau…

Vladimir Budala nu se mai osteni să-i răspundă. El întinse braţul şi-i trimise un glonţ în ochiul stâng, apoi un altul, în mijlocul frunţii. Zatko se prăbuşi pe o parte. Budala îl privi un lung moment. Insul din faţa lui era un gunoi, o târâtură ce nu merita să mai trăiască. Pentru prima oară simţea plăcerea de a ucide. În ciuda imensei averi, să profite de pe urma nenorocirii unui sârb adevărat pentru a economisi cinci milioane de dolari! Un vierme!

Budala privi în jurul lui. Nu se vedea nimeni. Nu era niciun martor. Făcu stânga-mprejur şi se întoarse la Audi. Când părăsi parcarea, terasa era în continuare pustie. Vestea despre uciderea celor doi avea să se răspândească fulgerător în oraş, ca şi numele asasinului. Se ştia că este omul lui „Legija”. Iar asta îi va convinge pe cei ce posedau informaţii să nu le divulge.

*

* *

De astă dată, Tania Petrovici purta nişte blugi şi un jerseu extrem de fin, ce se mula pe bustul ei minunat. Talia îi era subliniată de o curea lată.

Ceva mai amabilă decât la prima întâlnire, ea îl pofti pe Malko să

ia loc în salonul ei kitsch. Acesta se frământase tot weekendul la gândul că discuţia telefonică a Tatianei cu Jadranka ar putea avea consecinţe neplăcute.

În ajun, Mark Simpson îl înştiinţase în legătură cu moartea lui Zatko Tarzici, atribuită unor reglări de conturi. Malko se temea că aceasta putea fi legată cumva de afacerea lor, dar nu înţelegea în ce fel anume.

— Presupun că aţi transmis mai departe oferta lui Richard Stanton, atacă el. Domnul Lukovici este dispus să ne întâlnim ca să discutăm detaliile?

— Da.

Ca şi cum acest „da” ar fi costat-o enorm, Tania îşi aprinse imediat o ţigară pe care o aprinse, fără să-l bage în seamă pe Malko care-i oferea foc.

— Dumneavoastră veţi organiza această întâlnire?

— Da.

— Cum anume?

Tania suflă fumul îndelung, fixându-l cu o privire rece.

— Momentul şi locul întâlnirii nu depind de mine. Va trebui să veniţi din nou aici atunci când vă voi anunţa. Din clipa în care veţi primi telefonul meu, nu va trebui să anunţaţi şi nici să comunicaţi cu cineva. Veţi fi pus sub observaţie. Veţi veni aici împreună cu interpreta dumneavoastră şi veţi urma instrucţiunile primite. Dacă vom constata că aţi prevenit poliţia, veţi plăti cu viaţa. Sunteţi de acord?

— Da, spuse Malko.

— Bineînţeles, nu veţi fi înarmat, adăugă ea.

Malko nu avea de ales. A te întâlni cu un bărbat atât de hăituit cum era Milorad Lukovici justifica din plin aceste precauţii. Tania strivi ţigara şi se ridică fără niciun cuvânt în plus. Ea îl conduse până la ieşire şi închise uşa în urma lui. Malko se urcă în Mercedes unde îl aştepta Tatiana.

— A sunat Iovanovici. Vrea să ne vadă imediat, în insula Cigulija.

— Să sperăm că ne va da o veste bună, spuse Malko oftând. Urmărirea lui Budala putea să aibă până la urmă şi părţile ei bune. Coborâră în oraşul de jos ca să ajungă la insula de pe râul Sava. În

timpul zilei, aceasta arăta ca un loc oarecare. Verdeaţă, câteva restaurante şi drumuri forestiere. Tatiana opri maşina în curtea unei ferme în ruine. Din clădire se ivi un ţigan. El îi salută şi-i spuse câteva cuvinte Tatianei.

— Vrea să ne arate ceva, traduse interpreta.

Ei îl urmară în interiorul casei, iar Malko văzu un copil ce părea că doarme cu capul pe masă. Iovanovici îl strigă, iar el ridică capul. Era Farid, de nerecunoscut. Chipul îi era tumefiat. Avea nasul spart, un ochi închis şi un pansament gros îi acoperea partea stângă a capului.

— Farid a fost surprins sâmbătă de către Vladimir Budala, în timp ce îi spiona casa. Farid i-a pomenit de mine, fără însă să-mi spună numele. Aşa că Iovanovici nu mai vrea să lucreze pentru noi. Spune că „Nebunul" nu va ezita să-l ucidă cu prima ocazie.

— Deci nu a putut să-l urmărească pe Budala sâmbătă?

— L-a urmărit doar până seara. Înainte de incident a văzut-o pe Tania Petrovici intrând la Budala în casă.

Stranie coincidenţă. Tocmai sâmbătă seara când a fost ucis Zatko Tarzici…

De acum înainte erau surzi şi orbi…

— Vrea cinci mii de dinari ca despăgubire, mai spuse Tatiana.

Malko numără banii, iar Farid schiţă ceea ce s-ar fi putut numi „un zâmbet".

— Eu cred că vor trebui să continue supravegherea. Cu orice preţ! îi spuse el Tatianei.

Discuţia începu lungă şi înverşunată. Bătrânul negocia cu greu printre blesteme şi suspine.

În cele din urmă, Tatiana spuse:

— Bătrânul a înnebunit. Cere zece mii de dinari pe zi.

— Oferă-i cinci mii, făcu Malko.

La cinci mii de dinari, afacerea fu încheiată. Cei doi se întoarseră în centrul oralului, cu inima mai uşoară.

— Mai ştii ceva amănunte în legătură cu asasinarea lui Tarzici? întrebă Malko.

— Doar ce am văzut la televizor. A fost împuşcat în timp ce lua cina la restaurantul lui favorit, *Nova Tina Noci*. Nu a fost niciun martor. Femeia ce-l însoţea pe Tarzici era la toaletă.

Preafericită coincidenţă. Era vorba de restaurantul la care prânzise cu Jadranka.

— Să mergem acolo să aruncăm o privire, spuse Malko.

*

* *

Patronul restaurantului *Nova Tina Noci* nu văzuse nimic. Zatko Tarzici era un client obişnuit. Când se petrecuse crima, el se afla la bucătărie. Auzind împuşcăturile, a ieşit să vadă ce se întâmplă, dar asasinul plecase. El întinse braţul spre Mercedesul 600 aflat încă în parcare şi spuse:

— Iată o maşină tare frumoasă, bună de vânzare. Cheile sunt încă în contact.

Numai un om prea temut în Belgrad cuteza să lase maşina cu cheile înăuntru.

— Cina de unul singur? întrebă Malko.

— Nu.

— Cu cine era?

— Cu una dintre prietenele lui.

— Ea a asistat la asasinat?

— Nu, pentru că era la toaletă. A fost atât de speriată încât şi-a uitat aici poşeta. Am predat-o poliţiei. Acum, vă rog să mă scuzaţi, am treabă.

Malko nu mai insistă.

— Am impresia că nu ne-a spus tot ce ştie, remarcă el.

Tatiana îl aprobă.

— Am avut şi eu impresia asta. Vrei să încercăm să aflăm mai mult?

— Cum?

— Dă-mi trei sau patru mii de dinari.

Malko îi dădu banii, iar ea lăsă maşina ceva mai departe şi plecă pe jos.

Peste zece minute, ea se întoarse cu o poşetă albă în mână şi se urcă la volan.

— Asta-i geanta fetei. Ea l-a văzut pe asasin, spuse Tatiana. Dar patronul nu a spus asta poliţiei. Tipa se întâlnea regulat cu Tarzici.

Patronul restaurantului o cunoaşte. Se numeşte Natalina Vlemek şi lucrează ca secretară într-un birou de pe strada 27 Martie. Hai să mergem acolo.

După douăzeci de minute, ei erau pe strada 27 Martie.

Biroul se afla într-un imobil cu o galerie comercială, undeva la subsol. Interiorul era prost luminat, cu mobilier ponosit. În spatele unui calculator, se afla o singură persoană. Era o fată brună, destul de vulgară. Tatiana se apropia de ea şi-i spuse câteva vorbe. Natalina se făcu albă la faţă. După o discuţie destul de tensionată, ea se ridică în picioare şi o urmă pe Tatiana.

— I-am spus că dacă refuză să vorbească, o denunţ la BIA, îi spuse Tatiana lui Malko. Aici lumea are o frică enormă de poliţie.

Era normal, practicile comuniste nu dispăruseră complet.

Natalina Vlemek intră cu ei într-o cafenea din vecinătate şi comandă un Defender. Mâinile îi tremurau. Ea bău tot paharul dintr-odată şi se mai linişti un pic. Era o femeie destul de solidă, cu privirea supusă şi totodată directă. În fine, arăta de la o poştă ca o târfă.

— Întreab-o ce s-a întâmplat, zise Malko. Promite-i zece mii de dinari.

Nefericita nu se scălda în bani. Când auzi de suma promisă, începu să povestească tot. Îl descrise pe sinistrul necunoscut care o expediase la toaletă. Apoi adăugă câteva cuvinte, cu ochii în jos.

— Se teme că individul acela se va întoarce şi o va ucide, traduse Tatiana.

Malko nu mai avea niciun dubiu. Asasinul era Vladimir Budala. Dar de ce îl ucisese pe Zatko Tarzici? El îi dădu banii fetei şi se despărţiră de ea.

— Tarzici o cunoştea bine pe Tania, remarca Tatiana. Trebuie să fie ceva legat de „Legija”. Ce poate fi la mijloc?

Când trecură pe lângă un chioşc de ziare, Tatiana cumpără un exemplar din ziarul *Vrem*, pe care îl răsfoi repede.

— Iată, ceva ciudat. A mai fost cineva asasinat, tot cu două gloanţe trase în cap, în Dedinje. Este vorba de doctorul Zarko Grab. Numele ăsta îmi este cunoscut.

— Cine este?

— E un prieten din copilărie al lui Mladici şi al lui Tarzici. Era

foarte angajat în lupta pentru Serbia cea mare.

— Oare Milorad Lukovici o fi bolnav? făcu gânditor Malko. S-ar putea ca bătrânul Iovanovici să-l fi văzut pe el în maşină cu Budala.

— E posibil, mărturisi Tatiana. Dar în cazul acesta, ce motiv ar fi avut Budala să-l asasineze?

Era o întrebare fără răspuns. Singurul lucru de făcut era să aştepte semnalul Taniei pentru întâlnirea cu Lukovici.

— Ştii că începând de acum, nu mai putem să ne despărţim, spuse Malko.

— Da, ştiu. Abia aştept să treacă şi întâlnirea asta. Mi s-a făcut frică.

*

* *

Călare pe Malko, Tatiana se balansa uşor înainte şi înapoi, cu ochii încă lipiţi de somn. Sânii ei tari se mişcau îmbietor. Începând din ajun, tânăra femeie nu se mai sătura de făcut dragoste, ca şi cum plăcerea putea să o ferească de primejdie. Băuse singură o sticlă de şampanie, achiziţionată cu bani grei.

Soneria telefonului portabil al lui Malko păru să nu o deranjeze. Malko nu ar fi vrut să răspundă, dar simţul datoriei era mai greu în cumpănă.

— *Gospodin* Malko?

Era vocea Taniei Petrovici. Malko uită cu totul de Tatiana care se lipise cu totul de el gâfâind de plăcere.

— Da, răspunse el.

— Sunteţi pregătit?

— Da.

— *Dobro*. Sunteţi împreună cu interpreta?

— Da.

— Unde vă aflaţi?

— La hotelul *Hyatt*.

— Părăsiţi hotelul şi îndreptaţi-vă spre Belgrad. O să vă sun din nou.

Malko era deja în picioare.

— A fost Tania, spuse el. Ne va suna iar. Cred că vrea să ne

supravegheze de la distanţă.

În numai câteva minute, cei doi erau gata îmbrăcaţi şi plecară la Mercedesul din parching. În timp ce se aflau pe podul Bratsvo, celularul sună din nou.

— Unde vă aflaţi? întrebă Tania Petrovici.

Malko îi spuse.

— Bine, veniţi la mine acasă.

Tatiana se îndreptă către stadion. Malko sună la uşa Taniei. Nu aceasta îi deschise, ci o femeie destul de solidă, care îi înmână un plic fără să-i spună nimic, după care îi închise uşa în nas.

Malko îi deschise. Înăuntru erau două bilete de avion şi un bilet scris la maşină:

„Aveţi bilete pentru Podgorica. La ora patrusprezece. Din acest moment nu veţi mai contacta pe nimeni. Închideţi telefoanele. Le veţi deschide când veţi sosi acolo.”

— Trebuie să mergem în Muntenegru, o anunţă el pe Tatiana. Închide celularul că şi eu îl închid pe-al meu.

— În Muntenegru! Credeam că „Legija” se află în Belgrad, exclamă tânăra.

— La fel şi eu, mărturisi Malko.

După o jumătate de oră, intrau în parchingul aeroportului. Trebui să lase arma CZ 28 în torpedoul Mercedesului.

În momentul când avionul ateriză la Podgorica, Malko reactivă celularul, care sună imediat. Era Tania.

— Acum veţi lua un taxi, spuse aceasta. Notaţi numărul: PG 654322. Este un Mercedes cenuşiu. Curând veţi primi alte instrucţiuni.

Convorbirea fu întreruptă. Malko privi în jur şi văzu imediat taxiul cu numărul indicat. Tatiana îl întrebă ceva pe şofer, apoi îi făcu semn să vină.

Cei doi urcară în maşina condusă de un muntenegrean mustăcios, cu un aer dur. Tatiana îl întrebă:

— Unde ne conduceţi?

— La Ostrog.

Ostrog era o mănăstire ortodoxă foarte cunoscută, aflată între

Podgorica şi Niksici, cu hramul sfântului Vasilie. Forţele Naţiunilor Unite şi americanii erau convinşi că acolo se refugiase de mai multe ori Radovan Karadzici. De astă dată, Malko îşi zise că se află pe o pistă bună.

Capitolul XVI

Drumul şerpuia în fundul văii din Bjelopavlika, într-un peisaj grandios cu munţi înverziţi şi faleze abrupte. Maşina rula către nord, spre Niksici, al doilea oraş important din Muntenegru. Era şi mai cald ca în Belgrad, iar circulaţia destul de slabă. Înainte de Niksici, şoferul părăsi şoseaua principală, intrând pe un drum îngust ce şerpuia spre o stâncă înaltă. În afară de câteva autobuze ce transportau pelerini, circulaţia era aproape nulă. Puţini oameni vizitau Muntenegru. Tatiana îi arătă lui Malko un punct alb, aflat în depărtare, lipit de peretele stâncii.

— Acolo este Ostrogul de Sus. Dar eu cred că ne îndreptăm spre Ostrogul de Jos, care este cu mult mai mare.

Drumul începu să urce prin pădurea deasă. De o parte şi de alta, se înălţau stânci ameninţătoare. Nu era bine să ratezi vreun viraj. Impasibil, şoferul conducea în viteză prin serpentinele în ac de păr. Malko era nerăbdător să ajungă la destinaţie. În mod evident, această mănăstire, de unde se puteau supraveghea împrejurimile până departe, era locul ideal pentru o ascunzătoare. În plus, muntenegrenii erau oameni destul de sălbatici, puţin cooperativi cu străinii. Pe aici încă se mai vindeau icoane pictate de Radovan Karadzici. Cu cât urcau mai sus, cu atât mai splendidă era priveliştea. Panta era din ce în ce mai abruptă şi mai strânsă. În cele din urmă, taxiul ajunse pe o esplanadă, unde se aliniau câteva autobuze ale celor veniţi în pelerinaj. Un chioşc cu suveniruri se afla chiar la intrarea în mănăstire.

Aici veneau oameni din întreaga lume ortodoxă. Şoferul parcă maşina în faţa grilajului de la intrare şi opri motorul fără să scoată o vorbă.

Tatiana şi Malko pătrunseră în incinta mănăstirii. O parte era în

construcţie, iar vizitatorii circulau printre cele câteva clădiri ce înconjurau o capelă mică.

În depărtare, mult mai sus, se vedea Ostrogul de Sus.

— Şi acum, ce vom face? întrebă Tatiana.

Chiar atunci se auzi soneria telefonului.

— Cred că aţi ajuns, spuse vocea Taniei Petrovici.

— Unde sunteţi? o întrebă Malko.

— Destul de aproape, zise ea evaziv. Cereţi să-l vedeţi pe *igumanul* mănăstirii, Jovan Purici. El vă va duce la prietenul meu.

Tania închise telefonul. Malko se întoarse spre Tatiana.

— Ce este un *iguman?* o întrebă el.

— Este stareţul mănăstirii. De ce?

— El ne va conduce la Milorad Lukovici. Vezi unde-l putem găsi.

Tatiana se apropie de un călugăr şi-l întrebă. El făcu semn către o clădire din spatele capelei. Avea uşa deschisă, iar cei doi văzură un preot tânăr şi frumos, cu barbă, aşezat la o masă în compania altor călugări. În faţa lui se afla un pahar. Tatiana îl întrebă ceva, iar el îi pofti înăuntru. Curând ceilalţi prelaţi se retraseră lăsându-i singuri cu stareţul. *Igumanul* părea destul de intrigat de prezenţa lor acolo.

— Vrea să ştie pentru ce am venit aici, traduse Tatiana.

— Căutăm un bărbat care se află aici. Este vorba de Milorad Lukovici, poreclit „Legija”.

— Este călugăr? întrebă *igumanul*.

— Nu. Se adăposteşte aici pentru că este căutat de poliţie.

Vizibil contrariat, *igumanul* îşi înmuie buzele în paharul cu rachiu şi se lansă într-o tiradă lungă.

— A spus că mănăstirea nu a adăpostit niciodată un criminal de război. Că acea Carla Del Ponti, care a vorbit cu diavolul în fiecare zi, a pretins că Radovan Karadzici s-a ascuns aici, dar totul era fals. Aici nu sunt găzduiţi decât oamenii care vin să se reculeagă, nu criminalii. El nu-i judecă. Dumnezeu îi va judeca pentru faptele lor.

După ce-şi termină tirada, stareţul le oferi şi lor rachiu, observându-i cu un zâmbet pe buze. Malko se întrebă dacă nu cumva uitase ceva. Scoase celularul şi formă numărul Taniei. Aceasta avea celularul blocat. Nervos, îi spuse Tatianei:

— Explică-i că am venit *special* de la Belgrad ca să ne întâlnim cu

acea persoană. Vrem să îl vedem în propriul său interes. O persoană foarte apropiată lui ne-a spus că se află la Ostrog.

Igumanul îşi mângâie barba, impasibil, şi, cu mâna pe inimă, îi spuse Tatianei:

— Eu nu l-am văzut niciodată pe acel bărbat, vă jur pe Dumnezeul meu. Nu ştiu ce crime a comis, dar ştiu că nu se află aici. Aţi fost prost călăuziţi. Puteţi căuta în toate clădirile noastre. Un frate vă poate ajuta. După aceea, vă puteţi duce şi la Mănăstirea de Sus. Acolo slujesc doar trei călugări. Eu mă voi ruga pentru voi.

Malko schimbă o privire cu Tatiana şi spuse printre dinţi:

— Tania şi-a bătut joc de noi!

Acum nu-i mai rămânea decât să se despartă de stareţ, care ţinu morţiş să le dea o icoană repetându-le că, dacă nu era diavol, Carla Del Ponti nu era departe de a ajunge în iad.

— Este foarte straniu, spuse Malko atunci când ajunseră afară. De ce s-a străduit atâta Tania ca să ne aducă până aici? Putea să ne îndepărteze din Belgrad şi prin alte mijloace. A plătit două bilete de avion şi un taxi…

— O, taximetristul! Poate că el ştie ceva, spuse interpreta.

Cei doi se grăbiră către parching. Acolo, nici urmă de taxi sau de şofer. Plecase şi-i lăsase acolo!

*

* *

Pelerinii se pregăteau să plece. Mănăstirea se închidea la ora cinci după-amiază. Nu exista nici un alt taxi.

— Să chemăm unul din Niksici, propuse Tatiana. Se află la jumătate de oră distanţă.

Malko nu-i răspunse. De ce îşi dăduse Tania atâta osteneală ca să-i aducă până acolo? Era convins că *igumanul* era sincer.

Brusc, simţi că este în pericol. Era o capcană. În ciuda contextului idilic, fusese atras în cursă. El încercă din nou să o contacteze pe Tania. În cele din urmă, sună la Ambasada Americană.

— Am căzut în plasă, îi spuse el lui Mark Stanton. Nu-mi place deloc. Aţi putea să ne trimiteţi un elicopter din SFOR? Ne aflăm la douăzeci de minute de zbor de frontiera bosniacă.

— Exact. Fiind vorba de o frontieră, avem nevoie de o autorizaţie de zbor pentru Muntenegru, altfel se poate isca un scandal îngrozitor. Încercaţi să luaţi un vehicul până la Niksici. Dacă nu puteţi, voi alerta staţia noastră din Podgorica să vină după voi. Dar e nevoie de ceva timp. Nu au acolo decât doi oameni.

— O.K., ne descurcăm noi cumva, promise Malko.

Tatiana, care nu se oprea din telefonat, îi spuse descurajată:

— Este imposibil de găsit un taxi. Niciunul nu vrea să urce până aici.

Ultimul autobuz cu pelerini demară într-un nor compact de fum. Parchingul era acum pustiu, iar călugării se făcuseră nevăzuţi. Chioşcul cu suveniruri se pregătea să închidă. Desigur ei ar fi putut să plece la şoseaua principală. Soarele începuse să coboare la orizont, făcând ca spectacolul să fie şi mai impresionant.

Deodată se auzi zgomotul unui motor şi un Mercedes vechi apăru la prima serpentină şi se opri în parcare. La volan era un tânăr cu craniul ras. Tatiana sări în sus de bucurie. Era un miracol. După ce schimbă câteva cuvinte cu noul sosit, ea se întoarse la Malko cu chipul radiind de bucurie.

— Celălalt şofer a avut o problemă şi a fost nevoit să plece, dar l-a trimis pe colegul lui care ne va duce la Podgorica. Cere două sute de euro.

Deşi Muntenegru nu era încă în Uniunea Europeană, euro devenise moneda legală a ţării. Ei urcară în maşina care se lansă pe drumul cu serpentine. Doar zece kilometri îi despărţeau de şoseaua Niksici–Podgorica, dar drumul era extrem de periculos, cu virajele strânse, pe marginea prăpastiei. Din fericire se părea că este singura maşină ce se afla pe drum.

— Mă întreb, ce a făcut-o pe Tania să pună la cale această farsă? făcu interpreta.

Malko tocmai vru să răspundă, când şoferul frână brusc în faţa unui jeep ce venea dinspre Ostrogul de Sus. 4×4 o luă înaintea lor, iar Malko văzu în interiorul maşinii doi bărbaţi. Fără un motiv anume, Malko simţi un val de adrenalină inundându-i trupul. Atunci, văzu în spatele lor o altă maşină care îi urmărea. Era un Audi cenuşiu. Din cauza reflexelor de pe parbriz, nu putea distinge cine era în el. Audi

nu încerca să-i depăşească, lucru explicabil, având în vedere îngustimea drumului şi periculozitatea virajelor. Cu toate acestea. Malko nu se simţea bine. El se întoarse de mai multe ori, intrigat. De unde apăruseră cele două vehicule la o oră atât de înaintată? În sfârşit, drumul deveni drept. El îi spuse Tatianei:

— Spune-i şoferului să depăşească maşina din faţă.

— Zice că nu poate chiar acum, dar va opri curând căci vrea să urineze, spuse Tatiana.

Drumul în linie dreaptă se termină printr-un viraj către stânga. La dreapta se căsca o prăpastie imensă.

În loc să vireze, 4×4 din faţa lor trase pe dreapta şi se opri la marginea prăpastiei, ca şi cum ocupanţii săi ar fi vrut să admire minunata privelişte. Alt val de adrenalină îl inundă pe Malko. Şoferul taxiului se opri chiar în dreptul lor. El se întoarse spre Tatiana şi-i spuse ceva, apoi deschise portiera şi se dădu jos. Malko îl văzu îndepărtându-se printre copaci.

— S-a dus să facă pipi, îi spuse interpreta.

Ce părea ciudat, era că, pentru asta, bărbatul plecase prea departe. Ori era prea pudic, ori… Malko întoarse capul şi simţi că îngheaţă. Audi încetinise viteza când se apropia de ei.

Într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama de tot scenariul. Urma să devină victima unui accident cauzat de renumitul *„spanish collar”*. De fapt, urma să fie prins la mijloc şi între două focuri. Era specialitatea celor din gruparea Beretele Roşii.

Tatiana încă nu realizase pericolul. Audi se apropia şi, în numai câteva secunde, taxiul avea să fie prins între cele două vehicule, la marginea hăului.

Malko observă un detaliu: şoferul luase cu el cheile maşinii.

Cu o lovitură de umăr, el deschise portiera forţând Audi să se oprească, apoi o trase cu putere şi pe Tatiana după el. Auzi o rafală ce venea dinspre jeep. Toate geamurile taxiului fură spulberate. El nu se întoarse, trăgând-o pe Tatiana către prăpastie. Fără să ezite un moment, el plonjă în gol.

*

* *

Luka Simici scoase o înjurătură îngrozitoare când îi văzu pe cei doi dispărând în prăpastie. Furios, trase o rafală în direcţia în care săriseră cei doi. Apoi se apropie de taxiul prins la mijloc. Maşina ţintă era însă goală…

El alergă la marginea prăpastiei, urmat de Iovan Peraj, Uros Buma şi cei doi muntenegreni care conduceau maşinile furate. Ei zăriră două trupuri ce se rostogoleau pe o pantă cu o înclinaţie de 70% În mijlocul arbuştilor şi a rocilor.

Luka Simici spuse:

— O să-i recuperăm când ajungem mai jos.

Ei se urcară în maşini şi porniră să coboare drumul cu viraje strânse. Nu exista nicio aşezare omenească în acea zonă aşa că erau liniştiţi. Dacă nu erau încă făcuţi bucăţele, cei doi cascadori fugari aveau să încerce să se întoarcă la drum mai devreme sau mai târziu.

*

* *

Cu faţa şi cu veşmintele rupte de ramuri şi de colţurile de stâncă, Malko încerca să se rostogolească pe panta ameţitor de abruptă, temperând viteza cu ajutorul copacilor întâlniţi în cale. În cele din urmă se imobiliză într-o scobitură şi-şi trase sufletul. O căută cu privirea pe Tania şi o văzu ceva mai departe, aproape încolăcită în jurul trunchiului unui copac. Ridică privirea către locul din care sărise în gol, dar nu mai văzu nimic. Fata avea faţa plină de sânge şi privirea îi rătăcea în gol. Cu greu, reuşi să o pună pe picioare.

— Unde ne aflăm? îl întrebă ea.

Malko i-ar fi răspuns că sunt într-un mare c… dar nu era momentul pentru a glumi.

— Suntem undeva lângă drum. Ar trebui să ne mişcăm de aici, căci vor veni după noi.

Tatiana îl privi consternată.

— Nu înţeleg, ce s-a întâmplat?

— Au încercat să ne omoare, făcu Malko. Acesta a fost scopul călătoriei noastre până aici. Totul a fost pregătit. Doar stareţul era în afară. Se ştia că nu suntem înarmaţi din cauza avionului, şi că, până la mănăstire nu am fi putut comunica. Acum, trebuie să scăpăm cu viaţă.

— Dumnezeule! Ce frică am tras! Când m-ai tras în prăpastie, am crezut că mi-a sunat ceasul.

— Asta s-ar fi întâmplat dacă rămâneam acolo. Ne-ar fi ciuruit. Şoferul era complicele lor, de aceea a părăsit maşina.

— Acum am scăpat, dar mă doare rău un picior, spuse tânăra.

— Încă nu am scăpat, făcu Malko. Sunt sigur că ne aşteaptă la capătul drumului. Până se întunecă mai e un ceas şi jumătate. Aici nu ne poate sări nimeni în ajutor.

— Şi ce o să facem?

— Exact contrariul celor crezute de ei. Ne vom întoarce la mănăstire. Însă, mai întâi, vom cere ajutorul lui Mark Simpson.

El scoase celularul. Ca printr-o minune, acesta funcţiona.

Malko îl găsi pe Simpson şi-i explică situaţia.

— Îl voi alerta imediat pe *COS [şeful staţiei]* din Podgorica, îi promise americanul. Poate ajunge acolo în maximum o oră, împreună cu *deputy*. O să le dau numărul dumneavoastră de telefon.

— O.K., făcu Malko. Să se grăbească!

El o prinse pe Tatiana de mână şi o trase de-a lungul pantei ca pe un pachet. Se căţărară astfel timp de aproape jumătate de oră, din ce în ce mai epuizaţi. Tânăra îşi târa piciorul, iar plămânii lui Malko erau cuprinşi de flăcări. Atunci ridică privirea şi crezu că face infarct. Ajunseseră prea aproape de drum. Pe marginea prăpastiei, stătea un membru al bandei din Zemun. Îl aştepta cu o puşcă Kalaşnikov îndreptată spre el.

Capitolul XVII

Malko abia avu timp să o împingă pe Tatiana la adăpostul unui trunchi de brad şi să se arunce cu burta la pământ la o fracţiune de secundă înainte de lunga rafală, ale cărei proiectile sfârtecară frunzele copacilor şi scoarţele copacilor.

Malko profită de acalmia ce urmă pentru a alerga la Tatiana şi a se lăsa cât mai jos pe panta pe care o urcaseră cu atâta efort. O a doua rafală răsună în liniştea munţilor, dar adversarul o trăsese la întâmplare şi gloanţele trecură pe deasupra celor doi fugari. Ei se

imobilizară în spatele unui colţ de stâncă, departe de drum. Malko auzi strigăte. Adversarii nu se arătau descurajaţi.

— Trebuie să plecăm, îi spuse el Tatianei. Şi să păstrăm o distanţă cât mai mare de drum.

Tatiana izbucni în plâns.

— Nu mai pot! Prefer să mor! Mă doare îngrozitor piciorul. Am crezut că au venit în ajutorul nostru…

— Nu încă. Au nevoie de ceva timp. Dacă rămânem aici, ticăloşii aceia vor veni după noi.

El reuşi să o scoale de jos şi începură să escaladeze panta în patru labe. Curând, Tatiana se prăbuşi în hohote de plâns.

Era epuizată. Malko înţelese că ea nu va merge mai departe.

Pe moment, nu puteau fi zăriţi de sus.

Malko îşi dădu seama că nu va putea să-i găsească pe oamenii CIA din Podgorica. Iar noaptea se lăsa cu repeziciune. Se scurse aproape o jumătate de oră. Tatiana era cuprinsă de sfârşeală.

În cele din urmă, telefonul lui Malko sună. O voce cu accent tipic american se auzi:

— Malko? Malko Linge?

— Da.

— Sunt John Clark, şeful staţiei CIA din Podgorica. Începem să ne căţărăm către voi. Unde vă aflaţi?

— Este greu să vă explic. Câţi sunteţi?

— Patru, dintre care doi sunt puşcaşi marini. Avem arme M16 şi lansatoare de grenade. Unde sunt bandiţii?

— Undeva pe drum, mai înspre mănăstire. Fiţi cu ochii-n patru!

— O.K. Vom aprinde farurile şi vom claxona regulat, încercaţi să rămâneţi aproape de drum.

Malko se apropie de Tatiana şi o scutură, până ce aceasta deschise ochii.

— De data asta, chiar vin în ajutorul nostru, spuse el. Trebuie să ne mişcăm de aici.

*

* *

Iovan Peraj supraveghea drumul cu un binoclu, de pe înălţimea

unui promontoriu, de unde se putea zări până departe, până la şoseaua principală. El zări un jeep negru care începuse să urce pe drumul cu serpentine. El fugi la Audi.

— Vine cineva. Nu cred că sunt simpli turişti.

Luka Simici se albi. Nu puteau fi decât cei ce veneau în ajutorul celor urmăriţi de ei. Or, alt drum nu mai exista.

— *Jebiga!* Trebuie să ştergem putina, altfel dăm de naiba.

Tipul care fusese la volanul taxiului era Bratislav, un derbedeu muntenegrean care furniza celor din Zemun maşinile furate. El spuse:

— Am putea ieşi basma curată. Cunosc un drum ceva mai sus care ne duce la Niksici. Este însă plin cu gropi.

— Grozav! aprobă Luka Simici. Mai întâi însă, dă foc la rabla aia a ta.

Tânărul borfaş luă o bucată de pânză din portbagaj, o băgă în rezervor şi o îmbibă bine cu benzină, apoi o aruncă pe banchetă şi-i dădu foc. În câteva secunde, vechiul Mercedes era învăluit de flăcări.

Deja cele două maşini de comando urcau cu toată viteza drumul plin cu serpentine. După câţiva kilometri, ele se înscriseră pe drumul ce bifurca spre Ostrogul de Sus. Cu puţin înainte de a ajunge la mănăstire, Bratislav întinse mâna către o potecă ce se pierdea în pădure.

— Pe acolo! Să conducem cu atenţie.

Ei porniră cu viteza unui melc, în tăcere, cu gândul la eşecul suferit. Şi ce bine pregătiseră totul… Vladimir Budala va fi supărat foc pe ei.

— Să sunăm la Belgrad, îi sfătui Iovan Peraj.

Trebuiau să sune la un anumit număr şi să spună o frază de recunoaştere prin care să anunţe succesul operaţiunii. Din nefericire, nu fusese prevăzut un cod pentru situaţia în care ratau…

Aşa că rămaseră fără grai în timp ce brazii defilau pe lângă ei.

Erau obligaţi să ruleze o bună parte din noapte ca să ajungă în Belgrad înainte de a fi dată alerta.

Din fericire, între Muntenegru şi Serbia existau mai multe puncte de trecere, utilizate de contrabandişti, lipsite de orice pază.

Iovan Peraj deschise radioul, dar Luka Simici îl închise imediat: numai de muzică nu-i ardea lui acum… Jovan remarcă gânditor:

— Poate ar fi fost mai bine să-i aşteptăm pe amărâţii ăştia care au sărit în ajutor şi să le facem de petrecanie la toţi…

— Sau să ne facă ei de petrecanie! făcu Luka Simici.

Adevărul era că nu erau obişnuiţi cu acţiunile de calibru mare.

Pe când mai trăia Momcilo, aşa ceva s-ar fi rezolvat fără nicio problemă.

*

* *

Sunetele de claxon se apropiau, cu regularitate, indicând şi direcţia în care era şoseaua. Malko o sprijini pe Tatiana care nu se mai putea ţine pe picioare. Cu chiu cu vai, cei doi ajunseră la drum.

— Du-te şi întâmpină-i tu, spuse ea, căzând ca moartă pe marginea drumului.

— Nu, nu te las singură. Ticăloşii aceia pot fi pe-aproape.

În acel moment, farurile unui vehicul apărură la serpentina de sub ei. Era un uriaş Jeep cu doi civili în faţă şi cu doi militari în spate. Unul din civili coborî din maşină şi le zâmbi cu jovialitate.

— Mă numesc John Clark, se prezentă el. Sunt fericit să vă găsesc. Unde sunt bandiţii?

— Dacă nu v-aţi încrucişat cu ei, înseamnă că sunt mai sus. Drumul ăsta este un impas. Duce la două mănăstiri. Aţi fost autorizat pentru o acţiune ofensivă?

John Clark arboră un zâmbet larg.

— *No problem*, am primit instrucţiuni să ascult de ordinele dumneavoastră, spuse el.

Uriaşul Cherokee negru îşi reluă drumul, cu Malko şi cu Tatiana pe bancheta intermediară. După un kilometru, întâlniră rămăşiţele Mercedesului mistuit de flăcări. Bara de protecţie a imensului 4×4 îl măturăa din cale, azvârlind caroseria în prăpastie. Curând ei ajunseră la mănăstirea Ostrogul de Jos. În parcare nu era niciun vehicul, iar porţile mănăstirii erau închise. Era greu de crezut că agresorii s-au refugiat acolo. Atunci, ei se îndreptară spre cealaltă mănăstire, construită în munte. Nici acolo nu zăriră nicio urmă de vehicul în micul parching.

Abia la coborâre observară micul drumeag ce dispărea în pădure.

John Clark opri motorul şi sări din maşină. Reuşi imediat să descopere urmele lăsate de pneuri. Era însă inutil să-i mai caute. Adversarii lor trebuiau să fie deja departe.

Tatiana adormise.

— Ce facem? Ne întoarcem la Podgorica? întrebă John Clark. Vă putem găzdui la consulat. Nu e un loc prea grozav, dar veţi fi în siguranţă. Mâine putem chema un elicopter din Sarajevo care să vă ducă la Belgrad. În seara asta puteţi fi asistaţi medical. Tânăra domnişoară nu arată prea bine…

Malko era frânt de osteneală. Trebuia ca mai întâi să vorbească cu Mark Simpson.

— Este totul în regulă? îl întrebă şeful staţiei CIA din Belgrad. Aţi reuşit să vă întâlniţi cu oamenii noştri?

— Da. Avem însă o urgenţă. Cereţi omologilor dumneavoastră din BIA să o intercepteze cât mai repede pe Tania Petrovici. Ea este cea care a organizat această ambuscadă.

— O să-l sun chiar acum pe Goran Bacovici, îi promise Stanton.

— Sper că nu l-am pierdut definitiv pe Milorad Lukovici, zise Malko. Sunt convins că unul din motivele îndepărtării noastre din Belgrad a fost legat de el.

Malko închise celularul. Reuşise din nou să scape cu viaţă. Tatiana dormea dusă, prăbuşită peste el. O oră mai târziu, 4 × 4 se opri în faţa modestului consulat american din Podgorica. John Clark îi conduse direct în apartamentul destinat vizitatorilor.

— Vă este foame?

Tatiana dormea în continuare, şi nici el nu era prea treaz. Singura lui dorinţă era să intre sub un duş fierbinte înainte de a se culca.

*

* *

Vladimir Budala o privi lung pe Tania Petrovici, care îi susţinu privirea. Discutau de o oră întreagă fără să ajungă la o concluzie. Se aflau în apartamentul secret al Taniei şi aflaseră de eşecul operaţiunii de eliminare a celor doi adversari.

Ştiau că aceştia se vor întoarce în Belgrad şi îşi vor continua căutările, sprijiniţi de BIA. Tania era cu siguranţă căutată şi nu mai

putea pune piciorul acasă la ea.

— Vreau să-l văd pe Milorad, repetă ea. Oricum tot nu mai pot face altceva. Aşa că mai bine stau cu el.

— Poţi să ne fii încă utilă, pledă Vladimir Budala. Unde mai pui că m-au reperat şi pe mine. Până acum nu m-au arestat, în speranţa că-i pot conduce la „Legija". Acum s-ar putea să schimbe tactica. Dacă voi fi arestat, cine se va mai ocupa de plecarea lui?

— Dar nu au nimic împotriva ta, spuse Tania. Nu ştiu că tu ai legătură cu doctorul şi cu Zatko.

— Ba da. Este femeia care îl însoţea pe Zatko. M-a văzut, iar poliţia poate să o găsească.

— Fă-i de petrecanie.

— Nu ştiu nimic despre ea în afară de faptul că o cheamă Natalina. Dacă poliţia a găsit-o, cu siguranţă că este supravegheată.

— Peste cât timp se va putea deplasa Milorad?

— Nu ştiu. Doctorul a spus că peste o săptămână. Ar fi trebuit ca mai întâi să-l viziteze. Acum nu mai avem niciun doctor.

Budala căuta disperat o soluţie la singura problemă care-l măcina şi îngrijora cu adevărat. Telefonul primit de Jadranka dovedea că adversarii lor bănuiau că în casa ei se putea ascunde „Legija". Or, odată întorşi la Belgrad, aceştia vor reuşi să o găsească până la urmă. Catastrofă absolută. Nu mai existau aşadar decât două soluţii: Milorad să plece imediat de acolo, fapt încă imposibil, sau să facă o nouă tentativă pentru a-i lichida pe cei doi şi să câştige timp. Cei trei bandiţi din echipa muntenegreană urmau să sosească. Vor fi nerăbdători să-şi spele ruşinea. Din nefericire, până acum nu au strălucit deloc. El îi mărturisi Taniei temerile şi gândurile sale. Iar ea îl aprobă imediat.

— Bineînţeles că trebuie să-i lichidezi. Eu una nu am încredere în idioţii ăia din Zemun. Până acum au ratat tot. De treaba asta mă voi ocupa eu.

— Tu? Dar…

Ea îi aruncă o privire plină de agresivitate.

— Ai uitat de asasinii trimişi de Zatko la mine acasă? I-am ucis fără nicio ezitare. Cu bărbatul, nu am nicio problemă. Ştiu unde să-l găsesc…

— Dar dacă vei fi prinsă, sau… Omul ăsta este un profesionist.

Tania zâmbi.

— N-ai nicio grijă. Mi-a venit deja o idee. Însă mai întâi trebuie să luăm toate măsurile de precauţie ca să-i încetinim ancheta. Dacă va găsi ascunzătoarea, se termină totul.

— În afară de Zika, de noi şi de Jadranka, cine mai este la curent cu locul unde se ascunde „Legija”?

— Presupun că nimeni, răspunse Tania. Milan Stipici, agentul imobiliar care este şi decorator şi care s-a ocupat până acum de ea, cunoaşte amplasarea casei.

— Şi este un om sigur?

— Este un vechi prieten al Jadrankăi, dar nu se ştie niciodată. Ar putea vorbi ce nu trebuie cu acel agent american.

— Ce ai putea face?

— Aş putea să o sun pe Jadranka, iar ea să-l avertizeze.

— Cum? Cu siguranţă, celularul tău este ascultat.

— Nu voi vorbi la telefonul meu, spuse ea arătându-i un mic telefon portabil argintiu. Este pe numele unei verişoare din Novi Sad. Nu există niciun risc. O să am timp să trag două gloanţe în capul acelui duşman al Serbiei.

*

* *

Malko abia mai suporta să stea pe scaun. Îl durea îngrozitor spatele. Tatiana nu era nici ea mai bine. Încercase să-şi ascundă vânătăile de pe faţă sub un strat gros de fond de ten. Întorşi din Podgorica cu un elicopter din SFOR, fuseseră imediat chemaţi la o reuniune în Ambasada Americană.

Mark Simpson rezumă situaţia:

— Ambuscada a fost pregătită aici şi a fost dusă la îndeplinire de supravieţuitorii bandei din Zemun. Aceştia i-au avut complici pe bandiţii muntenegreni, cu care fac contrabandă. Taxiul a fost furat.

— Dar *igumanul?* întrebă Malko.

— El nu ştia nimic. Milorad Lukovici nu este om politic. Ceilalţi au folosit această mănăstire, unde a stat Radovan Karadzici, tocmai pentru că era un loc credibil ca să vă înşele. Aveţi dreptate, au

încercat să vă îndepărteze. Poate că „Legija” a fugit.

— Cum am putea şti? întrebă Malko.

— Nu ştiu. Nu a mai dat niciun semn de viaţă din momentul dispariţiei sale, a doua zi după uciderea lui Zoran Djinjici. Ar putea fi în Rusia, în Croaţia, oriunde.

— Ştiu că este foarte ataşat de Tania Petrovici.

— Da, este o atracţie viscerală între cei doi, aprobă Simpson.

— Atunci, atât timp cât ea se află încă aici, şi el este tot aici. Trebuie să o găsim, cu orice preţ.

— Cei din BIA au descins la domiciliul ei azi dimineaţă şi au găsit casa încuiată. Atunci au intrat înăuntru, dar nu au găsit nicio urmă. Femeia s-a făcut nevăzută.

— Dar Vladimir Budala?

— El este la el acasă. Am putea să-l interceptăm, dar interesul nostru este să-l lăsăm în libertate. Ne poate conduce la Tania.

Tatiana se amestecă în conversaţie:

— Cei trei asasini care ne-au atacat vor reveni cu siguranţă în Belgrad. S-ar putea să o caute pe Gordana, prietena lui Bozidar.

Lucrurile erau destul de vagi. Mark Simpson conchise:

— Nu ştiu ce pot să spun… Dacă-i pun pe cei din BIA pe urmele lui Budala, riscăm să-l lichideze ca să scape de el. Oricum, el nu va vorbi.

— Mai rămâne o pistă. Cea legată de casa Jadrankăi, făcu Malko. Apropo, în Belgrad există un cadastru?

— Bineînţeles. De ce? întrebă Simpson.

— Păi, casa aceea trebuie să fie înregistrată pe numele Jadranka Rackov.

Tatiana interveni din nou:

— Casele nu sunt clasificate după numele proprietarilor, ci după cartierele unde se află. Ar trebui să căutăm casă cu casă. Ne-ar trebui o lună întreagă numai pentru asta.

— Tatiana, ai vreo idee cum am putea da de decoratorul ei? întrebă Malko.

Tânăra interpretă dădu din cap.

— Nu în mod direct. Ar trebui să dau o mulţime de telefoane. Cineva ar putea să mă ajute. Patronul de la *Writers’ Club*, Buda. El cunoaşte pe toată lumea, căci în restaurantul lui se adună tot

Belgradul. Trebuie să găsesc un mijloc să stau de vorbă cu el.

Malko se ridică în picioare cu o grimasă de durere. Tot corpul îi era învineţit.

*

* *

Gordana nu mai putea da bucurie. Amantul ei, Luka Simici, tocmai o sunase şi-i dăduse întâlnire, la întoarcerea din călătorie. În ciuda a ceea ce credea Tatiana, ea nu fusese decât în mod episodic amanta lui Bozidar, numai atunci când Luka o înşela cu alta.

Acum îl aştepta să vină să o ia de acasă ca să o ducă în micul lui apartament unde aveau să petreacă toată ziua făcând dragoste. Se parfumă pe tot corpul şi coborî. Era îmbrăcată foarte sexy, fără sutien. Nu-şi văzuse iubitul de zece zile. După zece minute de aşteptare, o Lancia decapotabilă dădu colţul străzii şi se opri în faţa blocului ei. Gordana nu mai aşteptă ca Luka să-i deschidă portiera şi sări înăuntru, lipindu-se de el. Luka era neras, părul îi crescuse mult. Era aşa cum îi plăcea ei. Sărutul lor prelung fu întrerupt de claxonul unui camion, iar Luka demară.

Gordana pusese o mână posesivă pe piciorul lui. Începu să-l mângâie şi observă imediat că bărbatul nu purta slip pe dedesubt. Pe sub ţesătura groasă a blugilor se reliefa membrul său, inflamat de dorinţă.

În timp ce el şofa, ea începu să-l mângâie din ce în ce mai insistent în zona fierbinte, provocându-i o erecţie înfricoşătoare. El se opri atât de brusc încât o proiectă în parbriz. Gordanei nici nu-i păsa de lovitura încasată, căci se repezi la el şi îl înăbuşi cu sărutări înfocate.

Ascensorul era în pană, aşa că fură nevoiţi să urce pe scări. În timpul acesta, fiecare începu să se dezbrace ca să fie pregătit odată ce ajungea în apartament. Când se văzură înăuntru, Luka îi smulse blugii şi slipul şi-o aruncă pe pat înnebunit de dorinţă.

Strivită sub greutatea trupului lui, ea juisa fără întrerupere cu mâinile încleştate pe cearşaf. Ce bine era că-şi regăsise tânărul amant! Acesta se retrase şi-i spuse:

— Ce-ai făcut în lipsa mea? Nu m-ai înşelat? Cu cine te-ai întâlnit?

— Nu, nu te-am înşelat, protestă ea indignată. M-am întâlnit numai

cu fata care a recuperat Mercedesul lui Momcilo. În orice caz, ea manifestă destul interes în legătură cu tine.

Luka Simici simţi că i se spulberă libidoul.

— Şi i-ai spus ceva?

— Bineînţeles că nu. Ştiam prea bine că ai plecat în Muntenegru. Dar nu am pomenit nimic. Mi-a spus că mă va invita la o cafea şi am schimbat numerele de telefon.

— Asta a fost tot?

— Da.

Luka Simici păru uşurat.

— Îmbracă-te repede. Te iau cu mine la o întâlnire.

— Aşa de repede! Credeam că vom face dragoste toată ziua.

— Vom continua la noapte. Acum avem de făcut treburi mai importante, îi tăie el vorba.

Capitolul XVIII

— Tipul se numeşte Milan Stipici. Am adresa biroului său de pe strada Kneza Mihaila. Este un decorator şi un agent imobiliar foarte cunoscut. A intermediat vânzări de case pentru toţi nomenclaturiştii.

Tatiana abia îşi ascundea bucuria. Veniseră la *Writers' Club* să cineze sub arborii din grădină. Ca în fiecare seară, restaurantul cel mai la modă din Belgrad gemea de lume. *Gospodin* Buda, patronul localului, dirija totul şi îşi cunoştea clientela ca pe propriile mâini. Serviciul era întotdeauna foarte lent, dar nu se plângea nimeni.

Deşi se afla în mijlocul oraşului ai fi crezut că te afli undeva la ţară. Când li se servi obişnuitul Vranac roşu ca sângele, Tatiana începu să discute cu patronul. Se interesă cu cine venise acolo Jadranka în seara în care îi spusese că cinează cu decoratorul ei.

Buda nu avu niciun fel de reticenţă să-i răspundă. Milan Stipici era unul dintre clienţii cei mai buni, iar pe Jadranka o cunoştea de ani de zile. Mânca acolo de fiecare dată când venea la Belgrad.

— Ai fost genială! exclamă Malko. Ce vrei ca recompensă?

— Şampanie! făcu Tatiana râzând. După câte am pătimit în Muntenegru, am dreptul ăsta.

Era încă plină de vânători greu de ascuns cu ajutorul machiajului. Malko se aşezase cu faţa către intrarea în restaurant şi avea la îndemână CZ 28. Scăpase de două tentative de omor. La a treia nu voia să rişte. El îl chemă pe chelner şi-i comandă o sticlă cu şampanie franţuzească. Patronul în persoană le aduse o sticlă Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, medaliată 1995, ca şi cum ar fi fost icoana sfântului Vasilie.

Malko şi Tatiana ciocniră cupele.

— Chiar mâine dimineaţă o să-l sun pe Milan Simici, spuse Tatiana. O să-i spun că eşti în căutarea unei case în Belgrad pentru un austriac de origine sârbă.

— Sper că nu suntem pe o pistă falsă, spuse Malko.

Dacă se înşela, misiunea sa era în impas.

Tania Petrovici şi bandiţii din Zemun se volatilizaseră, şi potrivit celor din BIA, Vladimir Budala era fără prihană…

Ei goliră sticla de şampanie la friptura de miel şi părăsiră restaurantul după miezul nopţii.

— Ce-ar fi să mai dăm o raită înainte de a merge la culcare? o întrebă Malko pe fată.

Casa Taniei Petrovici părea total pustie. Ei continuară drumul până în cartierul cu blocuri unde stătea Vladimir Budala. Maşina nu era în faţă şi nu se observa niciun fel de supraveghere. De acolo, rulară până în Zemun Polie. Fără mai mult noroc. Garajul fraţilor Lasica era închis, dar la etaj era aprinsă o lumină. Tatiana făcu cale-ntoarsă şi-i spuse râzând:

— Să ne întoarcem. Ca să fiu mulţumită, nu-i suficientă doar şampania.

Pe când urcau cu ascensorul, Tatiana se lipi de Malko şi-i murmură la ureche

— Şampania are mereu acest efect asupra mea. Dar, din păcate, nu beau prea des.

*

* *

Goală puşcă, Tatiana vorbea la telefon de câteva minute. Soarele strălucea deasupra Belgradului şi căldura era înăbuşitoare. Ea închise

telefonul cu ochi strălucitori.

— Milan Stipici te invită să cinăm cu el la *Vuk*. Vrea să ne vândă o casă.

— Dar tu?

— Preferă să te vadă doar pe tine. Îi este frică să nu-i cer un comision.

*

* *

Terasa restaurantului *Vuk* era aproape pustie. Malko opri un chelner şi îl întrebă care este masa lui Milan Stipici. Sârbul îi arătă un bărbat corpolent şi jovial care mânca împreună cu o blondă nurlie, complet restaurată. Ar fi putut participa cu succes la un concurs Miss Colagen. Ea îi adresă o privire languroasă şi uşor bovină.

— Sunteţi Milan Stipici? întrebă Malko în engleză.

— Da, da. Presupun că sunteţi prieten cu Tatiana Jokici, nu? Vă prezint pe asistenta mea, Miriana. Ce doriţi să comandaţi?

Malko comandă o friptură, destul de bine pregătită la *Vuk*.

Miriana se tot foia pe scaun. Mâinile arhitectului îşi făceau cam mult de lucru pe sub masă…

— Aşa că sunteţi în căutarea unei case în Belgrad, lansă acesta. Ştiu una grozavă în cartierul Sanjak, cu o vedere splendidă a râului Sava. Proprietarii sunt în vacanţă în Olanda. Preferă să o vândă. Aveţi dreptate să cumpăraţi, preţurile cresc pe zi ce trece. Cum vom intra în Uniunea Europeană, afacerile vor prospera.

Vorbea bine engleza şi Miriana îl asculta mută de admiraţie.

În timp ce ataca friptura, Malko întrebă:

— Mi s-a vorbit despre casa Jadrankăi Rackov. Se pare că este deosebit de frumoasă…

Decoratorul făcu o grimasă.

— Ar putea fi, dar proprietăreasa ei nu are niciodată bani ca să o termine.

— Aş putea totuşi să o văd? insistă Malko.

— Desigur. Dacă o cumpăraţi aş putea să fac ceva foarte frumos acolo. După aceea, vă duc şi în Sanjak.

Cina se termină cu nişte cafele espresso, de bună calitate.

Când Miriana se ridică de la masă, Malko putu să constate că are un trup extraordinar de frumos, pus în valoare de rochia uşoară. Ea se întoarse cu o privire languroasă către el. Un cumpărător de case nu putea fi decât un bărbat interesant. Malko observă unghiile ei, lungi de cinci centimetri. Nu păreau prea potrivite pentru tastatura unui calculator…

— Aveţi maşină? îl întrebă Stipici. Ar fi bine să veniţi în urma mea. Eu am un cupeu BMW cu doar două locuri.

*

* *

După ce traversară întregul Zemun, se opriră în faţa unei construcţii lăsate în paragină, năpădită de buruieni. În faţa ei era Dunărea şi vechiul Zemun.

Malko contempla zidurile triste din faţa sa, cu un sentiment de decepţie. Nici măcar un cerşetor nu s-ar fi ascuns acolo… Nici măcar acoperiş nu avea!

— Aveţi dreptate, recunoscu el. Casa este într-o stare deplorabilă.

Milan Stipici dădu din cap cu tristeţe.

— Păcat. Era o casă foarte frumoasă pe care a moştenit-o de la părinţii ei. Acum, vă voi duce să vedeţi casa din Sanjak.

El îl luă pe Malko de braţ. Celularul său sună şi el răspunse vizibil contrariat. Apoi se enervă şi, după ce închise celularul, îi spuse lui Malko.

— Este vorba de o întâlnire importantă de care am uitat complet. Nu voi mai putea să vă conduc, dar vă va arăta Miriana acea casă. Vă deranjează dacă vă rog să o aduceţi după aceea pe Miriana în oraş?

— Bineînţeles că nu, făcu Malko. Dar cred că afacerea noastră mai poate aştepta.

— Nu, nu. Vreau să o vedeţi. Voi fi la birou la ora cinci. Este pe Kneza Mihaila, la numărul 10. Etajul cinci, al doilea corp de clădire.

El alergă la maşina lui, nervos la culme, spuse ceva asistentei sale, care se dădu jos din BMW şi se apropie de Malko.

— Casa se află pe Voje-Vukovica Ulitza, la numărul 25, spuse repede arhitectul. Miriana are cheile. Pe curând.

Miriana se instală în Mercedesul împrumutat de la Tatiana,

lăsându-se pe banchetă ca pe o canapea. Trei sferturi din sâni erau pe afară din decolteu. Era un fel de Pamela Anderson, versiune mai proaspătă.

— Vorbiţi rusa? o întrebă Malko.

— Un pic, răspunse ea bâlbâindu-se.

Malko puse muzică, iar ea începu să bată măsura cu unghiile interminabile. Din când în când îi arunca câte o ocheadă bine studiată. Cu o asemenea asistentă, Milan Stipici trebuia să vândă multe case… Ei urcară colina Sanjak. Grilajul vilei de la numărul 6, Voje-Vukovica, era întredeschis. Casa, bătrânească semăna mai degrabă cu o închisoare. Era destul de ponosită. Obloanele aveau vopseaua scorojită, iar faţada avea multe crăpături.

— Este casă frumoasă, reuşi să spună în ruseşte Miriana.

Ea descuie uşa. În casă era aer închis. Părea complet mobilată. Miriana începu să-i arate fiecare cameră, terminând cu salonul, şi mai trist parcă decât restul casei.

— Tu placi casa? îl întrebă ea la sfârşit.

Era atât de provocatoare, încât Malko se apropie şi o prinse de talie cu un gest posesiv. Miriana se mulţumi să zâmbească.

— Eşti tu cea care-mi place, făcu Malko în ruseşte.

— Dar placi şi casa? repeta Miriana, cu capul lăsat într-o parte, ca o pasăre, fără a încerca să se degajeze. Nu-şi uita datoria.

— Da, îmi place şi casa! făcu Malko trăgându-i rochia de pe umeri şi eliberându-i sânii zglobii.

Femeia nu se formaliză. Malko trase de fermoar şi rochia căzu la pământ. Purta un sutien alb de târfă, decupat, cu sfârcurile afară şi un string asortat. Uşurel, Malko o ghidă spre o canapea. Atmosfera şi ambianţa acestei case abandonate, adăugate acelui trup extraordinar, îi aprinseră în pântec un adevărat foc de Bengal. Cu ochii ţintă la femela lascivă din faţa sa, el începu să se dezbrace cu mişcări lente. Era excitat şi dur.

— Tu cumperi *doma? [casa – în lb. rusă.]*

— Poate, spuse Malko îndepărtând stringul şi penetrând-o până la rădăcină.

Câteva secunde extraordinare, Miriana se lăsă moale ca o vacă dusă la taur. Malko realiză brusc că este aproape complet idioată. Nu era

însă un motiv ca să nu profite.

Se servi de ea cât putu de mult. Miriana aşteptă răbdătoare ca el să juiseze, apoi se ridică şi se aranjă de parcă ar fi servit ceaiul. Nu avea nevoie să se machieze, căci nu se sărutaseră. Brusc, lui Malko îi veni o idee.

— Tu o cunoşti pe *gospodina* Jadranka?

— Da.

— Şi i-ai văzut casa?

— Da. *Starigrad [Oraşul vechi]*.

El crezu că a înţeles greşit. Locul unde fusese dus nu era în vechiul oraş, ci în Zemun.

El repetă:

— *Doma gospodina Rackov*, Zemun?

— *Nié! Starigrad*.

Malko îi zâmbi amuzat.

— Unde?

Miriana repetă ca o păpuşă stricată.

— *Starigrad*.

De ce oare Milan Stipici îl minţise arătându-i o casă în ruine care nu avea nimic în comun cu casa Jadrankăi?

Răspunsul era simplu. Malko simţi că arde. El o luă de mână pe Miriana şi o trase afară din casă. Peste un sfert de oră *Moskva* o abandonă în faţa hotelului, pe Terazie.

Ea înscrise numărul de telefon al celularului ei, cu un scris infantil.

— *Do svidania. Hvaia. [La revedere. Mulţumesc.]*

Ea era cea care-i mulţumea… Dacă nu ar fi intervenit acel apel telefonic ce-l împiedicase pe Milan Stipici să-l însoţească, nu ar fi bănuit nimic. Căută timp îndelungat un loc pe trotuar unde să lase maşina şi strecură revolverul la brâu, hotărât să-i ceară explicaţii arhitectului.

*

* *

Era o uşă de lemn, descuiată, ce dădea pe strada Kneza Mihaila. În clipa în care voi să intre, observă în mulţime un bărbat voinic care se îndepărta, ieşind din imobil, cu o geantă grea în mână. Ar fi putut fi

Vladimir Budala.

Se grăbi în urma lui, dar necunoscutul dispăru în dreptul magazinului *Davidoff*, a cărui vitrină era plină cu colecţia brichetelor Zippo, apoi se întoarse şi pătrunse în imobilul de la numărul 10.

Ascensorul părea gata să se dezintegreze, dar îl duse totuşi până la etajul cinci. Acolo, o pasarelă ce dădea spre o curte ducea la a doua clădire. La acel etaj nu era decât o singură uşă. Era întredeschisă. Ce straniu… Malko sună, dar nu obţinu niciun răspuns. Încordă auzul. Biroul părea gol. El strigă.

— *Gospodin* Stipici!

Nu primi răspuns. Cuprins de un presentiment urât, el scoase arma şi pătrunse înăuntru. Biroul era gol. Peste tot zăceau mormane de dosare, scoase dintr-un dulap metalic, rămas deschis. Cineva căutase ceva cu înfrigurare, răvăşind totul. O altă uşă întredeschisă era în fundul biroului. Malko se repezi într-acolo. Ajuns în prag, rămase încremenit. Milan Stipici era prăbuşit într-un fotoliu, imitaţie Louis XV, în faţa unui birou şi a unei mici canapele.

În jurul gâtului era un şireang. Fusese sugrumat ca la carte. Până ce-i ieşiseră ochii din cap…

Malko tocmai voia să bată în retragere, când un urlet pătrunzător se auzi în spatele său. El se răsuci şi observă în prag o femeie foarte înaltă şi masivă. Ea se uită la cadavru, apoi la Malko. Şi se repezi la acesta ca să-i scoată ochii. Îl luase drept asasin.

Din fericire, telefonul sună, iar femeia se repezi să răspundă. Malko profită ca să fugă, dar ea îl urmări până la ascensor, se agăţă de el şi începu să ţipe după ajutor.

Era cu siguranţă soţia arhitectului, convinsă că Malko îi ucisese bărbatul. Acesta nu ştia cum să scape de ea. Cu mare greutate, reuşi să-i scape din mâini şi să se urce în ascensor.

Ţipetele îşi micşorară intensitatea. Malko scoase celularul şi formă numărul Ambasadei Americane.

— Anunţă-l pe Goran Bacovici, îi spuse el lui Mark Stanton. Cât mai repede, înainte să mă aresteze.

El îi explică în câteva cuvinte ce s-a întâmplat, apoi sări într-un taxi, exact în momentul în care nevasta lui Stipici apăru urlând ca o nebună. Puţin ar fi lipsit să fie linşat.

Interludiul amoros cu Miriana era undeva departe Dar, de astă dată, făcuse un pas de uriaş.

*

* *

Mark Simpson, şeful staţiei CIA din Belgrad închise telefonul, după o lungă conversaţie cu omologul său din BIA.

— Era aproape să fiţi arestat, îi spuse el lui Malko. Poliţia a primit un apel ce anunţa crima. Ar fi putut să vă prindă acolo, înarmat. Văduva pretinde că v-a văzut strangulându-i bărbatul…

Din ce în ce mai bine. Într-o ţară atât de derutantă ca Serbia, nu ar fi avut un viitor prea bun.

Americanul îl privi pe Malko, foarte contrariat.

— Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să vă scot din ţară. Poliţia nu este sigură şi foarte mulţi oameni din MUP ne urăsc de moarte. S-ar putea folosi de această situaţie ca să se răzbune.

— Nici vorbă să părăsesc Belgradul, zise Malko. Sunt sigur că asasinul a fost Vladimir Budala. Încă de la început, el i-a lichidat în mod sistematic pe toţi cei care s-au apropiat de Milorad Lukovici.

— Nu el a fost cel care l-a „minat” pe Momcilo Pantelici, observă americanul. Vinovaţii au fost identificaţi.

— Dar el a fost comanditarul, zise Malko. Amintiţi-vă, când au crezut că Natalia Dragosavaci ar fi putut să-i trădeze, fata a dispărut. Eu ştiu de ce a murit Milan Stipici.

— De ce?

— El m-a minţit, prezentându-mi o ruină din Zemun drept casa pe care o face Jadranka Rackov. A fost asistenta lui care l-a dat de gol, spunându-mi că imobilul Jadrankăi se află în oraşul vechi. Dacă nu era aşa, Milan ar fi fost încă în viaţă.

— Aşadar, sunteţi convins că Milorad Lukovici se ascunde în casa Jadrankăi Rackov?

— De acum sunt aproape sigur, afirmă Malko. Nu ne rămâne decât să aflăm unde se află această casă!

— În Belgrad există zeci de case sau apartamente goale, obiectă Simpson.

— Credeţi că Goran Bacovici ne-ar putea ajuta?

— Nu ştiu. Aceşti oameni sunt legaţi unul de celălalt de ani de zile. Din cauza asta nimeni nu-l denunţă pe „Legija”. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Nu ştiu încă. Poate că Tatiana, care cunoaşte bine oraşul, va avea vreo idee.

*

* *

Vladimir Budala goli pe nerăsuflate paharul cu whisky Defender „Success” şi îl umplu din nou, lucru neobişnuit la el, care bea foarte rar.

Alcoolul nu-i tulbură însă luciditatea. În mod involuntar se lansase într-o cursă mortală contra cronometru. Plecarea lui „Legija” fusese prevăzută peste două zile, adică duminică. De acum ştia că americanii au ghicit o parte din secretul său. Trebuia ca dispozitivul actual să reziste până atunci, adică patruzeci şi opt de ore. După o nouă discuţie cu Jadranka şi cu Tania, el hotărâse să-l elimine pe decorator şi să recupereze dosarul privitor la casa Jadrankăi. Trebuia să se bată pentru fiecare oră. Americanii aveau acum aproape toate cărţile în mână. Succesul misiunii lor era o chestiune de ore sau de zile.

El hotărî că Tania avea dreptate: oricare ar fi fost riscurile asumate, trebuiau să se debaraseze de acel demon ce se ţinea scai pe urmele lor. Trebuiau să reziste până duminică seara.

Capitolul XIX

Tatiana intră val-vârtej în *breakfast room* din *Hyatt* şi comandă o cafea.

— Tocmai am aflat de la Farid rezultatul filajului de ieri, a lui Vladimir Budala, îl anunţă ea pe Malko. El a fost cel ce l-a ucis pe Milan Stipici. Ţiganii care-l urmăreau l-au văzut intrând în imobilul acestuia şi ieşind după douăzeci de minute de acolo. Te-au văzut şi pe tine…

— Şi ce a făcut înainte?

— Turul prin cafenele, cum obişnuieşte în fiecare zi. Rămâne câte

un sfert de oră în fiecare loc. Nu vorbeşte cu nimeni şi nimeni nu-i vorbeşte.

Malko îşi termină ouăle… Nu ştia ce să mai creadă. Budala nu era genul de om care să-şi piardă timpul prin cafenele fără motiv.

— Aş vrea să vorbesc cu cei care l-au urmărit ieri. Oare vor accepta să depună mărturie?

Tania arboră un surâs ironic.

— Nici să nu visezi aşa ceva. Mai întâi, pentru că sunt minori. În al doilea rând, niciun ţigan nu ar vorbi cu poliţia. Niciodată. Dar poţi să îi vezi.

Ea formă un număr la telefonul din bar.

— Ai noroc. Echipa de ieri se odihneşte acum. Se află pe şoseaua de Novi Sad.

— Să mergem imediat acolo, zise Malko. Vreau să clarific ceva.

Ei traversară Zemunul, apoi rulară pe lângă Sava până ajunseră la un campament de corturi şi căruţe cu coviltir pe lângă se jucau copii pe jumătate despuiaţi şi desculţi.

Tatiana opri Mercedesul în faţa mici căruţe ce mirosea a murdărie. Imediat fură înconjuraţi de o droaie de puradei. O femeie grasă, cu chipul ca o prună uscată şi cu o broboadă pe cap apăru de sub coviltir, cu o pipă în gură. Tatiana îi spuse ceva. Femeia strigă şi apărură trei puşti.

— Ei sunt, spuse Tatiana. Ce vrei să ştii?

— Lista cafenelelor.

Nu fu deloc uşor. Ţigănuşii nu ştiau să scrie. Prin tot felul de semne şi explicaţii, Tatiana reuşi să identifice patru localuri.

— Sunt siguri că Budala nu s-a întâlnit cu nimeni?

— Cu nimeni. A stat peste tot numai afară, pe terasă, în afară de ultimul local.

Malko tresări.

— În ultimul? Unde a fost asta? Ce a făcut acolo?

— A fost la *Stek Cafe*, traduse Tatiana. Acolo nu au terasă. Budala a intrat înăuntru, aşa că nu l-au putut urmări. I-ar fi văzut.

O cafenea fără terasă în Belgrad, era ceva rar.

— O să-l urmărească şi azi?

— Da. O altă familie este de serviciu. Seara, dau raportul celor

văzute.

Malko lăsă cinci mii de dinari ţigăncii, care-i înşfăcă într-o clipă. Ea îi propuse să-i citească viitorul în palmă gratuit.

— Mulţumesc. O lăsăm pe altădată. Acum vom merge la *Cafe Stek* îi spuse el Tatianei.

*

* *

Kraja-Petra Ulitza era o stradă în pantă umbrită de castani. Trotuarele, pline de maşini şi puţine magazine. La capătul ei, se afla *Stek Cafe*. Câteva trepte duceau la o sală în care era un băruleţ şi câteva mese. Era un local de cartier. Malko şi Tatiana comandară cafea şi rămaseră vreo zece minute

Abia când se întoarse la *Hyatt*, lui Malko îi căzu fisa.

Turneul prin cafenele al lui Budala era destinat să abată atenţia urmăritorilor de la adevăratul „contact”. Or, singurul loc unde putea avea loc acesta, era chiar cafeneaua *Stek*, unde urmăritorii nu puteau intra. Era o metodă clasică.

— Vom merge acum la BIA, zise el. Trebuie să-l văd pe Goran Bacovici.

*

* *

Goran Bacovici era într-o reuniune. După ce aceasta se termină, îi primi cu căldură.

— Aş vrea să cunosc numele proprietarilor următoarelor cafenele, spuse Malko. Este urgent.

Şeful BIA luă lista şi zâmbi. Părea destul de mirat.

— Nu putem afla nimic până luni sau marţi, traduse Tatiana.

Când părăsiră sediul poliţiei, telefonul Tatianei sună. După o scurtă conversaţie, ea spuse.

— Este Gordana, prietena lui Bozidar. Vrea să ne vedem.

— De ce?

— I-am propus să bem o cafea împreună ca să mai vorbim. Mi-a dat întâlnire la cafeneaua *Monza*. Te las la hotel şi plec acolo.

*

* *

Zika Tomici, proprietarul cafenelei *Stek*, nu reuşea să se concentreze la socoteli. Cifrele îi fugeau înaintea ochilor şi mâinile îi tremurau. Se afla în spatele barului când un cuplu necunoscut intrase în cafeneaua sa. Îi cunoştea pe toţi clienţii – oameni din cartier – şi, de la deschiderea localului, nu văzuse intrând acolo niciun străin. Iar aceştia vorbeau engleza. Vizita lor îl nelinişti enorm. În Belgrad nu prea veneau turiştii. Atunci, ce căutau cei doi în bomba lui? Trebuia cu orice preţ să-l prevină pe Vladimir Budala. Şi mai ales, să nu-i spună nimic despre asta lui „Legija", care putea comite o imprudenţă.

După ce făcu socoteala, el îi spuse chelneriţei:

— Am de făcut un drum.

Se grăbi să ajungă la o cabină telefonică şi îl sună pe Vladimir Budala.

Acesta îi recunoscu vocea şi spuse neliniştit:

— S-a întâmplat ceva?

— Poate. Trebuie să ne vedem.

— Ne vedem în *City Passage* peste o jumătate de oră.

Era tocmai cât să ajungă mergând pe jos. Zika ştia că riscă enorm să-l contacteze pe Budala, care era cu siguranţă supravegheat, dar nu putea ţine pentru el ceea ce văzuse. Era prea grav.

*

* *

Tatiana intră ca o furtună în camera lui Malko, vizibil tulburată.

— Cred că nu mi-am pierdut timpul, spuse ea triumfătoare. Gordana a vrut să mă vadă ca să-mi spună unde se află Tania Petrovici.

— Cum? strigă Malko stupefiat.

— S-a informat în privinţa mea şi ştie că lucrez cu tine pentru americani. De la moartea amantului ei, a fost recuperată de şeful bandei, Luka Simici. Acum îi este însă frică de el şi vrea să scape din situaţia asta Nu face politică, este în şomaj şi iese cu indivizii ăştia doar din interes. Amantul ei i-a spus că a fost în Muntenegru şi i-a dezvăluit locul unde se ascunde Tania.

— Unde anume?

— La *Intercontinental*, într-un apartament rezervat pe numele unui mafiot din banda din Zemun. Nu părăseşte apartamentul şi nimeni nu a identificat-o.

— Pare interesant, dar asta presupune o nouă supraveghere din partea ţiganilor noştri. Dacă vorbesc cu cei din BIA, ăştia sunt capabili să intre acolo în forţă şi să o aresteze. Iar asta mai rău m-ar încurca.

— Aşteaptă un pic, n-am terminat! Tania i-a cerut lui Luka Simici să o conducă într-un loc, afară din Belgrad, azi pe la ora două. Gordana a aflat asta pentru că ea voia să rămână cu Luka.

— Ce vrea în schimbul acestor informaţii?

— O viză Schengen şi ceva bani. Are o verişoară în Germania şi ar vrea să lucreze acolo.

— S-ar putea aranja, spuse Malko.

El se uită la ceas: era 11 şi 10, iar *Intercontinental* era la cinci minute distanţă.

— Ce ai aranjat cu ea?

— Să ne vedem diseară la ora şase.

Răstimpul era prea scurt ca să monteze un filaj cu ţiganii. Trebuia găsită o altă soluţie.

— Să mergem la Mark Simpson, spuse el.

*

* *

Zika Tomici nu se atinse de ceaşca de cafea. Îşi simţea stomacul strâns de nelinişte. La masa micului bar din *City Passage*, el scrută mulţimea în căutarea unui chip suspect. Vladimir Budala sosi imediat şi se aşeză la masă.

— Ce s-a întâmplat? Spune repede. Este foarte periculos să fim văzuţi împreună.

— Ştiu, spuse barmanul. Însă am primit mai devreme o vizită care m-a tulburat foarte tare.

Vladimir Budala îl ascultă simţind cum i se strânge un nod în gât pe măsură ce Zika îi relata întâmplarea.

De ce se temuse nu scăpase. Dacă afurisitul de agent al americanilor ajunsese la Stek, însemna că ştie ceva. Iar dacă a

identificat ascunzătoarea ce se afla la câţiva paşi de acolo, era o catastrofă.

— Ai făcut foarte bine că m-ai anunţat, spuse el. Dar nu trebuie să te temi de nimic.

Zika Tomici îi aruncă o privire mirată.

— Dar…

Budala îi şopti la ureche:

— El va pleca mâine.

— Dar nu s-ar putea să plece mai repede? Dacă…

— Este imposibil, îi tăie vorba Vladimir Budala.

El se ridică şi plecă în direcţia parchingului, lăsându-l pe Zika cu gura căscată. Omul ăsta era făcut dintr-un aluat special, îşi spuse el.

*

* *

Bătrânul hotel *Intercontinental* se înălţa ca o monstruoasă balenă verzuie pe marginea bulevardului Milentica-Popovica, într-un *no man's land* năpădit de buruieni, la o aruncătură de băţ de *Hyatt*. Cândva el fusese mândria Belgradului, dar acum decăzuse mult. Confiscat de mafia locală, nu mai fusese întreţinut şi nici turiştii nu-l mai căutau. Arkan murise acolo, cu doi ani în urmă, ciuruit de şapte gloanţe…

Malko şi Tatiana stăteau în maşină la cinci sute de metri depărtare de intrare. Malko lăsă binoclul în jos şi spuse:

— Tocmai a sosit Luka Simici. Aşteaptă chiar în faţa hotelului, la volanul maşinii lui.

Tatiana îşi aprinse o ţigară şi închise nervoasă capacul brichetei Zippo, primită în dar de la Malko.

— Şi acum ce facem?

— Păi, o să-i urmărim.

Nu putea să scape o asemenea ocazie. Tania Petrovici s-ar putea duce să-l întâlnească pe Milorad Lukovici. Prevăzuse mai multe scenarii împreună cu Mark Simpson.

Se scurseră vreo zece minute. Căldura era sufocantă. Malko nu-şi dezlipea binoclul de la ochi. Brusc, simţi cum îi creşte tensiunea. O femeie ieşi din hotel. Era înaltă, cu o eşarfă pe cap şi cu ochelari de

soare. Ea se apropie de Audi în care se afla Luka Simici şi se aplecă spre el.

— Uite-o! spuse Malko.

Tatiana porni motorul. Tania Petrovici discuta cu Luka.

Însă în loc să se urce în maşină lângă el, ea se întoarse şi intră în hotel. Aproape imediat Simici demară şi se îndepărtă lent făcând înconjurul hotelului.

— Mai există vreo ieşire? întrebă Malko.

— Da, cred că este una pe o latură.

— Ia-te după el. S-ar putea să nu ajungem singuri acolo. Anunţă-l pe Mark Simpson.

El sări din maşină şi se îndepărtă în fugă către hotel.

*

* *

Trecu în grabă prin uşa rulantă de la intrare şi pătrunse în holul spaţios. Nimeni nu se afla în faţa ascensoarelor. Întoarse capul şi o zări pe Tania Petrovici. Ea mergea cu paşi repezi către fundul holului, acolo unde trebuia să existe o ieşire de serviciu.

Se luă după ea şi o văzu că dispare printr-o uşă minusculă. Grăbi pasul şi văzu o tăbliţă pe care scria „Health Center & Swimming Pool”. Malko deschise uşa. Dădea într-un culoar lung, la capătul căruia se vedea un teren de tenis şi o peluză mică cu şezlonguri din material plastic alb.

Brusc, Tania apăru în faţa lui, ieşind de după un colţ. Avea gura deformată de un rictus plin de ură şi în mâini ţinea un revolver automat de dimensiuni uriaşe, îndreptat spre el. Malko nu mai avu timp să apuce revolverul CZ 28 pus la brâu.

Tania Petrovici deschise focul asupra lui. Detonaţiile explodară în urechile lui şi simţi trei şocuri violente în piept.

Capitolul XX

Energia cinetică a gloanţelor îl aruncă pe Malko înapoi şi el se prăbuşi cu privirea împăienjenită de un văl negru. Ultimul lucru pe

care-l văzu fu Tania Petrovici care fugea spre „Health Club”.

El rămase ameţit, dar conştient un timp îndelungat, apoi se ridică cu dificultate. Pieptul îl durea îngrozitor, se simţea secătuit de puteri şi fu nevoit să se sprijine de perete ca să nu cadă iar. Respira greu, dar fără vesta antiglonţ din kevlar, primită de la Mark Simpson, acum ar fi fost mort. Din „Health Club” apărură mai mulţi bărbaţi care îl înconjurară îngrijoraţi. Malko nu dorea decât un singur lucru: să-şi scoată haina şi vesta din kevlar care-l înăbuşea. El încercă să se dezbrace, dar din greşeală, scăpă pe jos revolverul de la centură. Cercul de oameni din jurul lui se risipi…

Malko se sprijini de un stâlp ca să nu cadă. Picioarele refuzau să-l mai susţină, capul îi vâjâia, iar inima părea că-i pocneşte.

Privi în jurul său şi văzu un bărbat oprit în mijlocul scării ce ducea la mezanin. Avea un pachet lung sub braţ. Cum îl zări pe Malko, acesta desfăcu ambalajul şi scoase o puşcă automată Kalaşnikov. Malko îl recunoscu. Era unul dintre asasinii din ajun, Iovan sau Uros. Se gândi că ar trebui să se întoarcă după revolver, dar era incapabil să se mişte. Ca într-un coşmar, el văzu cum bărbatul pune puşca la ochi şi se ascunde după balustrada ce separa galeria de *lounge*. Detunături asurzitoare făcură să-i vibreze timpanele. Oamenii din jur fugeau înspăimântaţi. Cu pieptul în flăcările iadului, Malko văzu cum adversarul său vine în fugă spre el, decis să-l termine definitiv. Într-o străfulgerare, el se gândi că avea să moară. Era momentul pe care-l anticipase întotdeauna. Clipa sosise. Vedea oamenii care se mişcau în jurul său ca într-o peliculă rulată în ralanti.

Nu mai avea chef să fugă şi nici măcar să se ridice. Era obosit. Îngrozitor de obosit. Sângele i se prelingea pe mână. Dar nu suferea.

Aşadar aşa era moartea: o imensă indiferenţă, ca o doză masivă de tranchilizant.

Îl văzu pe tânăr înaintând cu arma aţintită spre capul lui. Apoi se declanşară împuşcăturile. Mai multe arme trăgeau în acelaşi timp. În mod instinctiv, el închise ochii, convins că el era ţinta.

Când îi deschise, zări lângă el chipul împietrit al tânărului asaltant. Cu ochii mari şi gura deschisă, din care curgea un val de sânge, de un roşu ireal.. Bărbatul era prăbuşit, cu Kalaşnikovul încă în mână. O mulţime de bărbaţi în ţinută de luptă năvăliseră în marele hol.

Unul dintre ei se apropie şi mai trase o rafală în trupul mortului. Malko încercă să se ridice. Singur însă nu ar fi reuşit. Doi soldaţi îl luară de subsuori şi i se adresară în sârbă.

Lungit pe o canapea din *lounge*, Malko o văzu apărând pe Tatiana, care alergă înspăimântată către el.

— Eşti rănit!

Incapabil să vorbească, Malko dădu din cap. Simţi cum este dezbrăcat de haină şi apoi de vestă. Cele trei proiectile erau bine înfipte în ea. I se scoase şi cămaşa. Pieptul îi era o pată roşie provocată de căldura degajată de energia cinetică… Cineva îi dădu să bea o gură de rachiu, care îl făcu să tuşească. Se simţea un pic mai bine când veni şi Goran Bacovici. După el alerga Mark Simpson, în stare de alertă.

— *My God!* exclamă americanul. Încă puţin şi oamenii noştri ar fi ajuns aici prea târziu. Trebuie să vă ducem la spital.

Malko nu avea chef de discuţii.

— O.K., eu vreau să merg la hotel, nu la spital. A fost găsită Tania Petrovici?

Tatiana fu cea care-i răspunse:

— Nu. Am încercat să o urmăresc, dar a tras în direcţia mea şi mi-a fost frică. Poliţia încă nu era acolo. Capcana a fost bine pusă la punct, ca la Ostrog. Gordana ne-a atras în cursă.

*

* *

— Cum te simţi?

Malko schiţă un zâmbet chinuit.

— Ca un homar care tocmai a fost luat de pe grătar. De parcă ar fi trecut peste mine o presă fierbinte. Recunosc însă că este bine să fii viu.

Tatiana se uită la el cu admiraţie.

— Nu ştiu cum de mai poţi rezista. Eu nu m-aş fi sculat din pat opt zile.

— Asta pentru că sunt nebun după viaţă! spuse Malko.

Cei doi luau cina la restaurantul *Langusta*, aflat lângă râul Sava. Era aproape unsprezece noaptea, dar în Belgrad oamenii se culcau târziu.

Malko avusese nevoie de patru ore ca să-şi revină, apoi simţi o poftă de viaţă viscerală, după oribila înfruntare cu moartea. Fără vesta antiglonţ, acum ar fi fost într-o cutie de zinc, la morgă.

El o sunase pe Tatiana cerându-i să se facă frumoasă şi comandase o sticlă cu Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, din care consumase o doză zdravănă înainte de sosirea fetei. Aceasta apăru strălucitoare într-o rochie lungă de dantelă neagră, despicată pe o coapsă. În ciuda epuizării, Malko simţi cum îi renaşte libidoul. Din păcate, cum îşi atingea pieptul, îi venea să urle de durere. Acum, cei doi terminau de cinat, bând o şampanie Taittinger Comtes de Champagne, roz de astă dată. Malko îi spuse zâmbind Tatianei.

— Aş fi cel mai fericit om de pe pământ dacă aş putea face dragoste cu tine în halul în care sunt.

— Eu aş avea forţa asta, făcu Tatiana. Plecăm?

*

* *

Vladimir Budala număra orele, întins pe pat. Noaptea fusese lungă şi angoasantă. Ar fi dat orice ca timpul să se scurgă mai repede. Era încă sub şocul eşecului din ziua precedentă. Tania nu se gândise că Malko purta o vestă antiglonţ. Altfel ar fi ochit în cap. Acum, îşi frângea mâinile că nu s-a gândit la asta.

Imediat după ambuscadă, ea alergase la iubitul ei. Nimeni nu mai avea puterea să o împiedice. Cel puţin, „Legija” nu-şi va mai petrece singur ultima lui noapte acolo. Spera ca adversarii lor să nu mai fi făcut progrese. Zika trebuia să-i anunţe în cazul vreunei intervenţii a poliţiei. Mai aveau de suportat încă şaisprezece ore de tortură.

*

* *

Ajuns în camera sa de hotel, Malko era aproape senin. Scăpase încă o dată de la moarte. Toate elementele pe care le deţinea îl făceau să creadă că ascunzătoarea lui Milorad Lukovici era o casă nelocuită din apropierea cafenelei *Stek*, ultimul local vizitat de Vladimir Budala.

Luni, cu ajutorul lui Goran Bacovici, va trece prin sită tot cartierul.

El adormi cu acest gând reconfortant. Soneria telefonului îl trezi

puţin mai târziu. Se lumina de ziuă.

— Am ceva veşti, spuse Mark Simpson. Cum vă mai simţiţi?

— Ceva mai bine. Dar mă mai doare încă pieptul.

— Prietenul nostru Nenad Sarevici tocmai m-a sunat ca să ne invite la o promenadă cu vaporaşul său, în după-amiaza asta. Ce părere aveţi?

Chestia asta devenea o tradiţie… Şeful BIA părea că vrea să rămână la distanţă de afacerea „Legija”, mulţumindu-se să păstreze cu CIA nişte relaţii mondene şi lăsând toată responsabilitatea pe umerii lui Goran Bacovici.

Malko ezită. Totuşi gândul că ar putea petrece o duminică întreagă în oraşul sufocant şi fără piscină îl făcu să se hotărască.

— De acord. Vom fi şi noi acolo.

*

* *

Vasul de croazieră a lui Nenad Sarevici înainta agale pe apele Savei, urcând către Belgrad. Malko moţăia în spate, sprijinit de Tatiana. Nu putuse să se dezbrace căci pieptul îi era încă o rană vie, dar reuşise să se mai destindă. Coborâseră pe râu către sud, oprindu-se pe la ora patru să ia prânzul la un restaurant de pe ţărm. Nimeni nu abordase subiectul „Milorad Lukovici”.

Totul în jur respira linişte şi bucuria de a trăi. Pe punte superioară, o cântăreaţă interpreta mult iubitele cântece ţigăneşti, acompaniată de un acordeon. Ţărmurile pline cu cabane defilau lent prin faţa lor. Sarevici îi anunţă vesel:

— Până la noapte ajungem la Dunăre. După aceea ne vom întoarce să cinăm la *Reka*.

După ce trecură pe sub trei poduri, ajunseră în dreptul oraşului vechi. Recunoscând brusc terasa restaurantului *Langusta* unde mâncase în ajun, Malko realiză că se afla foarte aproape de cafeneaua *Stek*. Începu să scruteze cu atenţie faţadele imobilelor ce bordau ţărmul Savei. Deodată reperă o clădire diferită de celelalte. Era o casă cu trei etaje şi terasă, ale cărei ferestre erau toate închise. Privirea îi coborî de-a lungul faţadei chiar în clipa în care uşa se deschise şi apăru o pereche. Era prea departe ca să le vadă chipurile. Femeia avea

o eşarfă pe cap, iar bărbatul, deosebit de înalt, şchiopăta. Malko avu brutala revelaţie că în faţa sa se aflau chiar Tania Petrovici şi atât de mult căutatul Milorad Lukovici.

Cei doi traversară strada Kosancirev şi se îndreptară spre scările ce coborau până la ţărmul la care erau amarate două vase de croazieră. Acum totul se explica. Cei doi nu se mai zăreau. Privirea lui Malko coborî la nivelul râului.

Unul dintre cele două vase era un vapor enorm de croazieră, lung de aproape o sută metri, şi arbora un drapel românesc. Pe o latură se putea citi *Moldavia*. Cu siguranţă, era gata de plecare, căci la bord domnea o mare agitaţie. Malko o întrebă pe Tatiana:

— Cunoşti vaporul acela?

— Da. Face legătura Belgradului cu România de trei ori pe săptămână. De ce?

El nu-i răspunse imediat. Perechea ce coborâse scările reapăru pe chei, de unde se îndreptă spre pasarela vasului *Moldavia*. Brusc, pe chei îşi făcu apariţia un bărbat. Era imposibil de identificat, dar se vedea că are aproape doi metri înălţime.

*

* *

Vladimir Budala, cu haina descheiată, pentru a face faţă unui eventual atac, îi întinse lui Lukovici un paşaport diplomatic croat.

— Iată, cu ăsta nu rişti nimic. De acum înainte, te numeşti Vlada Vukomanovici.

— *Hvala [Mulţumesc]*, făcu cu glas scăzut Milorad Lukovici.

— *Stretan put! [Drum bun!]*

Cei doi îşi dădură mâna. Apoi Vladimir o îmbrăţişă pe Tania şi se îndepărtă, în vreme ce cei doi se îndreptară spre vapor.

Erau ultimii pasageri care soseau la bord. Amarele fură dezlegate de la chei.

Fascinat, Malko urmărea întreaga scenă. Majestuoasă, *Moldavia* se îndrepta către Dunăre.

Milorad Lukovici, împreună cu amanta sa, fugeau chiar sub nasul şefului poliţiei sârbe.

— Întreabă-l pe Nenad Sarevici dacă poate să ajungă din urmă

vasul acela, îi spuse el Tatianei.

Sârbul izbucni într-un hohot de râs:

— Spune că nu are decât un motor Mercedes de 65 de cai putere. Nu poate depăşi opt noduri. Întreabă dacă vă place viteza.

— Nu în mod special. Dar Milorad Lukovici şi cu amanta sa se află cu siguranţă la bordul vasului *Moldavia*.

*

* *

În faţa lor, vasul *Moldavia* nu mai era decât un punct minuscul, în depărtare, pe Dunăre, pierzându-se în ceaţa depărtării. Cu celularul lipit de ureche, şeful BIA vocifera cerând intervenţia imediată a forţelor JSO, care erau dotate cu elicoptere. Tatiana îi traducea lui Malko:

— Nu reuşeşte să adune oamenii necesari pentru că este duminică.

Halal poliţie! Se mai scurseră câteva minute, când deodată vaporaşul încetini viteza. Se spărsese un cardan. Nenad Sarevici începu să înjure ca la uşa cortului. Deasupra capetelor lor trecură două M18. Putură să-i vadă pe soldaţii aşezaţi în dreptul deschiderilor laterale, cu picioarele atârnând în gol. Şi în tot acest timp, vasul şefului BIA plutea în derivă ca o frunză moartă pe apele Dunării.

Malko văzu cum elicopterele ajung din urmă vasul *Moldavia*, imobilizându-se deasupra lui.

*

* *

Milorad Lukovici tresări şi, cu ochii ieşiţi din orbite, spuse:

— Elicoptere!

Tania încercă să-l liniştească cu un zâmbet:

— Zboară tot timpul în zona asta. Transportă pe cei ce vor să facă baie în Dunăre. Vino, trebuie să cinăm. Mi-e o foame de lup.

Ea îl sărută, fericită că sunt din nou împreună, după două luni de despărţire. Cu muşchii încordaţi, Milorad continua să privească cerul. Zgomotul elicopterelor se mărise. Erau acum chiar deasupra lor. Acum era sigur. Veniseră pentru el.

— Dacă va fi nevoie, vom sări în apă, îi spuse el Taniei. Aceasta

sări în picioare şi fugi pe punte. Îngrozită, asculta cum cei din elicoptere somau prin difuzoare pe căpitan să oprească vaporul.

Deja, primii poliţişti, în ţinută de luptă şi înarmaţi până-n dinţi, coborau o scară de frânghie şi aterizau pe punte sub ochii stupefiaţi ai pasagerilor. Tania Petrovici, palidă şi asurzită de zgomotul asurzitor al motoarelor şi a difuzoarelor, făcu cale-ntoarsă.

Se lăsase noaptea. Vor sări în apă şi vor ajunge în înot pe ţărmul românesc. Cu bani, vor obţine orice acolo. Ea deschise uşa cabinei lor strigând:

— Milo! Grăbeşte-te. Să sărim în apă!

Ea se opri ca fulgerată. Milorad Lukovici se afla tot acolo, dar o aureolă roşie se lăţea pe pernă, un amestec de sânge cu fragmente de os şi de creier. Bărbatul ţinea încă în mână revolverul cu care îşi trăsese un glonţ în cap.

Ţintuită locului, Tania scoase un ţipăt îngrozitor, un urlet de nebună. Era ţipătul unei femei în agonie.

Interminabile secunde, ea privi gura ce nu avea să mai rostească niciun cuvânt vreodată. Şi nici nu reuşiseră să mai facă o dată dragoste… Apoi, ea se năpusti şi smulse revolverul din mâna mortului şi crucea pe care i-o dăruise ea. Strângând lanţul cu cruciuliţa într-o mână şi arma în cealaltă, ea se repezi până pe puntea vasului, urlând ceva de neînţeles. Tania Petrovici încă mai alerga când se prăbuşi peste bastingaj, ciuruită de un val de gloanţe.

Apele cenuşii ale Dunării o înghiţiră pe loc.

Nimeni nu încercă să sară după ea. Elicopterele zburau în cerc deasupra vasului *Moldavia*, care se oprise din cursă.

*

* *

Cu o mână sigură, Tatiana conducea Mercedesul SKL prin circulaţia intensă de pe drumul ce ducea la aeroportul din Zagreb. Ca să-l ducă pe Malko la aeroport, ea îşi pusese o rochie deosebit de sexy. Era dintr-o dantelă spartă neagră, aproape transparentă, foarte scurtă, sub care se distingea un sutien ca o pânză de păianjen şi un string cu strasuri.

Cuprins de un impuls irezistibil, Malko o mângâie pe picior.

Tatiana surâse.

— Aici nu putem face nimic. Dar dacă vei mai veni la Belgrad…

Malko nu-i răspunse. Brusc, nu mai dorea să se întoarcă în Austria. Însă nu mai avea ce face la Belgrad. Odată mort Milorad Lukovici, poliţia sârbă făcuse curăţenie.

Vladimir Budala, prins în vreme ce ieşea de la el, abia avusese timp să se folosească de unul dintre cele două revolvere.

Evita astfel un lung şi costisitor proces.

Nici soarta celor doi garajişti nu fu mai de invidiat. Unul dintre ei avusese proasta idee de a trage o rafală de Kalaşnikov asupra poliţistului care îi ceruse să se predea. Casa lor fusese înconjurată din zorii zilei. Pentru o mai mare siguranţă, un buldozer răsese complet clădirea de pe faţa pământului. Printre dărâmături s-au găsit atâtea documente false cât să echipeze o sută de automobile. Numai Luka Simici şi iubita sa Gordana mai rămăseseră în viaţă. Simici îi duse pe poliţişti la mormântul Nataliei, care se odihnea de acum la cimitirul din Zemun. În mod straniu, servieta cu documente, transportată de Milorad Lukovici, dispăruse. Ai fi crezut că nu existase niciodată.

Ca o cireaşă pe tort, scoaterea din circulaţie a lui Milorad Lukovici făcuse ca Statele Unite să verse în vistieria Serbiei suma de cincizeci de milioane de dolari însoţită de o scrisoare de felicitare din partea preşedintelui Bush, în care se menţiona discret faptul că Radovan Karadzici şi Radko Mladici erau încă în libertate.

Tania opri maşina în faţa aerogării. Malko se dădu jos şi îşi luă geanta de voiaj. Tânăra coborî la rândul ei şi se lipi de el sărutându-l şi spunându-i cu o voce sugrumată de emoţie:

— *Stretan put! [Drum bun!]*

Sfârşit

NOU!

Găsiți „Justițiarul"
și în România!

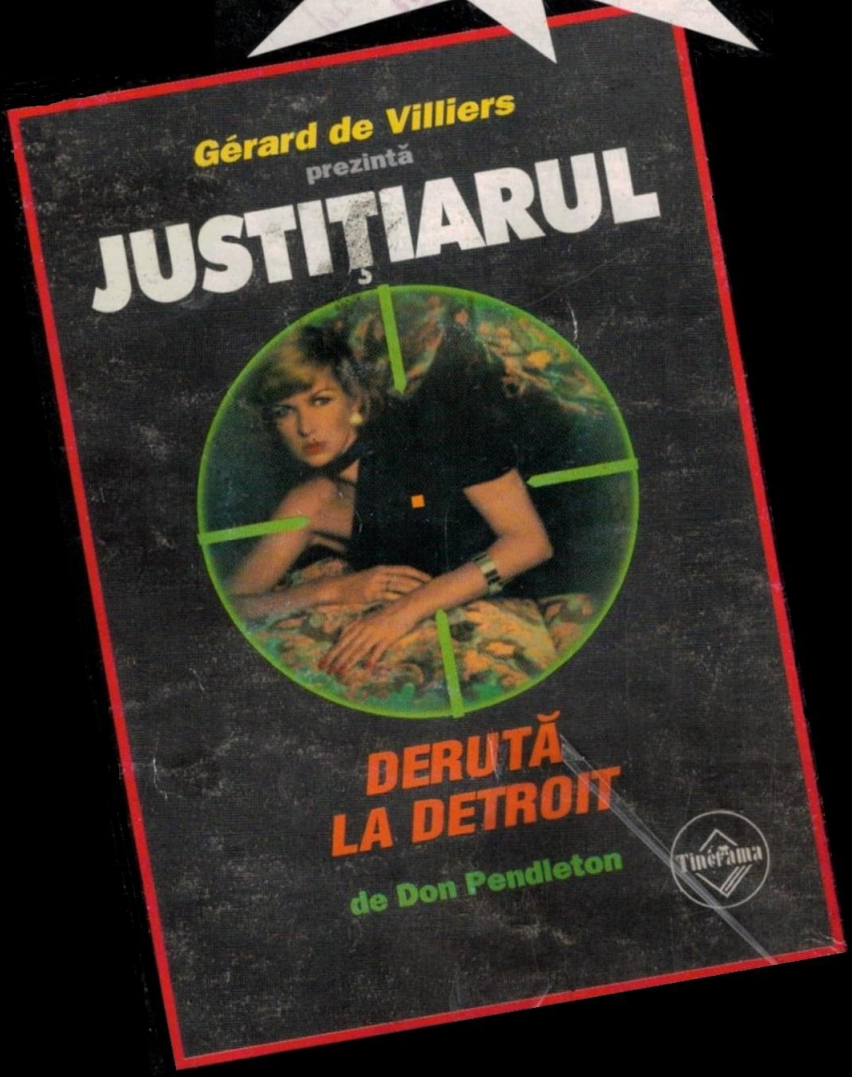

PREȚ 25 000 lei

ISBN 973-597-186-0